Sachs
Fest-Gebete

מחזור ליום שני של ראש השנה.

Festgebete

für den zweiten Tag des Neujahr-Festes.

Zweiter Theil.

מחזור לכל מועדי השנה

מונה מחדש ומדויק היטב אין מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מפורש ושום שכל

על ידי

יחיאל מיכל זקש.

חלק רביעי

כולל

מחזור ליום כפור

כמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן.

ברעסלויא

בהוצאות י. ב. בראנדיוס

תרע"ד

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Ungekürzte und neurevidirte Ausgabe.

Zweiter Theil:

Rosch-ha-Schanah. Zweiter Tag.

Breslau
Verlag von Jakob B. Brandeis.

תפלה לשליח צבור.

לשומרם נכונם וכתתם ונפרדם קודם כל תפלה ותפלה.

אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן שַׁדַּי מֶלֶךְ עֶלְיוֹן קַבֵּל שַׁוְעָתִי בְּרִצּוּי וּבְאִמּוּץ הַלֵּב. כוונו בטוכסז"ז בוזו"ו אֶחָד אֵל חַי דַּיָּן אֱמֶת שׁוֹפֵט צֶדֶק רַחוּם וְחַנּוּן, רַחֵם עָלַי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי הַיּוֹם אֲשֶׁר אֶתְפַּלֵּל בַּעֲדִי וּבְעַד בֵּיתִי וּבְעַד עֲדָתִי הַמַּסְבִּימִים עִמִּי בִּתְפִלָּתִי וְתִכְלוֹל תְּפִלָּתִי עִם־תְּפִלּוֹת הַיְשָׁרוֹת וְהַנְּקִיּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל. וְתַחְתּוֹר תַּחַת כְּפֵא כְבוֹדֶךָ כְּמוֹ שֶׁהָרַתָּ לְתִפְלַת מֹשֶׁה (ל"ג מְנַשֶּׁה). וְאַל־יְבוּשׁוּ בִּי שׁוֹלְחַי וְלֹא אֲנִי בָּהֶם: יְהִיוּ לָרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן סֶלָה: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ אָיוֹם שֶׁתִּתֵּן לִי קוֹל נָעִים וְעָרֵב הַיּוֹם וְאַל־יִפְסוֹק קוֹלִי וְאַל־יִחַר גְּרוֹנִי וְיִהְיֶה קוֹלִי נָעִים וְחָזָק כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק, אמן סלה:

תפלה אחרת לש"ץ.

הָגֵּנִי הֶעָנִי מִמַּעַשׂ וְנִרְעָשׁ וְנִפְחָד מִפַּחַד יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאתִי לַעֲמוֹד וּלְהֵגֵן לְפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שְׁלָחוּנִי וְאַתָּה עַל פִּי שְׁאֵינִי כְּדַי וְהָגוּן לְכָךְ. עַל־כֵּן אֲבַקֶּשְׁךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. יְיָ | יְיָ, אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֱלֹהִים. שַׁדַּי אָיוֹם וְנוֹרָא. הֱיֵה־נָא מַצְלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ לַעֲמֹד לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלַי וְעַל שׁוֹלְחָי. וְנָא אַל־תַּפְשִׁיעֵם בְּחַטֹּאתַי וְאַל־תַּחֲיֹבֵם בַּעֲוֹנוֹתַי כִּי חוֹטֵא וּפוֹשֵׁעַ אָנִי. וְאַל־יִכָּלְמוּ בִּי

בְּפִשְׁעַי וְאַל־יְבוֹשׁוּ בִּי וְאַל־אֵבוֹשָׁה בָּהֶם וְקַבֵּל תְּפִלָּתִי
בְּתִפְלַּת זָקֵן וְרָגִיל וּפְרִקוֹ נָאֶה וְזָקְנוֹ מְגֻדָּל וְקוֹלוֹ נָעִים
וּמָעֳרֵב בְּדַעַת עִם־הַבְּרִיּוֹת, וְתִגְעַר בְּשָׂטָן לְבַל־יַשְׂטִינֵנוּ
וִיהִי נָא דָּגְלוֹ עָלֶיךָ אַהֲבָה. לְכָל־פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה
בְּאַהֲבָה, וְכָל צוֹמוֹתֵינוּ וְעִנּוּיֵינוּ הָפֹךְ־לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל
לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם הָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֱהָבוּ
וַאֲלֵיהֶם שׂוּם מִכְשׁוֹל בִּתְפִלָּתִי:

יִהְיוּ רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן אֲהֶיֶה אֲשֶׁר
אֲהֶיֶה שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם בַּעֲלֵי תְּפִלּוֹת יָבִיאוּ תְּפִלָּתִי
לִפָּנֶיךָ־כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ וְיָפִיצוּ אוֹתָהּ לְפָנֶיךָ בַּעֲבוּר כָּל־
הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים וּבַעֲבוּר כְּבוֹד
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים ברוך שומע תפלה:

קנלה מר״ת ז״ל סימאר הס״ץ ד׳ פסוקים ולנו לחכ׳ סתפלה סכ״ל:

יְדַעְתִּי יְיָ כִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי:
הַקְשִׁיבָה לִי וַעֲנֵנִי אָרִיד בְּשִׂיחִי וְאֶהֱמָה:
וְנַפְשִׁי תָּגֵל בַּיְיָ תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ:
הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה:

Gebet beim Eintritte in das Gotteshaus.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ
יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ
יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי בְּרֹב
חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל
קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ
אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ
וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ:
וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה
וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה
לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי
תְפִלָּתִי־לְךָ | יְיָ עֵת
רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־
חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת
יִשְׁעֶךָ:

מה Wie lieblich sind deine Zelte, Jaakob! deine Wohnungen, Jisrael! Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich, Ewiger, kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld; erhöre mich in der Treue Deines Heils.

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל. הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: אֲנִי
בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ: וַאֲנִי | עָלֶיךָ בָטַחְתִּי
יְיָ. אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי
יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ: יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: אֵלֶיךָ יְיָ
אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי

בְּחַסְדֶּךָ׃ כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי׃ שִׁמְעָה תְפִלָּתִי | יְיָ וְשַׁוְעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ שִׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה | עוֹזֵר לִי׃

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שָׂמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃ שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה׃ אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

מִי אָנֹכִי שֶׁאֶזְכֶּה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא. וְאָנֹכִי אִישׁ חוֹטֵא וְהִבְעַסְתִּי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בְּמַעֲשַׂי הָרָעִים. וַאֲנִי בָּשָׂר וְדָם עָפָר וָאֵפֶר. וְאֵינִי כְּדַי וְרָאוּי לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כַּמָּה פְּעָמִים. אוֹי לִי אֵיךְ אֶשָּׂא פָנַי לַעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עֹלֵת כָּל־הָעֲלוֹת וְסַבַּת כָּל־הַסִּבּוֹת. אֶלָּא מִפְּנֵי רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו הַגְּדוֹלִים שֶׁהוּא מְרַחֵם עַל־בְּרִיּוֹתָיו. וְרוֹצֶה בִּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים שֶׁל־עַבָדָיו. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שִׁמַע תְּפִלָּה עֲדֵיךְ כָּל־בָּשָׂר יָבֹאוּ׃

מעריב ליל שני של ראש השנה.

Gebet für den zweiten Abend Rosch ha-Schanah.

(*) Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende יתברך

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃

Vorb. u. Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים. בְּחָכְמָה
פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף
אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר
אֶת־הַכּוֹכָבִים
בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם
בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ.

בְּרוּךְ (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

בְּרוּךְ (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

בָּרוּךְ (Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente nach seinem Willen. Er schaffet Tag

(*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סִלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו: וְשָׁמוֹ מְרוֹמֵם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל
אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ
מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר
יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה
וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין
לָיְלָה. יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ
אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד
יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃

und Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Lichte, läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht und hat gesondert Tag und Nacht. Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd, — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל
עַמְּךָ אָהַבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת
חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ
לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּשָׁכְבֵּנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ
בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי
תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם
וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ
יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם
וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר
מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Israel, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Israel.

שמע Höre, Fisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst

Wer nicht mit מִנְיָן betet, sagt dieses:
(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן:)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ
הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת
בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ
בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ

וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־
יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת

dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie

die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies alles und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewalt-

לָהֶם בִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ׃ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ

מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים: הָאֵל
הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי
נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת
עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת
עַד־אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם
נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרִיכֵנוּ
עַל־בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם
קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שׂנְאֵינוּ:
הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וְנָקָמָה
בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה
בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם
וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם:
הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־
סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־
שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע:
וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ
וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ: וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם

herren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder unzählbar; der uns erhält am Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen unserer Feinde und aufrichtet unsere Kraft über all unsre Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

„Wer ist wie Du unter מי

den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?"—

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das Meer gespalten vor Moscheh. „Dieß ist mein Gott!" huben sie an, und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

ונאמר Und es heißt: „Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren." Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gieb, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines Namens willen, und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet

יְהוֹה מִי־כָמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ׃

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְחָנֵּנוּ בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ

לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם:

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ

biſt Du. Und wahre unſern Ausgang und unſern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über ſein ganzes Volk Jisrael und über Jeruſchalajim.

תקעו Blaſet am Neumond den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unſeres Feſtes; denn eine Satzung für Jisrael iſt es, eine Gebühr für den Gott Jaakobs.

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchſter Gott, der in Güte Gnade erweiſet und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöſer bringen wird ihren ſpäteſten Abkömmlingen, um ſeines Namens willen, in Liebe.

זכרנו Gedenk' unſer zum Leben, Herr, der will, daß

חַפֵּץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים,
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן,
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ, מְכַלְכֵּל חַיִּים
בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי
כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:
מִי כָמוֹךָ אַב
הָרַחֲמִים, זוֹכֵר יְצוּרָיו
לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת
מֵתִים, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה
הַמֵּתִים:
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ
סֶלָה:

wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender

מלך König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen —

מכלכל der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil?

מי Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen?

ונאמן Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ.

So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den R..hm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem

וְשָׁשׂוֹן לְעִירֶךָ,
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ, וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ,
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוֹזוּ, וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ, וְעוֹלָתָה
תִּקְפָּץ־פִּיהָ, וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה, כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן
הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ
לְבַדְּךָ עַל כָּל־
מַעֲשֶׂיךָ, בְּהַר צִיּוֹן
מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ,
וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ, כַּכָּתוּב
בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ, יִמְלֹךְ

Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Fischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

ותמלוך Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte:

„Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר
הַלְלוּיָהּ׃

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא
שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל
הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ
בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ.
וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ
מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ
לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

Am Ausgang des Sabbath wird dieses eingeschaltet.

ותודיענו Du hast uns, Ewiger, unser Gott! kund gethan Deine heilvollen Vorschriften, und uns gelehrt, auszuüben die Satzungen Deines Willens. Du hast uns, Ewiger, unser Gott! gerechte Vorschriften und eine wahrhafte Lehre

וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־
מִשְׁפְּטֵי צִדְקָתֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת
חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת

חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַמִּשְׁפָּטִים
וְאֵמֶת תּוֹרוֹת וּמִצְוֹת חֻקִּים וְטוֹבִי
נֶהְדָּה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת
וּכְבוֹד מוֹעֵד וַהֲגִיגַת רֶגֶל.
וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ
לְחֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל
לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת
יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת
לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת־
יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשִּׁשֶׁת יְמֵי
הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ׃

ertheilt, Bestimmungen und Gebote voll Segens, und uns zu Theil werden lassen Zeiten froher Festeslust und heilige Feiertage und Festeszeiten freudiger Erhebung. Du hast uns beschieden die Sabbathweihe und Festverherrlichung und feierliche Lust, und unterschieden, Ewiger, unser Gott! zwischem Heiligem und Gemeinem, zwischen Licht und Finsterniß, Jisrael und den Völkern, dem siebenten Tage und den sechs Werktagen. Die Heiligkeit des Sabbaths und des Festtages hast Du von einander unterschieden und den siebenten Tag vor den sechs Werktagen geheiliget. So hast Du abgesondert und geheiliget Dein Volk Jisrael mit Deiner Heiligung.

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם
תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ
זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen Tag des Gedächtnisses, den Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר
זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן
אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־
דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses

לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
בְּיוֹם זִכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ
בוֹ לִבְרָכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ
לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם
עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ
עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן
וְרַחוּם | אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ
בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־
הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר
גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל
כִּי אַתָּה פְּעָלָתוֹ. וְיָבִין כָּל־
יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר
כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ
וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ

Fisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Fisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch

וַתַּחֲזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ

Deine Hülfe, und läutre unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

עִמָּנוּ וְעַל־ כָּל־בָּרְיוֹתֶיךָ עָלֵינוּ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁתָּמִיד גָּמַלְתָּ עִמָּנוּ וְכָךְ וְהַמְרַחֵם. כִּי לֹא־ תַמּוּ חֲסָדֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־ תָמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וְיַהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת, הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־ הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Israel, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ, אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, so wie Dein ganzes Volk, das Haus Israels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

Elohai Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית

Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde

חַמְקַדֵּשׁ בְּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיוֹת:

קדיש שלם.

that the Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

סדר קדוש.

Bei öffentlicher Andacht ohne Unterschied.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי־בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים. וְדִבְרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

Am Ausgange des Sabbaths werden diese zwei ברכות auch gesagt.

(בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃ וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים׃ הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד, אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ

Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott!

bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknien und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה
בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר
גִּלּוּלֵי הַשֵּׁם מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים
כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן לְתַקֵּן עוֹלָם
בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי
בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל רִשְׁעֵי אָרֶץ יַכִּירוּ
וְיֵדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי
לְךָ תִכְרַע כָּל בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע
כָּל לָשׁוֹן לְפָנֶיךָ יְ אֱלֹהֵינוּ
יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יְקָר יִתֵּנוּ וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת
עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלֹךְ
עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד
כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא
וְלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ
בְּכָבוֹד כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ
יְ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד וְנֶאֱמַר
וְהָיָה יְ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

קדיש יתום.

תפלת שחרית.

שיר תהלה.

מן ב׳ תענות ויתר וב׳ תענות ויתר וב׳ תענות בדלת וכן בסוגר, ובתוכו רצוף י״ג הקריוס.

יְגַדַּל אֱלֹהִים חַי
וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין
עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד
כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם
אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף
וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נֶעֱרַךְ
אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃ קַדְמוֹן
לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין
רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־
נוֹצָר. יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ׃ שֶׁפַע
נְבוּאָתוֹ נָתַן אֶל־
אֲנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ׃ לֹא קָם

Lobgesang,

in welchem die 13 Glaubensartikel enthalten sind.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,

Der ist und dauert: keine Zeit setzt seinem Dasein Grenzen;

Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,

Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.

Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen;

An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.

Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,

Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.

Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,

Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.

Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden teil n,

Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.

בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד׃
נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־
תְּמוּנָתוֹ׃ תּוֹרַת
אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל׃
עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן
בֵּיתוֹ׃ לֹא יַחֲלִיף
הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ׃
לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ׃
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ׃
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר
בְּקַדְמוּתוֹ׃ גּוֹמֵל
לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ׃
יִתֵּן לָרָשָׁע רָעָ
כְּרִשְׁעָתוֹ׃ יִשְׁלַח
לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ׃
לִפְדוֹת מְחַכֵּי קֵץ
יְשׁוּעָתוֹ׃ מֵתִים יְחַיֶּה
אֵל בְּרֹב חֲסָדָיו׃ בָּרוּךְ
עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ׃

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר
מָלַךְ׃ בְּטֶרֶם כָּל־

Und Keiner mehr in Israel als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt;
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That;
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott durch seine Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht!

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet!

Da auf Dein Wort das All erſtand,
Da wards zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrſcheſt dann allein im Glanze.
Du warſt und biſt ſeit Ewigkeit
Und Du wirſt ſein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir ſtellet Keiner ſich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein iſt die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth mein Hort, mein Theil!
Du meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich ſtets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott iſt mit mir!

יְצִיר נִבְרָא׃ לְעֵת
נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל׃
אָז מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא׃
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל׃
לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא׃
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה׃
וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה׃
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי׃
לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה׃ בְּלִי
רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית׃
וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה׃
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי׃
וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת
צָרָה׃ וְהוּא נִסִּי
וּמָנוֹס לִי׃ מְנָת כּוֹסִי
בְּיוֹם אֶקְרָא׃ בְּיָדוֹ
אַפְקִיד רוּחִי׃ בְּעֵת
אִישַׁן וְאָעִירָה׃ וְעִם־
רוּחִי גְוִיָּתִי׃ יְיָ לִי וְלֹא
אִירָא׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
נְטִילַת יָדָיִם׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם
בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ
נְקָבִים נְקָבִים
חֲלוּלִים חֲלוּלִים גָּלוּי
וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא
כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ
אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם
אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר
לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד
לְפָנֶיךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר
וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiligt durch

קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו | וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה׃

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה׃

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ׃

seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thora) zu beschäftigen.

והערב Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יברכך Es segne dich der Ewige und behüte dich. Es

יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ
וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם
שִׁיעוּר. הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים
וְהָרָאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים
שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן
כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת
חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית
הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית
וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים וּבִקּוּר
חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת
הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה וַהֲבָאַת
שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ
וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי. נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ
בִּי טְהוֹרָה הִוא אַתָּה
בְּרָאתָהּ אַתָּה יְצַרְתָּהּ
נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה

lasse dir leuchten der Ewige
sein Antlitz und begnadige
dich. Es wende der Ewige dir
sein Antlitz zu und gebe dir
Frieden.

אלו Dies sind die Dinge, für die es (nach gesetzlicher Bestimmung) kein bestimmtes Maß gibt: die Ecke des Feldes (die beim Abmähen für den Armen stehen bleiben muß), die Erstlingsfrüchte, das Opfer beim Erscheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beschäftigung mit der Gotteslehre. Folgendes sind die Dinge, von welchen der Mensch den Zinsgenuß hat in dieser Welt und der Grundstock bleibt für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Besuch des Lehrhauses Morgens und Abends, die Gastlichkeit gegen Fremde, Krankenbesuch, Ausstattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete und Friedensstiftung zwischen den Menschen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, ist rein. Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet und mir eingehaucht, und Du bewahrest sie

in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

מְשַׁמֶּרֶת בְּקִרְבִּי
וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ
מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי
לֶעָתִיד לָבֹא׃ כָּל־
זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי
מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ
אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי
רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים
אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר
נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים
מֵתִים׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי
בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין
לָיְלָה׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עֶבֶד׃

(Männer sagen):

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה׃

(Frauen sagen:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ׃

(Frauen sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über die Wasserfluthen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי׃

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל־
תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי
חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה
וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן
וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל־
תַּשְׁלֵט־בָּנוּ יֵצֶר הָרָע
וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע׃
וּמֵחָבֵר רָע׃ וְדַבְּקֵנוּ
בְּיֵצֶר טוֹב וּבְמַעֲשִׂים
טוֹבִים וְכוֹף אֶת־
יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד־
לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־
יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen und den Schlummer von meinen Augenlidern.

ויהי Möge es Dein Wille sein, unser Gott, und unserer Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Verunehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von bösem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst,

וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ
וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵנוּ
וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים
טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים
טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי
שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם
וּבְכָל־יוֹם | מֵעַזֵּי
פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים.
מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר
רָע. וּמִשָּׁכֵן רָע
וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן
הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה
וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה
בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית
וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית׃

Wohlgefallen und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Israel.

יהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יָרֵא שָׁמַיִם
בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר
אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר׃

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים. לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ. מָה חַיֵּינוּ. מָה חַסְדֵּנוּ. מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ. מַה־יְשׁוּעָתֵנוּ. מַה־כֹּחֵנוּ. מַה־גְּבוּרָתֵנוּ. מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ. וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל. כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל׃

אבל Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְכֹרֶךָ. שֶׁמְּאַהַבְתָּ אוֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ

שֶׁשָּׂמַחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן׃

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים
לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ
וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ
וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לְשִׁמֶךָ׃
אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ
וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה
יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ
מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב
וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־
יוֹם.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ
יי | אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד׃

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא
נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה
הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה
הוּא לָעוֹלָם הַבָּא.
קַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל־

Du an ihm Dich freueteſt, den Namen Jisrael gegeben und Jeſchurun.

לפיכך Deshalb ſind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preiſen, zu ſegnen und zu heiligen, Preis und Dank abzuſtatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut iſt unſer Theil und wie lieblich unſer Loos und wie ſchön unſer Erbe! Heil uns, die wir früh und ſpät, Morgens und Abends, ausſprechen, zweimal an jeglichem Tage:

שמע „Höre, Jisrael! der Ewige, unſer Gott, iſt ein einiges ewiges Weſen.“

ברוך Gelobt ſei der Name der Herrlichkeit ſeines Reiches immer und ewig.

אתה Du warſt Derſelbige, ehe die Welt erſchaffen worden; Du biſt Derſelbige, ſeit die Welt erſchaffen worden, Du Derſelbige in dieſer Welt und Du Derſelbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen

an denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt, und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligest Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde. Mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer sammt allem, was darin ist. Und wer ist unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: Was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns

וְקַדִּישִׁי שִׁמְךָ וְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמֶךָ׃
וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרוּם
וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים׃

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ׃ וּבִשְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים׃ אַתָּה
אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן׃ וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין
אֱלֹהִים׃ בְּגִין כְּנֶיךָ מֵאַרְבַּע
נִפְאוֹת הָאָרֶץ׃ יֵכִירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־בְּנֵי עוֹלָם׃ כִּי אַתָּה
הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכָל
מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ׃ אַתָּה
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ׃ אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־
אֲשֶׁר בָּם׃ וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ
בַּתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־
תַּעֲשֶׂה׃ אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם
עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃

וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַהֵר שֶׁבָּתוּב: בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen und in der Zeit euch sammeln; denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה: וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם:

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

וְנִשְׁלְמָה פָּרִים שְׂפָתֵינוּ בְּמָקוֹם קָרְבָּן תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר (למנחה בֶּן הָעַרְבַּיִם:)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ:

וידבר Der Ewige redete mit Moscheh und sprach: Gebiete den Kindern Jisrael's und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welch mein Feuer verzehret mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit dar-

וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה
אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד׃
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה
בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃
וַעֲשִׂירִת הָאֵיפָה סֹלֶת
לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית
רְבִיעִת הַהִין׃ עֹלַת תָּמִיד
הָעֲשָׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְנִסְכּוֹ
רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר
לַיהוָה׃ וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבַּיִם כְּמִנְחַת
הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה
רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃
וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ
הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים
אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃

bringen. Sage ihnen alſo: Dieſes iſt das Feueropfer, das ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen ſollt: Jährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbeſtehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringſt du des Morgens, und das andere zwiſchen beiden Abenden: dazu ein Zehntheil eines Epha[1]) feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertheil eines Hin[2]) geſtoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamme gehört ein Viertheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige ſoll der unvermiſchte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegoſſen werden. Das andere Lamm bringſt du zwiſchen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer wie des Morgens, dem Feuer beſtimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

ושחט Man ſoll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen ſchlachten, und die Söhne Ahron's, die Prieſter, ſollen das Blut um den Altar ſprengen.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת
הַסַּמִּים. בְּזֶמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ: וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ

1) Epha bedeutet ein Getreidemaß. 2) Hin bedeutet ein Maß für flüſſige Körper.

סַמִּים נָטָף | וּשְׁחֵלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה׃
וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ׃ וְשָׁחַקְתָּ
מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד
לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם׃ וְנֶאֱמַר. וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן
קְטֹרֶת | סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה׃
וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד
לִפְנֵי יְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם׃

תָּנוּ רַבָּנָן פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת כֵּיצַד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וּשְׁמֹנָה
מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וַחֲמִשָּׁה כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה.
וּשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתֵרִים שֶׁמֵּהֶם מְכַבְּנִים כֹּהֵן גָּדוֹל מְלֹא חָפְנָיו בְּיוֹם
הַכִּפּוּרִים. וּמַחֲזִירִם לְמַכְתֶּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכִּפּוּרִים. כְּדֵי לְקַיֵּם |
מִצְוַת דַּקָּה מִן־הַדַּקָּה׃ וְאֶחָד עָשָׂר סַמָּנִין הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן. הַצֳּרִי
וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים | מָנֶה. טוּר
וְקִצִּיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּום. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר
מָנֶה. הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין מְאַיִן תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא.
וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין. מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית
רֹבַע הַקַּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא׃ רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת
הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא׃ וְאִם־נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם־חִסֵּר אַחַת מִכָּל־
סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃ רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַצָּרִי אֵינוֹ
אֶלָּא שְׂרֶף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף׃ בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה לָמָּה הִיא בָאָה.
כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יַיִן קַפְרִיסִין לָמָּה
הוּא בָא. כְּדֵי לְשָׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה. וַהֲלֹא
מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ. אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בַּמִּקְדָּשׁ
מִפְּנֵי הַכָּבוֹד׃

תַּנְיָא רַבִּי נָתָן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָדֵק הֵיטֵב. הֵיטֵב
הָדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפֶה לַבָּשָׂמִים׃ פִּטְמָהּ לַהֲצָאִין כְּשֵׁרָה. לְשָׁלִישׁ
וְלִרְבִיעַ לֹא שָׁמָעְנוּ׃ אָמַר | רַבִּי יְהוּדָה. זֶה הַכְּלָל. אִם כְּמִדָּתָהּ.
כְּשֵׁרָה לַהֲצָאִין. וְאִם חִסֵּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃ תָּנֵי

בַּר קַפָּרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הָיְתָה בָּאָה שֶׁל־שַׁיָּרִים לַחֲצָאִין: וְעוֹד תָּנֵי בַּר קַפָּרָא. אִלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב שֶׁל־דְּבַשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל ׀ לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רֵיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעָרְבִין בָּהּ דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאוֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיי: יי צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יי צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה: וְעָרְבָה לַיי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא
נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם
בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם
חָסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ
יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ
שַׁוְּעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Am Sabbath wird dieses gebetet.

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וביום Am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.

*) אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל־זְבָחִים קָדָשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן כָּל וְשֶׁעִיר שֶׁל־יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן

* Der 5. Abschnitt aus der Mischna Sebachim handelt von den Vorschriften und Gebräuchen bei den Opferungen, und wird zum Andenken an den Opferdienst gelesen.

וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב. אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד. אֵבוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁל־מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל־אַרְבַּע קְרָנוֹת. כִּיצַד עָלָה בַּכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד | דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים | מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: הָעוֹלָה קָדְשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשָׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל | לָאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אָשָׁם גְּזֵלוֹת. אָשָׁם | מְעִילוֹת. אָשָׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה. אָשָׁם נָזִיר. אָשָׁם | מְצוֹרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים | מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹרָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם | מֵהֶם כֵּיוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וְלַעֲבָדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם | מֵהֶם כֵּיוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וְלַעֲבָדֵיהֶם: הַבִּכּוּר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אַחַת. וּבִלְבַד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן. הַבִּכּוּר נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיוֹ וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

*) רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט וּמִפְרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט וּמִפְרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל | לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד

*) Das I. Kapitel aus Siphra enthält die logischen Regeln zur Auslegung der Tora. Die tägliche Lesung dieses und des vorangehenden Stückes ist gleichsam der Ersatz statt der Verpflichtung sich täglich mit der Tora und ihrer Auslegung zu befassen.

עַל־עִנְיָנוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לְטָעוֹן טוֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לְטָעוֹן טוֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִדּוֹן בְּדָבָר הֶחָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל | לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד־שֶׁיָּבֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Beim Anlegen des Tallith.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Gebenedeiet seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt! der uns durch seine Gesetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schaufäden

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן: יִרְוְיוּן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם: כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר: מְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לְיוֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

In manchen Gemeinden wird vor ברוך שאמר dieser Psalm gesagt.

ל מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְיָ כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְיָ הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתָנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיְיָ חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע | בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר | רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְיָ בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּ לְהָרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָּנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל | לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן | יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

מזמור (Ps. 30.) Psalm. Lied bei der Tempelweihe, von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht; — Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Herrn flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? Wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig! Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klage in Reigentanz, lösest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

wird stehend gebetet. בתשבחות bis ברוך שאמר

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה
הָעוֹלָם בָּרוּךְ הוּא.
בָּרוּךְ עֹשֶׂה בְרֵאשִׁית.
בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעֹשֶׂה.
בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם.
בָּרוּךְ מְרַחֵם | עַל־
הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם
עַל־הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ
מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו. בָּרוּךְ | חַי
לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח.
בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל
בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי
עַמּוֹ. מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר
בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו
וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד
עַבְדֶּךָ. נְהַלֶּלְךָ יְיָ

Gelobt sei, auf dessen ברוך
Wort die Welt entstand. Gelobt sei Er! gelobt er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt der spricht und vollbringt, gelobt der beschließt und vollführt, gelobt der sich erbarmt der Erde, gelobt der sich erbarmt der Geschöpfe, gelobt der segensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt der ewig lebt und dauert beständig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt sei sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Allmächtiger, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund seines Volkes, verherrlicht und gepriesen durch die Zunge seiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgesängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich,

אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁבְחוֹת
וּבְזִמִּירוֹת נְגַדֶּלְךָ
וְנְשַׁבֵּחֲךָ וְנְפָאֶרְךָ
וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד
חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־
עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת׃

Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen und dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, Herr! gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הוֹדוּ לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ
הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו׃
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ
בְּכָל־נִפְלְאֹתָיו׃ הִתְהַלְלוּ
בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב
מְבַקְשֵׁי יְיָ׃ דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ
בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד׃ זִכְרוּ
נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה
מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ׃
זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי
יַעֲקֹב בְּחִירָיו׃ הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו׃
זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר

Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen, machet kund unter den Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens; es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die Er gethan, seiner Zeichen und der Ausspräche seines Mundes. Same Jisraels, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das Er ge-

boten, ins tausendste Geschlecht, das Er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und Er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da Er sprach: Dir geb' Ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und

צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת
אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ
לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב
לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן
חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתְכֶם
מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־
גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר:
לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל־
תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי
אַל־תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־
הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם
יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים. וַיְיָ
שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקוֹמוֹ:
הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים
הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ
לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה

kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle uns und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen Namen, daß wir uns rühmen Deiner Herrlichkeit. — Gepriesen sei der Ewige, der Gott Israels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht und wandte oft

וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו
כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם
יְיָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ:
אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי
יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־
הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ
הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ
וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־
הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַר
קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:
וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ

וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה
יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים |
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל
עַל־גֵּאִים: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־
עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת
אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־
קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה | אֶת־עַמֶּךָ
וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם
וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ
חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ

seinen Zorn ab und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir; Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg: über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen: unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem

כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָּטָחְנוּ׃
יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃ הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ
וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה
עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן
חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.
הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ אַשְׁרֵי
הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם
שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃ וַאֲנִי | בְּחַסְדְּךָ
בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ.
אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי׃

י לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר
לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם |
מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל.
וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד
הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם
יַבִּיעַ אֹמֶר. וְלַיְלָה
לְלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת׃
אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים
בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃
בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא

heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt. Laß uns schauen, Ewiger, Deine Huld, und Dein Heil gieb uns. Auf, uns zum Beistand! und erlöse uns um Deiner Gnade willen. — Ich bin der Ewige, dein Gott, der Dich heraufgeführt aus dem Lande Mizrajim. Thue weit auf deinen Mund, daß Ich ihn fülle! — Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. Ich aber vertraue Deiner Huld; es frohlockt mein Herz ob Deiner Hülfe. Ich will dem Ewigen singen, denn Er hat mir wohlgethan.

למנצח (Psalm 19.) Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus

ihre Schnur und an das Ende des Erdenrundes ihre Worte. Dem Sonnenball hat Er ein Zelt an ihnen gesetzt. Und der, wie ein Bräutigam hervorgehend aus seiner Kammer, frohlocket wie ein Held, die Bahn zu durchlaufen. Am Ende der Himmel ist sein Aufgang, und sein Kreislauf über ihre Grenzen, und Nichts ist verhüllt vor seiner Gluth. Die Lehre des Ewigen ist untadelig, seelenerquickend, des Ewigen Zeugniß bewährt, macht Thoren weise. Die Befehle des Ewigen sind recht, herzenerfreuend; des Ewigen Gebot ist lauter, erleuchtet die Augen. Die Furcht des Ewigen ist rein, besteht ewig; des Ewigen Aussprüche sind wahr, sind gerecht allzumal. Sie, die köstlicher sind denn Gold und feines Gold in

קַוָּם. וּבְקָצֵה תֵּבֵל מִלֵּיהֶם. לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם | אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ. יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם | מוֹצָאוֹ. וּתְקוּפָתוֹ עַל קְצוֹתָם. וְאֵין | נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ. עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים | מְשַׂמְּחֵי־לֵב. מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יִרְאַת יְיָ | טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד. מִשְׁפְּטֵי יְיָ אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו: הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב

Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt; in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Übermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit; stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele; hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns

וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃
גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר
בָּהֶם. בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם
מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ
אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב׃ יִהְיוּ־לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי. וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃

לד לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ
אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי
אֲבִימֶלֶךְ. וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ׃ אֲבָרְכָה אֶת־
יְיָ בְּכָל־עֵת. תָּמִיד
תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃ בַּיְיָ
תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ
עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃ גַּדְּלוּ
לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה

*) Nach b. Masora וּמָתֹק

שְׁמוֹ יַחְדָּו׃ דָּרַשְׁתִּי
אֶת־יְיָ וְעָנָנִי. וּמִכָּל־
מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ
וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ שָׁמֵעַ
וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ׃ חֹנֶה מַלְאַךְ־
יְיָ סָבִיב לִירֵאָיו
וַיְחַלְּצֵם׃ טַעֲמוּ וּרְאוּ
כִּי־טוֹב יְיָ. אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְרְאוּ אֶת־יְיָ קְדוֹשָׁיו.
כִּי־אֵין מַחְסוֹר
לִירֵאָיו׃ כְּפִירִים
רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי
יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ כָל־
טוֹב׃ לְכוּ־בָנִים
שִׁמְעוּ־לִי. יִרְאַת יְיָ
אֲלַמֶּדְכֶם׃ מִי־הָאִישׁ
הֶחָפֵץ חַיִּים. אֹהֵב

seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist; Heil dem Manne, der bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen! denn Nichts mangelt denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern; aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich: die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage

וְמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע׃
וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר
מִרְמָה׃ סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בַּקֵּשׁ
שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃ עֵינֵי
יְיָ אֶל־צַדִּיקִים. וְאָזְנָיו
אֶל־שַׁוְעָתָם׃ פְּנֵי יְיָ
בְּעֹשֵׂי רָע. לְהַכְרִית
מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ צָעֲקוּ
וַיְיָ שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְיָ לְנִשְׁבְּרֵי־
לֵב. וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ
יוֹשִׁיעַ׃ רַבּוֹת רָעוֹת
צַדִּיק. וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ
יְיָ׃ שֹׁמֵר כָּל־
עַצְמֹתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה
וְשׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃

wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden. Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus allen ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine; nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der

פְּדֵה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו,
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־
הַחֹסִים בּוֹ׃

צ תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה
אִישׁ־הָאֱלֹהִים. אֲדֹנָי
מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל. וּמֵעוֹלָם
עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃
תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא.
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל
כִּי יַעֲבֹר. וְאַשְׁמוּרָה
בַּלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם
שֵׁנָה יִהְיוּ. בַּבֹּקֶר
כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר
יָצִיץ וְחָלָף. לָעֶרֶב
יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃ כִּי־
כָלִינוּ בְאַפֶּךָ.

Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreiste, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie; am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir verzehren in Deinem Zorne, und

in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme; wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger! — wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Er-

וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃
שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ. עֲלֻמֵנוּ
לִמְאוֹר פָּנֶיךָ׃ כִּי כָל־
יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ.
כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ־
הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ
בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה.
וְאִם בִּגְבוּרֹת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם
עָמָל וָאָוֶן. כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז
אַפֶּךָ. וּכְיִרְאָתְךָ
עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע.
וְנָבֵא לְבַב חָכְמָה׃
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי.
וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃
שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר
חַסְדֶּךָ. וְנָרַנְּנָה
וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ׃

3 * שת כתיב שתה קרי

M. Z. Rosch Haschanah 11. Th.

freue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet.

ויהי Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns! Und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände — fördere es!

ישב (Psalm 91) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue! Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei

שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת
עִנִּיתָנוּ. שְׁנוֹת רָאִינוּ
רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־
עֲבָדֶיךָ פָּעֳלֶךָ.
וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם:
וִיהִי נֹעַם | אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר
עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי
יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיְיָ
מַחְסִי וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהַי
אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא
יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ.
מִדֶּבֶר הַוּוֹת:
בְּאֶבְרָתוֹ | יָסֶךְ לָךְ
וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה.
צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ:
לֹא תִירָא מִפַּחַד
לָיְלָה. מֵחֵץ יָעוּף

Tage, vor der Peſt, die im Dunkeln ſchleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tauſend, und Zehntauſend dir zur Rechten, — dir nahet ſie nicht. Nur mit deinen Augen ſchaueſt du, und die Vergeltung der Frevler ſiehſt du an. Denn Du, Ewiger, biſt meine Zuverſicht! Den Höchſten machſt du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn ſeine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen ſie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß ſich ſtoße. Auf Löw' und Otter trittſt du, zertrittſt junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, ſo befrei' Ich ihn; Ich ſtelle ihn hoch, weil

יוֹמָם׃ מֵדֶבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ. מִקֶּטֶב יָשׁוּד
צָהֳרָיִם׃ יִפֹּל מִצִּדֶּךָ
אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ
אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ׃ רַק
בְּעֵינֶיךָ תַּבִּיט.
וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים
תִּרְאֶה׃ כִּי־אַתָּה יְיָ
מַחְסִי. עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ
מְעוֹנֶךָ׃ לֹא־תְאֻנֶּה
אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־
יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ׃ כִּי
מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ.
לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־
דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם
יִשָּׂאוּנְךָ. פֶּן־תִּגּוֹף
בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ׃ עַל־
שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ.
תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין׃
כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ
אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע

שְׁמִי׃ יִקְרָאנִי וְאֶעֱנֵהוּ
עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה
אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ
וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃

ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי׃

קלה הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ. הַלְלוּ
עַבְדֵי יְיָ׃ שֶׁעֹמְדִים
בְּבֵית יְיָ׃ בְּחַצְרוֹת
בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃ הַלְלוּ־
יָהּ כִּי־טוֹב יְיָ. זַמְּרוּ
לְשָׁמוֹ כִּי נָעִים׃ כִּי־
יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ.
יִשְׂרָאֵל | לִסְגֻלָּתוֹ׃
כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־
גָדוֹל יְיָ. וַאֲדֹנֵינוּ
מִכָּל־אֱלֹהִים׃ כֹּל
אֲשֶׁר־חָפֵץ יְיָ עָשָׂה
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃

er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich errette ihn und schaffe ihm Ehren. Mit langem Leben sättige Ich ihn, und lasse ihn meine Hilfe schauen.

הללויה (Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen! Lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hause des Ewigen stehen, in den Höfen des Hauses unseres Gottes! Hallelujah! denn gütig ist der Ewige; saitenspielet seinem Namen, denn er ist lieblich. Denn Jaakob hat sich Gott erkoren, Israel zu seinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß ist der Ewige, und unser Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und

מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה
הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר
עֹשֶׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרֹתָיו׃ שֶׁהִכָּה
בְכוֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם
עַד בְּהֵמָה׃ שָׁלַח
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּתוֹכֵכִי מִצְרַיִם׃
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו׃ שֶׁהִכָּה גּוֹיִם
רַבִּים׃ וְהָרַג מְלָכִים
עֲצוּמִים׃ לְסִיחוֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג
מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל
מַמְלְכוֹת כְּנָעַן׃ וְנָתַן
אַרְצָם נַחֲלָה׃ נַחֲלָה
לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ׃ יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם׃ יְיָ זִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר׃ כִּי־יָדִין יְיָ
עַמּוֹ׃ וְעַל־עֲבָדָיו
יִתְנֶחָם׃ עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם

Allen Tiefen Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh, Er sandte Zeichen und Wunder in deine Mitte, Mizrajim, an Pharaoh und an all seinen Knechten; der geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, und den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Und Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen

der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht; auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jeglicher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim. Hallelujah!

כֶּסֶף וְזָהָב. מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם
וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם
לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא
יַאֲזִינוּ. אַף אֵין־יֶשׁ־
רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם
יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־
בֹּטֵחַ בָּהֶם: בֵּית
יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־
יְיָ. בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי
בָּרְכוּ אֶת־יְיָ. יִרְאֵי
יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ: בָּרוּךְ
יְיָ | מִצִּיּוֹן. שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ:

קלו הודו לַיְיָ כִּי־טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.

לַעֲשֵׂה שָׁמַיִם בִּתְבוּנָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לָרוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת
בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים
לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּיַם־סוּף
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.

Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld

Der die großen Lichter geschaffen denn ewiglich währt seine Huld.

Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.

Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.

Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.

Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.

Und sprengte Pharaoh und sein Herr ins Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.

Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.

Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.

Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.

Zum Besitze Jisrael, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.

Der in unserer Erniedrigung unser gedachte, denn ewiglich währt seine Huld

Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Brot giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen! den Redlichen geziemet Lob-

gesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitigem Psalter spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, spielet schön mit Jubelklang! Denn redlich ist des Ewigen Wort, und all sein thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr; von des Ewigen Huld ist voll die Erde. Auf des Ewigen Wort sind die Himmel geworden, und auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er sammelt zu Haufen des Meeres Gewässer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte sich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müssen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er sprach und es ward; Er gebot und es bestand. Der Ewige stört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathschluß wird

הוֹדוּ לַיי בְּכִנּוֹר
בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־
לוֹ׃ שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר
חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן
בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר
דְּבַרְיי וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ
בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. חֶסֶד
יי מָלְאָה הָאָרֶץ׃
בִּדְבַר יי שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ
וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־
צְבָאָם׃ כֹּנֵס כַּנֵּד
מֵי הַיָּם. נֹתֵן
בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת׃
יִירְאוּ מֵיי כָּל־הָאָרֶץ
מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כֹּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא־צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃
יי הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם.
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת
עַמִּים׃ עֲצַת יי

ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde; der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben und sie

לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד. מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהָיו. הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ. אֶל כָּל־יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם. הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרֹב־חָיִל. גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרֹב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה. וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם.

וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב׃
נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ
עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃
כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ׃
כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָּטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ
יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃

zu erhalten bei Hungersnoth. Unsere Seele wartet des Ewigen; unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת׃ טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ,
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד
בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ, וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת׃ עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־
נָבֶל, עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃
כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ,
בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־
גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ, מְאֹד עָמְקוּ
מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ־בַּעַר לֹא
יֵדָע וּכְסִיל | לֹא־יָבִין אֶת־
זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים | כְּמוֹ־
עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן
לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה
מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ׃ כִּי הִנֵּה

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben,

אֹיְבֶיךָ | יְיָ, כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי,
בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי, בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח, כְּאֶרֶז
בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים
בְּבֵית יְיָ, בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ:
לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בוֹ:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ,
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר. אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה:
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת | יְיָ, נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם, יִשְׂאוּ נְהָרוֹת
דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת | מַיִם רַבִּים,
אַדִּירִים | מִשְׁבְּרֵי־יָם, אַדִּיר
בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ,
יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

" (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt. Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יהי Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit; möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger! Dein Name bleibt in alle Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar; geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der

וִיהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם
יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־
מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם
יְיָ׃ רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם
יְיָ, עַל הַשָּׁמַיִם
כְּבוֹדוֹ׃ יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם, יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־
וָדֹר׃ יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין
כִּסְאוֹ, וּמַלְכוּתוֹ
בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ׃ יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ
יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְיָ מַלְכוּתֵהּ עוֹלָם וָעֶד
אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ׃
יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת

עַמִּים: רַבּוֹת
מַחֲשָׁבוֹת בְּלֵב־אִישׁ
וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם:
עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד
מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר
וָדֹר: כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד:
כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּה
לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב
בָּחַר לוֹ יָהּ. יִשְׂרָאֵל
לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ
יְיָ עַמּוֹ. וְנַחֲלָתוֹ לֹא
יַעֲזֹב: וְהוּא רַחוּם
יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית. וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא
יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:
אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählt hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben und nimmt gar oft seinen Zorn zurück und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil denen, die weilen in deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also

geschieht! Heil dem Volke dessen Gott der Ewige ist!

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה
לוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ
אֱלֹהָיו׃

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barm-

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד
אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי
הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל
יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח
מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ
יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃
וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

*וגדלותך כתיב

herzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie, — kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine

וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדַל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־
כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ
לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף
לְכָל־הַכְּפוּפִים׃
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם
אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ

*וגדול יתיר ו׳

Hand und sättigest alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme, meine Seele, den Ewigen! Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Ver-

וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־ דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־ מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת יְיָ׃ אֲהַלְלָה יְיָ בְּחַיָּי אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ אַל־

trauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hülfe ist. Ausgeht sein Odem, er kehrt zurück in seine Erde; an selbigem Tage sind hin seine Rathschläge. Heil dem, zu dessen Beistand ist Jaakobs Gott, deß Hoffnung ist auf den Ewigen, seinen Gott! Der geschaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt, der Recht schafft den Gedrückten, Brot giebt den Hungrigen. Der Ewige löst die Gefesselten, der Ewige macht sehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige schützt die Fremdlinge; Waisen und Wittwen erhält Er, aber den Weg der Frev-

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ
תְּשׁוּעָה׃ תֵּצֵא רוּחוֹ
יָשֹׁב לְאַדְמָתוֹ. בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ
עֶשְׁתֹּנוֹתָיו׃ אַשְׁרֵי
שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ.
שִׂבְרוֹ עַל־יְיָ אֱלֹהָיו׃
עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
אֲשֶׁר־בָּם. הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם׃ עֹשֶׂה
מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים
נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים׃ יְיָ
פֹּקֵחַ עִוְרִים. יְיָ זֹקֵף
כְּפוּפִים. יְיָ אֹהֵב
צַדִּיקִים׃ יְיָ שֹׁמֵר
אֶת־גֵּרִים. יָתוֹם
וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד
וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת׃

ler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם,
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קמז הַלְלוּיָהּ | כִּי־
טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ
כִּי־נָעִים נָאוָה תְהִלָּה׃
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְיָ,
נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס׃
הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב,
וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃
מוֹנֶה מִסְפָּר
לַכּוֹכָבִים, לְכֻלָּם
שֵׁמוֹת יִקְרָא׃ גָּדוֹל
אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כֹּחַ,
לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ,
מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עֲדֵי־
אָרֶץ׃ עֱנוּ לַיְיָ
בְּתוֹדָה, זַמְּרוּ
לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃
הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם

Hallelujah! (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's; unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige; die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr und reich an Kraft seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserem Gotte mit der Cither. Der den Himmel be-

deckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an denen, so ihn fürchten und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen; rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt, Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in

בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ
מָטָר. הַמַּצְמִיחַ הָרִים
חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ. לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא
בִגְבוּרַת הַסּוּס
יֶחְפָּץ. לֹא־בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה
יְיָ אֶת־יְרֵאָיו. אֶת־
הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ:
שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַיִם אֶת־
יְיָ. הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן:
כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ.
בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ:
הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם
חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ:
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ.
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ
דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג
כַּצָּמֶר. כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ

כְּפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ
מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב
רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם׃
מַגִּיד דְּבָרָו לְיַעֲקֹב׃
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו
לְיִשְׂרָאֵל׃ לֹא עָשָׂה
כֵן ׀ לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ׃

קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ
אֶת־יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם
הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים׃
הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו׃
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ
הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי
אוֹר׃ הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר־
מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי הוּא

ידברו קר יצבאו קר

Stücken ſchleudert: vor ſeiner Kälte — wer kann beſtehen? Er ſendet ſein Wort und läßt ſie ſchmelzen, läßt wehen ſeinen Wind, ſie zerrinnen zu Waſſer. — Er verkündet Jaakob ſeine Worte, ſeine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht alſo that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen ſie nicht. Hallelujah!

הללויה (Pſalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all ſeine Engel; lobet ihn, ihr all ſeine Schaaren! Lobet ihn, Sonne und Mond; lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Waſſer, die über den Himmeln! Sie ſollen loben des Ewigen Namen; denn Er gebot, und

צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד
לְעוֹלָם. חָק־נָתַן וְלֹא
יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ. תַּנִּינִים
וְכָל־תְּהֹמוֹת. אֵשׁ
וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר.
רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ׃ הֶהָרִים וְכָל־
גְּבָעוֹת. עֵץ פְּרִי וְכָל־
אֲרָזִים׃ הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה. רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף׃ מַלְכֵי־אֶרֶץ
וְכָל־לְאֻמִּים. שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ׃
בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת
זְקֵנִים עִם־נְעָרִים׃
יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ.
כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.
הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ
וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן

sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er, und es wandelt sich nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen! Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt! Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel! Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter! Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht

לְעַמּוֹ. תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו. לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

קמט הַלְלוּיָהּ | שִׁירוּ
לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ.
תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח
יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו. בְּנֵי־
צִיּוֹן יָגִילוּ בְמַלְכָּם׃
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל
בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־
לוֹ׃ כִּי־רוֹצֶה יְיָ
בְּעַמּוֹ. יְפָאֵר עֲנָוִים
בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד
יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם׃
רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם.
וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃
לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם

das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Jisrael freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen in Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volke, Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre

בְּזִקִּים, וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל:
לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט
כָּתוּב, הָדָר הוּא
לְכָל־חֲסִידָיו
הַלְלוּיָהּ:

קנ הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־
אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ
בִּגְבוּרֹתָיו, הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ
בְּתֵקַע שׁוֹפָר,
הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל,
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע,
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה
תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:

Königе mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten, an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Halleluja!

הללויה (Psalm 150.) Halleluja! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cimbeln, lobet ihn mit schmetternden Cimbeln. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Halleluja!

כל הנשמה תהלל יה הללויה:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
אָמֵן | וְאָמֵן׃ בָּרוּךְ יְיָ
מִצִּיּוֹן, שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם
הַלְלוּיָהּ׃ בָּרוּךְ יְיָ
אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ׃
וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם, וְיִמָּלֵא
כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־
הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן׃

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ
לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל,
וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־
עוֹלָם׃ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה
וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת
וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ׃ לְךָ
יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל

בּרוּך Gelobt sei der Ewige in alle Zeit! Amen, Amen! — Gelobt sei der Ewige von Zijon aus, der in Jeruschalajim thront! Halleluja! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Jisraels, der allein Wunder thut! Und gelobt sein herrlicher Name ewiglich, und voll werde seiner Herrlichkeit die ganze Erde. Amen! Amen!

ויברך Und David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung, und David sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Jisraels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden: Dein Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist das über

לְרֹאשׁ׃ וְהָעשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל
וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה׃
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק
לַכֹּל׃ וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ
מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ׃
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם
תִּפְאַרְתֶּךָ׃ אַתָּה
הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ׃ אַתָּ*
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם
שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־
צְבָאָם׃ הָאָרֶץ וְכָל־
אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים
וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם׃
וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־
כֻּלָּם׃ וּצְבָא הַשָּׁמַיִם
לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים׃ אַתָּה
הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם

*אתה קדי

Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrscheſt über Alles und in Deiner Hand iſt Kraft und Macht, und in Deiner Hand ſteht es, Alles groß und ſtark zu machen. Und nun, unſer Gott, danken wir Dir und lobpreiſen dem Namen Deines Ruhmes. Du biſt der Ewige allein, Du haſt gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf iſt, die Meere und Alles, was darin iſt, und Du giebſt ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt ſich vor Dir. Du biſt der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren

וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר
כַּשְׂדִּים. וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ
אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ
אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן
לְפָנֶיךָ.

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית
לָתֵת אֶת־אֶרֶץ
הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי
הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי
לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם
אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק
אָתָּה: וַתֵּרֶא | אֶת־
עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם.
וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ
עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן
אֹתוֹת וּמֹפְתִים
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם
אַרְצוֹ. כִּי יָדַעְתָּ כִּי
הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם. וַתַּעַשׂ־

und ihn herausgeführt haſt aus Ur-Kasdim und haſt ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du, ſein Herz Dir getreu gefunden, ſchloſſeſt Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaan, Chitti, Emori und Periſi und Jebuſi und Girgaſchi, es zu geben ſeinem Samen, und haſt Dein Wort gehalten, denn Du biſt gerecht. Und Du ſaheſt das Elend unſerer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilfmeer haſt Du vernommen. Und thateſt Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all ſeinen Knechten und an all dem Volke ſeines Landes, weil Du wußteſt, daß ſie frevelten gegen ſie, und Du

לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃
וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם
וַיַּעַבְרוּ בְּתוֹךְ־הַיָּם
בַּיַּבָּשָׁה. וְאֶת־
רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ
בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן
בְּמַיִם עַזִּים׃

וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד
מִצְרַיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־
שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד
הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְיָ בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ
הָעָם אֶת־יְיָ וַיַּאֲמִינוּ
בַּיְיָ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ
וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר

haſt Dir einen Namen gemacht wie dieſen Tag geſchieht. Und das Meer haſt Du geſpalten vor ihnen, daß ſie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger ſtürzteſt Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

ויושע Und ſo rettete der Ewige an dieſem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael ſah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael ſah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und ſie glaubten an den Ewigen und an Moſcheh, ſeinen Diener.

אז Damals ſang Moſcheh und die Kinder Jisrael dieſes Lied dem Ewigen und ſprachen alſo: Singen will ich dem Ewi-

gen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat Er geschleudert ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, Er war meine Rettung! Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen, — der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaohs und seine Macht hat Er geschleudert ins Meer, und der Ausbund seiner Wagenkämpfer wurde versenkt ins Schilfmeer. Fluthen bedeckten sie; sie fuhren hinunter in die Tiefen, gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit rissest Du nieder Deine Gegner; Du ließest loß Deine Zorngluth, sie verzehrte sie wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, gerannen die Fluthen im Herzen

אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה
גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ
רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה
זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ׃ יְיָ
אִישׁ מִלְחָמָה יְיָ שְׁמוֹ׃
מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה
וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ
בְיַם־סוּף׃ תְּהֹמֹת
יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן׃
יְמִינְךָ יְיָ נֶאְדָּרִי בַכֹּחַ
יְמִינְךָ יְיָ תִּרְעַץ אוֹיֵב׃
וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס
קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ
יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ׃
וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ
מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נָזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת

בְּלֵב־יָם׃ אָמַר אוֹיֵב
אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי
אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי׃ נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ
כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ
כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים׃ מִי־כָמֹכָה
בָּאֵלִם יְיָ מִי כָמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃
נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ
אֶרֶץ׃ נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נָהַלְתָּ
בְעֻזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן
חִיל אָחַז יוֹשְׁבֵי
פְלֶשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ
אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי
מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד
נָמֹגוּ כָּל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן׃

des Meeres. Der Feind sprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute: an ihnen ersatten soll meine Gier; zücken will ich mein Schwert, vertilgen soll sie meine Hand. Du hauchtest mit Deinem Odem, da bedeckte sie das Meer; sie rollten wie Blei in die gewaltigen Wasser. Wer ist gleich Dir unter den Mächten, Ewiger! wer gleich Dir prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter? Du streckest Deine Rechte, die Erde verschlang sie. Du führst mit Deiner Gnade das Volk, so Du erlöset; Du leitest es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, sie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleschet. Da erschrecken die Stammfürsten Edoms; die Mächtigen Moabs, sie ergreift Beben; vor Angst aufgelöst sind alle Bewohner Kenaans.

תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ
יִדְמוּ כָּאָבֶן עַד־יַעֲבֹר
עַמְּךָ יְיָ עַד־יַעֲבֹר
עַם־זוּ קָנִיתָ׃ תְּבִיאֵמוֹ
וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר
נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְיָ
מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ׃ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה
וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃ וְעָלוּ
מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפּוֹט אֶת־הַר עֵשָׂו
וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה׃
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃

Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein, — bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger! bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger! das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum, und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. (Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.)

נִשְׁמַת כָּל־חַי
תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־
בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם
זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד.
מִן־הָעוֹלָם וְעַד־
הָעוֹלָם אַתָּה אֵל.
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ
מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ.
פּוֹדֶה וּמַצִּיל
וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם
בְּכָל־עֵת צָרָה
וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי
הָרִאשׁוֹנִים
וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלוֹהַּ
כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־
תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל
בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת.
הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ
בְּחֶסֶד. וּבְרִיּוֹתָיו

נשמת Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott! und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König! Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals; — wir haben keinen König außer Dir! Gott der frühesten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen!

Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der ins Leben erwecket Schlafende und aufwachen läßt Entschlummerte und reden macht Stumme und löset Gefesselte und stützet Fallende und aufrichtet Gebeugte. Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott

בְּרַחֲמִים: וַיְיָ לֹא־
יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן.
הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים.
וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים.
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים.
וְהַמַּתִּיר | אֲסוּרִים.
וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים.
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ
לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה
כַּיָּם. וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה
כַּהֲמוֹן גַּלָּיו.
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח
כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ.
וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ
פְּרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי
שָׁמַיִם. וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת
כָּאַיָּלוֹת. אֵין אֲנַחְנוּ
מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־
שִׁמְךָ. עַל אַחַת מֵאֶלֶף
אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ׃
מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ.
וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ.
וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ.
וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ׃
עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח׃
עַל־כֵּן אֵבָרִים
שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ

unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend-, ja myriadenfachen Wohlthaten, die du gethan an unseren Vätern und an uns. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott! und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist und zur Fülle uns verpflegt; vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum, die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die

Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unsern Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und verherrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken und jede Zunge Dir schwören und jedes Knie sich Dir beugen und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen nach dem Worte, das geschrieben steht: „All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger wer ist wie Du, der rettet den Armen vor dem, der starker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber?“ — Wer ist Dir

וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ. וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר־
שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם
יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ
וִיפָאֲרוּ. וִירוֹמְמוּ
וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ
וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ
מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה
לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן
לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־
בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע.
וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ
תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל־
לְבָבוֹת יִירָאוּךָ.
וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת
יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ כַּדָּבָר
שֶׁכָּתוּב. כָּל־
עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ
מִי כָמוֹךָ. מַצִּיל עָנִי
מֵחָזָק מִמֶּנּוּ. וְעָנִי
וְאֶבְיוֹן מִגּוְלוֹ: מִי

ähnlich und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde! Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: „Von David. Preise, meine Seele, den Ewigen, und ihr, all meine Eingeweide, seinen heiligen Namen!"

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten!

יְדֻמֶּה־לָּךְ. וּמִי יִשְׁוֶה־
לָּךְ. וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ.
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
נְהַלֶּלְךָ וְנִשַּׁבֵּחֲךָ
וְנִפְאָרְךָ וְנָבָרֵךְ אֶת־
שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר.
לְדָוִד | בָּרְכִי נַפְשִׁי
אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי
אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ: הָאֵל
בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ.
הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ
הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא
בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ:

הַמֶּלֶךְ
יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם
וְנִשָּׂא׃

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ
שְׁמוֹ׃ וְכָתוּב. רַנְּנוּ צַדִּיקִים
בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם׃
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ׃
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ׃
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל׃

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר־
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר
וָדוֹר. שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־
הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת
לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם
לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס
עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת
וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי
עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ׃

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד
מַלְכֵּנוּ. הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל

König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: „Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen! den Redlichen steht zu das Loblied.“ Durch den Mund der Gerechten wirst Du erhoben und durch die Worte der Frommen gesegnet und durch die Zunge Dir Ergebener geheiligt und in der Mitte der Heiligen verherrlicht.

ובמקהלות Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Israel, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du unser König! in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es ja Pflicht all der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Fischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

ישתבח Gepriesen sei Dein Name für immer, Du unser König, Gott, Herrscher, groß

וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת, הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה. מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm, Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger, Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

(* יתברך Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

(* יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רָאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ
עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא
אֶת־הַכֹּל׃
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים
מֵאֶפֶל אָמַר וַיְהִי׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß aufstrahlen, und es geschah.

Verfaßt auf Grundlage der Eintheilung in מלכיות, זכרונות u. שופרות, nach deren Ausdrücken מלך, זכור u. שופר die alphabethische Dichtung und in den Schlußsätzen außer dem Namen des Verfassers: R. Schim'on b. Jizchak noch folgender Anhang ersichtlich gemacht wird: אלחנן בני יסוד חבלי לחיי עולם אמן סלה = Elchanan, mein Sohn, möge ich des ewigen Lebens theilhaft werden! Amen Selah

מֶלֶךְ אָמוּן מַאֲמָרְךָ
מֵרָחוֹק מָצָב. שִׁמְךָ יִתְפָּאַר
בַּעֲדָתְךָ יִתְיַצָּב. לְעוֹלָם יי
דְּבָרְךָ נִצָּב: מֶלֶךְ בְּכִלּוֹתְךָ
הַיּוֹם מַעֲשׂ אֻמָּנוּתֶךָ. מִדִּין
הִצַּלְתָּ מֻרְקָם בְּתְמוּנָתֶךָ.
לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתֶךָ: מֶלֶךְ
גָּזַרְתָּ בְּמוֹ־כֵן לְצֶאֱצָאֵימוֹ
פְּדִיּוֹם. עֲבוּר לְהִמָּלֵט

O König! Dein Wort von je ist treubewährt,
Dein Name thront in Deiner Schaar verehrt;
Auf ewig bleibt Dein Spruch fest, unversehrt.
Als Du Dein Kunstwerk, Schöpfer einst vollendet,
Von Deinem Abbild[1]) war Dein Zorn gewendet,
Für alle Zeit ihm Deine Huld gespendet.
Auch seinen Sprossen ließest Du ergehen

וּמִפַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְּזוּ לְפָנָיו וּשְׁמוֹ מְרוֹמֵם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יי מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

[1]) Vom ersten Menschen.

Den Gnadenspruch, sie huldvoll anzusehen,
Wenn sie vor Deinem Richterthrone stehen.

שמרי Die Dein Gebot bewahren und bewähren
O trag' und schütze, Deinen Ruhm zu mehren,
Sie, Deine Diener alle, die Dich ehren, — Heiliger!

זכר Gedenke, Deine Treuen zu erhalten!
Zu ihrem Heil laß Dein Erbarmen walten!
Denk' Deiner Schaar, der treuen, der uralten!
Denk', wie sie Dir in Liebe nachgezogen,
Dein Wort, in Gluth verkündet, treu geflogen, —
Des Stammes, den Du selbst Dir groß gezogen!
O laß herbei den Tag der Rettung eilen!
Anbetend laß im Heiligthum uns weilen,
In Zijon, das Du zu uns wolleſt theilen!

ברחמים In Gnaden wende Dich zu Deiner Heerd'!
O gieb ihr was ihr frommt, was sie entbehrt!
Sei meinem Flehn ein gnädig Ohr gewährt! Heiliger!

מַשְׂאֵתְךָ אָיוֹם. לְמִשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ הַיּוֹם׃

Vorb. שִׁמְרִי מִצְוֹת עֵדֶיךָ וְעִבְדֶיךָ. נַטֵּל וְנַשְׂאֵם לְהַרְבּוֹת כְּבוֹדֶךָ. כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ. קָדוֹשׁ׃

זְכֹר דְּרֻשֶׁיךָ לְתַחֵי לְעוֹדָם. וְהָרֵם רַחֲמֶיךָ לְהַקְדֵּם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם׃ זְכֹר הַמְּשׁוּכָה אַחֲרֶיךָ בְּאַהֲב לְחַלּוֹתֶךָ. נִסְמֶכֶת בְּשַׁעֲשׁוּעֶיךָ דַּת נַחֲלָתֶךָ. גְּאֻלַּת שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ׃ זְכֹר וּמַהֵר יוֹם יְשׁוּעָתְךָ לְקָרְבוֹ. בְּדִבְיִרְךָ לְהוֹשִׁיעַ חֲוֹת וּבְמִשְׁגְּנוֹתֶיךָ לָבֹא. הַרְצִיוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ׃

Vorb. בְּרַחֲמִים יִקַּר צְעִירִי הַצֹּאן. חָקְקֵם הַטְרִיפֵם פְּנִימִי וְחִיצוֹן. וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ עֵת רְצוֹן. קָדוֹשׁ

שׁוֹפָר זְמַנּוֹ בָּא תָּקוֹעַ
בְּעֻנְיָנֵיו. בְּרֶרֶן אַיִל לְהִוָּכֵר
לִבְחוּנָיו. אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ
בְּקַרְנָיו: שׁוֹפָר חָרַד
הַמַּחֲנֶה מֵרָחֹק לַעֲמֹד. רַחוּם
זְכֹר־הוּ וּלְצַדְּקֵנוּ תַּחְמֹד.
הַשׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד:
שׁוֹפָר טְבַסְתָּ בְּפֶה לְמִי
מָנָה עָפָר. יְשׁוּבוּן מֵאָז
בְּכִפּוּר לְהִתְכַּפֵּר. תִּקְעוּ
בַחֹדֶשׁ | שׁוֹפָר:

Vorb. אֵל חָנַן נַחֲלָתוֹ
בְּנֹעַם הַשְׁפֵּר. יְהָעֵם
קְרֹא קָרְבְּנָתָיו
בְּמִסְפָּר. וְתִימַב לַיָּיו
מִשְׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

מֶלֶךְ יְשַׁפֵּט עַמִּים
בְּמֵישָׁרִים לְנַשְּׂאוֹ. צִפָּה
לְדַקְדֵּק דִּינָם בְּהִתְנַשְּׂאוֹ.
כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כִּסְאוֹ: מֶלֶךְ
גַּבִּיר נִקְדַּשׁ בְּצֶדֶק
לְבַדּוֹ. חַי יִגְבַּהּ בַּמִּשְׁפָּט
בְּהִתְגַּבְּדוֹ. לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט

שופר Des Schofarhalles Stunde iſt gekommen.
Durch ſeinen Ton gedenke Deinen Frommen
Des Opfers, das Du gnädig angenommen!
Gedenk', wie ſcheu in angſterfülltem Beben
Dein Volk entwich[1]), und woll' uns Segen geben,
Wenn laut des Schofars Töne ſich erheben!
Du ſetzteſt ihn der Schaar, der theuern, ein,
Daß ſie erweckt, von Sünden werde rein.
Des Mondes Anfang ſoll ſein Hallen weih'n.

חנן Geſchmückt hat Gott ſein Los mit Anmuthsſchein;
Statt Opfers lehrt' Er uns ſein Wort ihm weih'n,
Und lieber wird's als Altarſpend' ihm ſein, — dem Heiligen!

מלך Er läßt, die Völker richtend, Milde walten,
Und prüft und forſcht, wie Er ſie mög' erhalten,
Wenn ragt ſein Thron, um im Gericht zu ſchalten.
Allmächtig Er, geheiliget im Rechte,
In Majeſtät erhebt Er ſich im Rechte

[1]) Am Sinai. 2. Moſ. 20, 15: „Das Volk ſah, bebte zurück und ſtand von fern."

עַבְדּוֹ: מֶלֶךְ לְרֹנֶן רַחֵם יְזַכּוֹר כִּנְאֻמוֹ. קָרוֹב לְהַצְדִּיק עִם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ. עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ:

וְרָאֵה פָּעֳלְךָ Vorb.
וַהֲדָרְךָ לְתָמִימִים.
חֲיוֹת בְּצִדְקְךָ לְאֹרְחֵי
יְמִים. מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים.
קָדוֹשׁ:

זְכֹר מְקַנְיְךָ נַחַת שֶׁלְּחֶנְךָ
לְעָרְכָה. אֲדֹר תְּהִלָּתְךָ
בְּפִימוֹ לְהִתְבָּרְכָה. זְכֹר
צַדִּיק לִבְרָכָה: זְכֹר נְדִיבֵי
עַמִּים אֲבוֹת הָעוֹלָם. חֲשֹׂךְ
עֲבָדֶיךָ מִזְּדוֹן וְנֶעֱלָם. וְחֶסֶד
יְיָ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: זְכֹר
סֻכַּת שָׁלֵם הֵישֵׁבְתָּ בְּרוּדָה.
חוּשָׁה לְהָכִין אָתָּה הוּא לְמַעֲדָה.
יְשַׁמַּח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה
בְּנוֹת יְהוּדָה:

לְחַיֵּי עוֹלָם Vorb.

Und wahret treu was frommet seinem Knechte.
O laß im Zorn sich Dein Erbarmen regen,
Komm Deinen Gläubigen mit Huld entgegen,
Die stets für Deine Einheit Zeugniß legen!

יראה In Glanz und Gnadenwalten offenbar,
In Deinem Schatten birg der Frommen Schaar,
Du, dessen Reich ein Reich für immerdar, — Heiliger!

זכר Gedenk', die Deiner harren zu verpflegen,
Dein Gut in Fülle ihnen vorzulegen,
Daß ihrem Mund entströme Dank und Segen!
Der Edlen denke, jener Weltensäulen[1])
Von Sünden mögst Du Deine Knechte heilen!
O woll' uns ewig Deine Huld ertheilen!
Denk' an Dein Zelt, das öde liegt, verfallen:
Richt' auf in neuem Glanz des Tempels Hallen,
Und Jubel laß in Zijon wieder schallen!

לחיי Zu ew'gem Leben zeichne die Getreuen,

1) Der frommen Ahnen Jisraels.

יִפְתְּחוּ אֱמוּנִי. יִזְכּוּ לַחֲזוֹת בִּנְעַם יְיָ. לְזָכְרוֹן בְּהֵיכַל יְיָ. קָדוֹשׁ:

שׁוֹפָר עֲבָרַת קוֹלוֹ נִשְׁמַע בְּאַשּׁוּר. לְדֵעָטוֹת שְׁמָחַת עוֹלָם בְּרֵאשׁוּר. וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר: שׁוֹפָר גָּדוֹל קוֹלוֹ בָּעֲבֵרִי נַהֲרַיִם. חֵרוּת לְהַשְׁמִיעַ יְהוּדָה וְאֶפְרַיִם. וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: שׁוֹפָר צָרְפַת וְסָפָרַד יִצְרַח לְהִתְרַדֵּשׁ. נְפוּצִים בְּאַרְבַּע נָצָח יְחַדֵּשׁ. וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ:

אִמְרִי נְחוּמֵיךְ Vorb.
וִישַׁעְשְׁעוּנִי בְּכִפְלַיִם. סֶלָה לְעָבְדֵךְ בְּכָל־גְּבוּלַיִם. בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. קָדוֹשׁ:

מֶלֶךְ קָדוֹשׁ שֹׁכֵן שְׁמֵי

Daß sie an Deinem Gottesglanz sich freuen,
In Deiner Huld, im Heiligthum, dem neuen, — Heiliger!

שופר Des Schofars Hall, ertönend durch die Weiten,
Heil kündend wird er Freud' und Lust verbreiten,
Heimführet er die auf der Welt Zerstreuten[1]).
Es wird sein Hall an ferne Küsten dringen,
Freiheit für Judah läßt sein Ton erklingen,
All die Verirrten wird er heim einst bringen.
Es hallt sein Ton, ermahnend sie zu weihen,
Die durch die Welt Verstürmten zu erneuen:
Am heil'gen Berg anbeten die Getreuen.

אמרי Dann tröstet mich Dein holdes Trosteswort;
Anbet' ich Dich auf Erden fort und fort
Dort an geweihter Stell', an heil'gem Ort, — Heiliger!

מלך O sende, der Du thronst im Himmelsplan,

1) Jeschaj. 27, 13: „An jenem Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim kommen und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim."

עָרֵץ. נַחֵץ מְבַשֵּׂר עֲלוֹת
הַפְּרָץ. יְיָ מָלַךְ תָּגֵל הָאָרֶץ:
מָלַךְ רָם וְנִשָּׂא הַיּוֹדֵעַ וָעֶד.
בָּנָה קִרְיָתְךָ כִּי־בָא מוֹעֵד.
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: מֶלֶךְ
שְׁלֹטוֹנְךָ כָּעֵד בַּכֹּל מָשָׁרְתָם.[1])
יַשֵּׂר לִירֵאֶיךָ דַּרְכְּךָ לְהוֹעִילָם.
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם:

Vorb. תְּנַהֲגֵנוּ בְּאַרְצוֹת
הַחַיִּים לְהִתְהַלֵּכָה.
בְּאוֹר יְיָ לְכוּ וְנֵלֵכָה.
וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה.
קָדוֹשׁ:

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים
עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ
מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ
מַעֲשֶׂיךָ יְיָ כֻּלָּם בְּחָכְמָה
עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ:
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז
הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר
וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם:
אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

Den Boten, meldend des Erlösers Nah'n!
Der Erde kündet Gottes Reich er an.
Erhabner Du, der Alles weiß und zeiht,
Bau Deine Stadt! denn sieh, schon ist es Zeit.
Regieren wirst Du, Herr, in Ewigkeit.
O, mächt'ger Du als alle Erdgewalten!
Zeig' uns den Weg zum Heil, uns zu erhalten!
Auf ewig, Gott, wirst Du in Allmacht walten.

תנהגנו Des wahren Lebens Weg, uns Dir zu weih'n,
Führ' uns, o Gott, mit Deines Lichtes Schein!
Dann wird die Herrschaft wieder Gottes sein — des Heiligen.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind Deine Werke, Ewiger! Sie alle hast Du mit Weisheit gebildet; voll ist die Erde Deiner Besitzthümer. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer

[1]) v. שלם = vollkommen, hier vollendet.

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה, הֵכִין וּפָעַל זִהֲרֵי חַמָּה, טוֹב יָצַר כָּבוֹד לְשִׁמוֹ, מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ, פְּנוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וְקִדֻּשָׁתוֹ תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ, יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עוֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם, וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה

Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! O Herr, gepriesen sei Du, groß an Weisheit, der bereitet und geschaffen die Strahlen der Sonne! Der Allgütige bildete herrliches Zeugniß für seinen Namen; die Leuchten stellet Er rings um seine Majestät. Die Führer seiner Himmelsschaaren sind heilige Wesen, die verherrlichen den Allmächtigen; unablässig verkünden sie die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

תתברך Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser, der erschaffen die heiligen Wesen! gepriesen Dein Name für immer, unser König, der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht, einmüthig mit lauter Stimme die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thuen sie auf den Mund in heiliger Weihe und

Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er. Und Alle nehmen sie auf sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie; sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים.

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם | מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה. קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

אופן מיוסד ע״פ א״ב.

כְּבוֹדוֹ, אָהֵל בְּחָיוֹם בְּרַחֲמִים מָלֵךְ.

Vorb. בּוֹחֵן כָּל־ עָשְׂתּוֹנוֹת צָעִיר וָרַב מֶלֶךְ. גֵּאוּת וָעֹז הִתְאַזָּר מֶלֶךְ. דַּל

כבודו Seine Herrlichkeit hat heut wie ein Zelt in Gnaden ausgespannt der Weltenkönig. — Die Gedanken prüft von Groß und Klein der König, mit Glanz und Macht umgürtet sich der König,

וְחֶלְדֵּי יַחֲרְדוּן מֵאֵימַת מֶלֶךְ׃

הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם יָחִן מֶלֶךְ. וּמֵבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם יַצְדִּיק מֶלֶךְ. זִכָּרוֹן הוּא (יום) תְּרוּעַת מֶלֶךְ. חֹק Vorb. לְיִשְׂרָאֵל הוּא לְזִכּוּתָם מֶלֶךְ. שֶׂרַח נָתַן לִירֵאָיו מַמְלִיךְ כָּל־מֶלֶךְ. יִזְכֹּר לָעוֹלָם בְּרִיתוֹ בְּזִכָּרוֹן טוֹב מֶלֶךְ׃

כָּלָה אַל־תַּעַשׂ לִשְׁאֵרִית בְּנֵי מֶלֶךְ. לָכֵן אָתָאנוּ לְךָ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ. מֵאֶתְמוֹל קִדַּמְנוּךָ לְחַלּוֹתֶךָ מֶלֶךְ. Vorb. נָא נְצוֹר חֶסֶד לְנִינֵי שְׁלֹחֵנוּ לוֹ שִׁלְשֶׁת אֵילֵי מֶלֶךְ.

Himmel und Erde erzittern in Angst vor dem König.

היצר Der ihr Herz insgesammt gebildet, möge begnadigen, der König, und der auf all ihr Thun merket, sie rechtfertigen, der König! Ein Gedächtniß ist's, ein Tag des Posaunenschalls, ihn verkündend als König, festgesetzt für Jisrael, daß sie reinspreche der König. Zum Heil verlieh ihn seinen Getreuen, der waltet über Könige als König! O daß Er ewig seines Bundes gedächte, zu heilvollem Gedenken, der König!

כלה Laß nicht Verderben nahen dem Reste der Söhne des Königs. Darum ja kommen wir vor Dich, Du unser König! Schon gestern standen wir früh vor Dir, Dich anzuflehen, o König! O wahre Huld den Sprößlingen deß, dem als Boten erschienen drei Engel des Königs[1]). Er-

1) Abraham.

höre, die bittend Dir nahen, um jenen, für den bitterlich weinten die Himmelsheere des Königs[1]). Verwirf ihr Flehen nicht um den, der übernachtete dort, wo auf- und niedersteigen die Schaaren des Königs.[2])

פדם O löse sie vom Gerichte, dem strengen; nicht sprich sie schuldig, o König! Rechtfertige sie in Gnaden und denke ihrer zum Heil, o König! Horch auf den hallenden Ton, der heut dir erklingt, o König! Laß Dein Erbarmen walten den auf Dich Hoffenden, o König!

שעה Wende Dich zum Flehensruf derer, die Dich suchen, o König! Blick' auf die, die Benedeiung Dir weihen, und wir wollen Dich benedeien, lebendiger Gott, Du unser König!

והחיות Die Chajoth erheben Gesang und die Cherubim Preis und die Serafim Jubel

1) Jizchak. 2) Jaakob.

תְּכוּת בָּאֵי בְתַחַן לְמַר בְּכוּ אֲרִאֵלֵי מֶלֶךְ. עֲנוּתָם בַּל־ תְּבֵז לְלָן בַּמָּקוֹם עָלוּ וְיָרְדוּ בוֹ מַלְאֲכֵי מֶלֶךְ׃

פְּדֵם הַיּוֹם מִדִּין גְּמוֹר מִלְּחַיְּבָם מֶלֶךְ. Vorb. צַדְּקֵם בְּרַחֲמִים וּפָקְדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ. קְשׁוֹב קוֹל תְּרוּעָה מְתוּקְעֵי לְךָ הַיּוֹם מֶלֶךְ. רַחֲמִים תְּעוֹרֵר לְמְחַכֶּיךָ מֶלֶךְ׃

שְׁעֵה שַׁוְעַת Vorb. u. Gem. עַם מְשַׁחֲרֶיךָ מֶלֶךְ. תֵּפֶן בְּתוֹמְכֵי בָרוּךְ. וְנָבָרֶכְךָ אֱלֹהִים חַיִּים וְמֶלֶךְ׃

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרוּבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרְנוּ

und die Himmelsschaaren Benedeiung, das Antlitz eines jeglichen hingewandt zu den Serafim; ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

וְאֶרְאֶלִים יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל־ חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים.

בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes! — ein jeglicher von seiner Stätte.

לאל Dem Herrn, dem gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen; dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob, denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ לַמֶּלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יַאֲמִרוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כְּאָמוּר. לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott! mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיִתְרָה חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ

בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן
תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ
הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם
עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין
וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמוֹעַ לִלְמֹד
וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת
וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה:
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה
בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ:
כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה
וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עָם וְלָשׁוֹן
וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ
וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּאַהֲבָה:

Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir; frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken und Dich als den Einigen zu bezeugen in Liebe, — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Jisrael in Liebe.

שמע Höre, Fisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst

Wer nicht mit מִכָּן betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן:)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ
הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת
בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ
בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ

וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־
יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת

dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie

die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr und gütig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treubewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig.

לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם

וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם
מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם
וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן
וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד
קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים
נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד
וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־
אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ
וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:
עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־
הָאַחֲרוֹנִים דָּבָר טוֹב וְקַיָּם
לְעוֹלָם וָעֶד. אֱמֶת וֶאֱמוּנָה
חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת
שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ
אֲבוֹתֵינוּ גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל
אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר
יְשׁוּעָתֵנוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ
מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. אֵין אֱלֹהִים
זוּלָתֶךָ:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא
מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ
לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּר

Wahr iſt der Weltengott, unſer König, der Hort Jaakobs, unſeres Heiles Schild. Für alle Geſchlechter dauert Er, und ſein Name dauert, und ſein Thron iſt feſtgegründet und ſein Reich und ſeine Treue beſteht für ewig. Und ſeine Worte ſind lebendig und ewigbeſtehend, treubewährt und ſtets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, ſo für unſere Väter wie für uns, für unſere Kinder und all unſere Nachkommen und die Nachkommen des Stammes Israels, Deine Knechte; für die früheren Geſchlechter wie für die ſpäteſten ein Wort, gut und gültig, auf immer und ewig, Wahrheit und Wahrhaftigkeit, ein Geſetz, das nie ſich wandelt. Wahr iſt es, daß Du derſelbige biſt und bleibſt, Ewiger, unſer Gott, und unſerer Väter Gott, unſer König, König unſerer Väter, unſer Erlöſer, Erlöſer unſerer Väter, unſer Schöpfer, Hort unſeres Heils, unſer Befreier und Retter von jeher Dein Name. Kein Gott außer Dir.

עזרת Beiſtand unſerer Väter warſt Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geſchlechte.

וָדֹר: בָּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ
וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־
אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ
וְדָבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ:
אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם:
אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן
וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן.
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־
בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ
גָּאָלְתָּ. וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ
וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ. וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם
אֶחָד מֵהֶם לֹא־נוֹתָר: עַל־
זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ
אֵל. וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לַמֶּלֶךְ אֵל חַי
וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא
מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ
שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים

In der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr, Du bist ein Herr Deines Volkes und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott, und aus dem Sclavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei

וּפוֹדֶה עֲנִיִּים וְעוֹזֵר דַּלִּים
וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו. תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן
בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ
וְאָמְרוּ.

יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת
יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

hinausführt die Gefesselten und löset die Bedrückten und beisteht den Verkümmerten und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh und die Kinder Fisrael stimmten Dir ein Loblied an in voller Freude, und sie alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!“

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande; einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

״ „Der Ewige wird regieren immer und ewig.“

צור Hort Fisraels! steh' auf zum Beistande Fisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Fisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Fisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Fisrael erlöset hat.

(* אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים׃ סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן

(* Ueberſetzung von שמונה עשרה ſiehe im Abendgebete S. 16—26.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ
נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃
וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ
וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים
לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וְצֶמִיחַת
קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי
מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃
וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלְתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃
וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ

מַלְּנֵנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעִיל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: כַּדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים | אֱמֶת. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּרַצֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא
לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים
בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם
עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וְיַהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל
יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ
נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר
פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים
וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם.
וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־
שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה

נִזְכֵּר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

חזרת התפלה לשל ח צבור.

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים.
וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים.
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן

מסיד (Vorb.: Aus Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde

פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים׃

Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

Nach dem Alphabeth, im Anschlusse die Initialen: Schim'on b. Jizchak.

אָתִיתִי לְחַנֵּךְ Vorb.
בְּלֵב קָרוּעַ וּמְרֻתָּח׃
בַּקֵּשׁ רַחֲמִים כְּעָנִי
בַּפֶּתַח׃ גַּלְגֵּל רַחֲמֶיךָ
וְדִין אַל־תִּמְתַּח׃
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח׃
דָּבָר אֵין בְּפִי וּבְלָשׁוֹנִי
מַלָּה׃ הֵן יְיָ יָדַעְתָּ
כֻּלָּה׃ וּמְמַעֲמַקִּי
הַקֵּב לְפָנֶיךָ אוֹחִילָה׃
אֶחֱסֶה בְּסֵתֶר כְּנָפֶיךָ
סֶלָה׃ זְלָעָפָה
וּפַלָּצוּת אֲחָזוּנִי
בְּמוֹרָא׃ חֲלוּת פָּנַי
נוֹרָא בְּנֶפֶשׁ יְקָרָה׃
טוּב טַעַם וָדַעַת
קָטַנְתִּי לְהַסְרָה׃ עַל־
כֵּן זָהַלְתִּי וָאִירָא׃

Vorb. אתיתי (Vorb.) Wie erglüht zerwühlt das Herz mir, soll beginnen ich Gebet,
Gnade flehen, wie der Arme harrend an der Pforte steht!
Dein Erbarmen lasse walten, hemme des Gerichtes Lauf!
Herr, sei Du mit meinem Worte, thue mir die Lippen auf!
Noch ist nicht das Wort im Munde, auf der Zunge nicht der Laut,
Du, o Gott! der Herzen kundig, bist mit Allem schon vertraut.
Flehensruf will ich entsenden aus der Seele tiefsten Gründen.
Unterm Fittig Deiner Gnade laß für ewig Schutz mich finden!
זלעפה Angst und Schrecken mich ergreifen, Herr! vor Dir, ein heilig Beben,
Soll ich mit der Seele Bestem heut Gebet vor Dir erheben.
An Verstand und an Erkenntniß leer, wie fühl' ich mich so klein!
Darum angstvoll beb' zurück ich: Dir zu nah'n muß ich mich scheu'n.

וְעַתָּה בַּאֲשֶׁר אֵיךְ
לְפָנֶיךָ. כִּי אֵין
מַעֲשִׂים לְזַכּוֹת
פָּנֶיךָ. לְחַלּוֹתְךָ
שְׁלָחַנִי מַקְהֲלוֹת
מְעוֹנֶיךָ. תָּכִין לִבָּם
תַּקְשִׁיב אָזְנֶךָ: מַה
אֲנִי יֶשׁ חַיִּי תּוֹלַעַת
וְרִמָּה. נִבְעַר מִדַּעַת
וּבְאָפֶס מוּמָה.
בְּמַכְתִּי יִתְרוֹתַי
בְּסֵפֶר חָכְמָה.
מַעֲנֶה־דֶּרֶךְ יָשִׁיב
חֵמָה: עֵינַי אֵלֶיךָ
אֶשְׁמְרָה לְבַעֲדִי.
פְּתַח דְּבָרְךָ רָאֵי
לְהַגִּידִי. צַדְּקֵנִי
וְאַמְצֵנִי תַּן לְאֵלִּידִי.
כִּי אַתָּה מְשֻׂגָּבִי
אֱלֹהֵי חַסְדִּי: קְהָלֶיךָ

Und die Sorge beugt mich nieder: wie darf so ich mich erkühnen?

Kein Verdienst, das für mich spreche, mich in Deinem Aug' zu sühnen.

Zur Fürbitte mich entsandte Deiner treuer Frommen Chor:

Richt' ihr Herz zu Dir, und höre, was sie flehn, mit gnäd'gem Ohr.

מה Was bin ich und was mein Leben? — ich, hinfällig, ohne Kraft,

Leer an Einsicht und Verständniß, arm an Sinn und Wissenschaft!

Darum an das Wort des Weisen[1]) will vertrauensvoll ich denken:

Mildes Wort demuth'ger Rede wird des Zornes Gluthen lenken!

Du mein Heil! auf Dich vertrau' ich: mögest Du mir Beistand sein;

Deines ew'gen Wortes Helle wolle meinem Wort verleih'n!

Frommen Muth verleihe Du mir, daß mir nicht die Kraft gebricht!

Du ja bist mir Gott der Gnade, meiner Seele Zuversicht.

קהליך Deine Schaar sieh vor

1) Spr. Salomon 15, 1.

עִמְּדִים לְבַקֵּשׁ
מְחִילָתֶךָ. רַחֲמֶיךָ
יְכַמְּרוּ לְרַחֵם
בְּחֶמְלָתֶךָ. שׁוֹפְכִים
לֵב כַּמַּיִם לְעֻמָּתֶךָ.
וְאַתָּה תִּשְׁמַע
הַשָּׁמַיִם מְכוֹן שִׁבְתֶּךָ;
תְּחַזֵּק לְעַמְּךָ יָדָם
הָרָפָה. שְׁלַח מֵאִתְּךָ
עֵזֶר וּתְרוּפָה. נֶאֱמָיךָ
יְשַׁוְּעוּ לְחַזֵּק וּלְתַרְפֵּה.
כָּל־אֲמֶרֶת אֱלוֹהַּ
צְרוּפָה:

Schließen der Bundeslade.

Nach dem Alphabeth, im Anschlusse die Initialen: Schim'on b. Jizchak.

אמרתך (Gem.) Bewährt Dein Wort, Dein Zeugniß ewig wahr! —

O nicht zu streng richt' heute Deine Schaar!

Erforschst Verborgnes Du in tiefen Gründen,

Laß Recht und Gnade Deine Armen finden.

Gem. אִמְרָתְךָ צְרוּפָה
וְעַדְתֶּיךָ צֶדֶק. בֹּאֵי
עָדֶיךָ בְּרִיב אַל־
תְּדַקְדֵּק. נְשָׁתְּךָ
לְחַפֵּשׂ כָּל־תַּעֲלוּמוֹת
וְכָבֵד. חִין עֲנִיֶּיךָ
בְּמִשְׁפָּט הַצְדֵּק: חֵן

עוֹלָמְךָ בָּנִית בְּחֶסֶד׃
וְרַב־חֶסֶד מַשָּׂה
כְּלַפֵּי־חֶסֶד׃ זְכִיּוֹת
הַכֶּרַע וְעָוֹךְ תְּיַסֵּד׃
חֵן עַל גְּנֵי מוֹצָא
מִכְשָׁד׃ טֶרֶם נִקְרָא
אַתָּה תַּעֲנֶה׃ יְמַצֵּא
לָנוּ חֶסֶד בְּמַעֲנֶה׃
כְּפִקְדְּךָ הַיּוֹם יְצוּרֶיךָ
לְהַמָּנָה׃ לָנוּ מַלְאָכְךָ
סָבִיב יַחֲנֶה׃ מְדֵת
טוּבְךָ עָלֵינוּ הַגְבֵּר׃
נַקֵּנוּ מֵעָוֹן וּפְשָׁעֵינוּ
הַעֲבֵר׃ שַׂגֵּב בְּזֹרוֹעַ
לְמַקְוֶיךָ בְּסֶבֶר׃ עֹז
הַלִּיפַת כֹּחַ וַעֲלַת
אֵבֶר׃ פְּעַלַת אֶזְרְחִי
לְפָנֶיךָ הַזְכֵּר׃ צִדְקוֹ
יָלִיץ כְּשֵׁר וּמַסְטִין
יְפַכֵּר׃ קִבֵּל מוֹרָאֶךָ

Du hast auf Gnade Deine Welt gebaut,

Nach Gnade stets Dein mildes Auge schaut:

Laß der Verdienste Schale niederschweben,

Des Pilgers[1]) Sprossen wolle Gnade geben!

טרם Noch eh' wir rufen, wolle Du uns hören,

Und Heil und Segen mag Dein Spruch gewähren,

Wägst Du der Creaturen Loos und Leben,

Laß Deiner Gnaden Engel uns umschweben.

Laß Deiner Güte Macht sich neu bewähren,

Zu läutern uns und unsre Schuld zu klären.

Gieb denen, die nach Deinem Heil verlangen,

Daß neubeschwingt in frischer Kraft sie prangen.

פעלת Des frommen Ahns Verdienste mache kund, —

Er sei mein Anwalt, schließe Klägers Mund, —

[1]) Abrahams, des aus Ur-Kasdim Ausgewanderten.

יְחוּדְךָ לְהַכִּיר. רַךְ
בְּפִקּוּדֶיךָ לְיַשֵּׁר
וּלְיַחֶדְךָ: שָׁלֵם נִמְצָא
בְּכָל־אֲשֶׁר נִפְקַד.
שֶׁעֲשַׁע בְּהַיּוֹם בְּחֶנֶם
מְפֻקָּד. Vorb. תְּהִלָּה
וָעֹז לְמֻרְחָמוֹ שֻׁקַּד.
תַּמְתּוֹ בְּעֵת אֲשֶׁר
פֻּקָּד:

Gem. בּוֹ שׁוּעֲנוּ מֵעוֹלָם
וַיַּעֲנֵנוּ נוֹרָאוֹת.
בְּרִצּוּי חֲנוֹנֵנוּ קַבֵּל
כְּהַעֲלָאוֹת. ℣ וַיַּחֲלֵצֵנוּ
בְּמָגֵנוּ מִתַּחֲלֹאֵי
תוֹצָאוֹת. כְּצִפֳּרִים
עָפוֹת כֵּן יָגֵן יי
צְבָאוֹת:

Der Dich gefürchtet, Dich als Ein'gen lehrte,
Dein Wort so willig that, so hoch es ehrte.
Stets ohne Tadel hat er sich bewährt;
Drum ward ein holder Zweig[1]) ihm spät bescheert.
Und dankend pries er Dich für Dein Erbarmen,
Da Du in Liebe dachtest seiner Armen[2]).

בּוֹ Dir haben wir von Anbeginn vertraut
Und Deiner Hülfe Wunderkraft geschaut.
Nimm das Gebet in Gnaden an gleich Spenden,
Dein Schutz mög' Leid und Plage von uns wenden.
Schirm' uns, wie mit den Fittigen der Aaren,
O Ewiger, Du Herr der Schaaren!

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
מָגֵן עֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יי מָגֵן אַבְרָהָם:

1) Adam. 2) Abraham.

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מיוסד ע״פ תשר״ק ובסוף כפול שמעון בר יצחק.

Gem.

תָּמִים פָּעֳלֶךָ גָּדוֹל
הֶעֱצָה. שֶׁחַרְנוּ פָנֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ נִמְצָא.
רַחֵץ מָנֶךְ וְהָרֵם
שְׁמָצָה. כַּכֶּבֶל אֶנֶק
וְגָדֵר פִּרְצָה: צֹאן
לַמִּטְבַּח גָּזַר מִמִּכְלָה.
פָּרִים וּכְבָשִׂים
לְשַׁלְמִים וְעֹלָה.
עֲרִיכַת שָׂפָה נַעֲרֹךְ
בְּתִפְאָרָה. שִׂיחֵנוּ
יִשְׁפַּר כְּהַקְטֵר
וּבְלוּלָה: נָתִיב יָשָׁר
אִם נֶעְקַל בְּלֶכֶת.
מִשְׁלַחְתְּךָ לָעֲזֹב
לְהִתְרַפּוֹת בִּמְלֹאכֶת.

תמים (Gem.) Untadlig iſt Dein Thun, Dein Rath nicht zu ergründen.

Wir treten hin vor Dich: o laß uns Gnade finden!

Fortſpüle Sündenſchmutz, und Makel laß entſchwinden;

Hör' unſer Flehn, und eil' Zerſtörtes neu zu gründen.

Nicht Widder, Farr' und Lamm kann noch zur Sühne bluten;

Verglüht auf dem Altar ſind Brand und Opferguthen.

So laß des Mundes Wort, zu Dir, o Gott! gerichtet,

Dir ſüße Spende ſein, — wie auf dem Heerd geſchichtet.

נתיב Wenn wir den Weg gekrümmt, wenn thöricht wir gehandelt,

Wenn heil'gen Dienſt untreu, wenn läſſig wir gewandelt,

So ſchau' das Opfer auf das willig ward geweiht!

לְנֶגְדְּךָ יָפֵקַד מִזְבַּח
מַעֲרֶכֶת. כַּמַּאֲכֶלֶת
הַמַּאֲכִילָה מֵאָז
נַעֲרֶכֶת: יַחַד אָב וּבֵן
בְּלֶכְתָּם לְהַר מוֹר.
טֶבַח לְהָכִין מִפְקָדְךָ
לִשְׁמֹר. חִנּוּכָם נְצוֹר
רַחֲמִים לְכָמוֹר. זֵכֶר
שְׁבוּעָה כְּקֶטֶרֶת
לְתָמוֹר; וּבִשְׁבָתְךָ
הַיּוֹם לָדִין עַמִּים.
הִמָּלֵא עַל צֶאֱצָאֵימוֹ
רַחֲמִים. הֵינֵנוּ הַצְדַּר
וְלֹא נַצָּא נִכְלָמִים.
גֶּפֶן נָטִיעָתְךָ תָּכִין
לְאַרְךָ יָמִים: בִּזְכוּת
נָעֲקַד הַקָּשִׁיבָה
מִשַּׁחַק. אֲבִיוֹנֵי אָדָם
קָרְאֵיךָ מְחַק.
שְׁמֵנוּ עַל־סִפְרְךָ Vorb.
לְחַיִּים יוֹחַק. וְנִיב

Es sei vor Augen Dir, o Herr! zur Gnadenzeit.

Wie Vater einst und Kind[1]) zum heil'gen Berge gingen,

Treu horchend auf Dein Wort, das Opfer Dir zu bringen.

Den Sprößlingen voll Huld bewahre Wohlgefallen;

Laß der Verheißung Schwur empor wie Weihrauch wallen!

ובשבתך Und wenn das Urtheil heut den Völkern wird verkündet,

Voll Lieb' und Nachsicht sei der Schaar, die Dir verbündet.

Laß leuchten unser Recht, uns nicht zu Schanden werden;

Den Schoß, den Du gepflanzt, erhalt' ihn stets auf Erden.

Um des Gebundenen Treu' erhör' aus Deinen Höhen

Die Armen, die zu Dir aus tiefem Drangsal flehen.

O unsern Namen schreib' ins Lebensbuch zum Segen!

[1]) Abraham und Jizchak.

שְׁפָתֵינוּ הַקְשֵׁב כְּוֵיעָתֵר יִצְחָק׃

Wie Isaak Du erhört, vernimm der Lippe Regen.

שפתינו Wir künden Deine Macht, Dein Heil mög' uns erhalten!

In Gnaden sprich uns rein, und mächtig zeig' Dein Walten.

In diesen Tagen, Herr, verzeichne uns zum Leben,

Daß wir am dritten[1]) froh zu neuem Sein uns heben!

Gem.

שְׁפָתֵינוּ מְדוֹבְבוֹת עֹז וּבְצִדְקָתוֹ נִחֵיהּ, בְּרַחֲמִים יְצַדְּקֵנוּ וְזַרְעֵנוּ יְהֵיהּ. ℣ יְחַיֵּינוּ בְּקֶרֶב מִימִים אֶהֵיהּ, בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וְנָקֵמָה וְנִחְיֶה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים, זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

Oeffnen der Bundeslade.

שהם״ה מרובע שמעון בר יצחק.

Vorb.

שְׁלַחְתִּי בְּמַלְאֲכוּת סֶגֶל חֲבוּרָה, שֹׁמְרֵי אֲמוּנָתְךָ וּמְיַחֲדֶיךָ בְּמוֹרָא, שָׁפַכְתִּי שִׂיחַ לְבַקֵּשׁ עֲתִירָה, שְׁמַע־יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא׃

שלחתי (Vorb.) Als Abgesandter steh' ich hier der fromm vereinten Schaaren,

Die ehrfurchtsvoll bekennen Dich und Deinen Glauben wahren.

Ausschütt' ich mein Gebet vor Dir und rufe um Gewährung;

Wenn meine Stimme schallt, o Gott, o gönne mir Erhörung!

Schließen der Bundeslade.

[1]) Hosea 6, 1—2: „Auf, lasset uns zurückkehren zum Herrn, der schlug und uns heilet, verwundet, und uns verbindet. Er belebt uns nach zwei Tagen, am dritten richtet Er uns auf, daß wir vor ihm leben," — was auf die beiden Tage Rosch ha-Schanah als Vorbereitung zum Sühnetage gedeutet wird.

מְדַבֵּר בְּצֶדֶק (Gem.)
חוֹנֵן וּמְרַצֶּה, מַחֲסֶה
וּמִסְתּוֹר לְדֹרְשֶׁיךָ הַמָּצֵא,
מָתַח דִּינֶךָ אִם בִּיצוּרִים
תְּמַצֶּה, מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטִי
יֵצֵא: עֶרֶךְ תִּקְוָתֵנוּ שְׁעֵה
בְּבְרוּרִים, עַרְבֵּב לַמְּגוֹר
וְאֹמֵץ סַנֵּגוֹרִים, עֲקֶרֶת בַּיִת
וַחֲצוּבַת צוּרִים, עֵינֶיךָ
תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים: וְיִזָּכֵר
לְפָנֶיךָ צִדְקַת הַתָּם, וְעֵד
אָהֳלֶיךָ וּבִכְסָאֶךָ נֶחְתָּם,
וַחֲלָצֵנִי מִפֶּשַׁע וּמֵעָוֹן
נִכְתָּם, וְאַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם: נֵהָג בְּחֶסֶד זֹכֶר
הַבְּרִית, נַקֵּנוּ מִנִּסְתָּרוֹת
וְנִזְכֶּה כְּבְרִית, נַחֵנוּ בַּאֲמִתֶּךָ
וּתְנֵנוּ לְאַחֲרִית, נְשֹׂא עָוֹן
וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית:
בְּהִנָּשְׂאֲךָ לְכִסֵּא נוֹרָא
וְאָיוֹם, בְּרוֹאֵי חֵלֶד לְהִשָּׁפֵט
כְּהַיּוֹם, בְּרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ
הַמְצִיאֵנוּ פָּדְיוֹם, בְּאֵלֹהִים
הַלָּלְנוּ כָל־הַיּוֹם: רַע יְצָרֵנוּ

מרבר (Gem.) Du, der Du sprichst das Gnadenwort, Du voller Huld und Milde!
Sei denen, die Dich suchen, Hort, sei uns zum Schirm und Schilde!
Und wenn die Schnur Du ausgespannt, die Deine Wesen mißt,
Dann laß den Gnadenspruch ergehn, der Du erbarmend bist!
Hör' an in Huld des Tones Hall, der heute Dir erschallt;
Den Kläger[1]) weis' verwirrt zurück, und gieb der Fürsprach Halt.
Der frommen Ahnin Tugendwerk, des Horts, dem wir entnommen,
Gedächtniß soll in Gnaden heut Dir vor das Auge kommen.
ויזכר Und des Untadligen[2]) Verdienst sollst Du vor Augen haben,
Der fromm im Zelte weilt', deß Bild in Deinen Thon gegraben.
Errette mich von Sündenlast und von des Frevels Flecken!
Nicht sollen feindlich sie mir nah'n, nicht drohend mich erschrecken.
Der Gnade stets als Richschnur hat und treu sich stets bewährt!
Sprich Du von Fehl uns frei, daß rein wir seien und verklärt.
Führ' uns in Deiner Wahrheit Weg, heilvolle Zukunft gieb,
Der Sünde Du verzeihst dem Rest, des Volkes Ueberblieb!
בהנשאך Wenn auf dem Thron Du Dich erhebst in heil'ger Majestät,
Wenn jeglich Wesen Deiner Welt vor Dir zum Richtspruch steht,
Dann werd' uns Rettung, Segensglück aus Deiner Hand zu Theil,
Und preisen wollen immerdar wir Gott! Dein Gnadenheil.

[1]) Die als Person gedachte Sünde. [2]) Jaakob.

Erbarmend aus dem Herzen nimm die Regung sünd'ger Triebe;
Umhüllt von Deinem Fittig laß uns ruh'n in Deiner Liebe.
Nimm unsre Rückkehr willig an, Verzeihung mögst Du schenken,
Mit Deinem Hirtenstabe mild Du Deine Heerde lenken.
ידעני O lehr' uns Deinen Pfad und führ' uns stets auf Deinen Wegen;
Dein ewig Wort gieb uns ins Herz, daß treu und fest wir's hegen.
Und zu begnad'gen sei Dein Wunsch; Dein Mitleid laß entbrennen!
Wir kennen unsre Sündigkeit. Wer wird bestehen können? —
Dein Heil entbeut der Trauten Du, die liebend du umfangen,
Die dürstend Deiner Gnade harrt mit brünstigem Verlangen.
O schau' ihr Leid! wie Berge hoch Dein Strafgericht sie trägt,
Und Noth, wie Meeresgrund so tief, die Du ihr auferlegt.
חפוץ Hör' huldreich an des Schofars Ton, huldreich das fromme Trachten;
Die Sünden mache weiß wie Schnee, des Fehls nicht wolle achten.
Die Schuld, die uns verklagen will, zerschelle, schlag' aufs Haupt!
Sei gnädig, Herr! sei gnädig Du, an den die Seele glaubt!
Und bring' uns Deinem Heile nah an diesem Jahresbeginn;
Vereine die Zerstreuten, führ' in Deine Burg sie hin!
Und schauen laß die Feinde

חֶסֶר בְּחֶמְלָתֶךָ. וְרַצּוּ
וְסוֹכְכוּנוּ בְּמַחֲסֵה אֶבְרָתֶךָ.
וְרָצָה תְשׁוּבָתֵנוּ וְהַרְבֵּה
מְחִילָתֶךָ. וְרֵעֵה עַמְּךָ
בְּשִׁבְטֶךָ צֹאן נַחֲלָתֶךָ:
יַדְּעֵנוּ דַרְכֶּיךָ וְאֹרְחוֹתֶיךָ
לַתְּמוֹד. יְשָׁר פִּקּוּדֶיךָ
בְּלִבֵּנוּ לְצַמּוֹד. יְכַמְּרוּ
רַחֲמֶיךָ סְלִיחָתֵנוּ לַחֲמֹד.
יָדַעְנוּ כִּי חָטָאנוּ וְאֵין מִי
יַעֲמֹד: צַוֵּה יְשׁוּעָתֶךָ
לְרַעֲיָתְךָ הָאֲהוּבָה. צְמֵאָה
לְחַסְדְּךָ כְּמֹהָה וּתְאֵבָה.
צְפֵּה וְהַבֵּט כִּי מְאֹד נִכְאָבָה.
צְדָקָתְךָ כְּהַרְרֵי־אֵל
מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה:
חֲפוֹץ בְּהָגְיוֹנֵנוּ וּבְקוֹל
תְּרוּעָתֵנוּ. חַטָּאֵינוּ הַלְבֵּן
וְהַפֶּקֶר שְׁגִגֵנוּ. חַבֵּל
וְהַצְּמֶת קֶרְקֶד מַשְׂטִינֵנוּ.
חָנֵנוּ אֱלֹהִים חָנֵנוּ כִּי בְךָ
חָסְיָה נַפְשֵׁנוּ: קָרְבֵנוּ
לִישֻׁעָתֶךָ בְּזֶה רֹאשׁ שָׁנָתִי.
קַבֵּץ נְפוּצוֹתֵינוּ לְמִרְבַּץ
קָרְיָתִי. Vorb. קָמִים יֶחֱזוּ כִּי

מֵאִתְּךָ תְּהִלָּתִי, בַּקָּהָל רַב קִוִּיתִי
יְיָ תּוֹחַלְתִּי:

dann, daß Du mich bringst in Ehren.
Gehofft hab' ich auf Dich, o Herr!
Du wirst Dich mir bewähren.

(In Frankfurt a. M. wird hier שמו מפארים gebetet.)

יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב
תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵל
נָא:

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!
ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

מיוסד ע״פ א״ב. Oeffnen der Bundeslade.

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ,
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
גִּבּוֹר וְנַעֲרָץ,
דָּגוּל מֵרְבָבָה:
הוּא שָׁח וַיֶּהִי,
וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ:
זְכָרוֹ לָנֶצַח,
חַי עוֹלָמִים:
טָהוֹר עֵינַיִם,
יוֹשֵׁב סֵתֶר:
כְּתָרוֹ יְשׁוּעָה,
לְבוּשׁוֹ צְדָקָה:
מַעֲטֵהוּ קִנְאָה,
נָאְפַּד נְקָמָה:

אתה Ja, Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden,
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen Schaar! —
Er sprach, und es ward;
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden.
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in allen Ewigkeiten lebt!
טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,
Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!

סְתָרוֹ יֹשֶׁר.
עֲצָתוֹ אֱמוּנָה:
פְּעָלָתוֹ אֱמֶת.
צַדִּיק וְיָשָׁר:
קָרוֹב לְקוֹרָאָיו בֶּאֱמֶת.
רָם וּמִתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים.
תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל־בְּלִימָה:

סתרו Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er der Gerechte und Wahre.
Nahe denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabne, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם
וְקָדוֹשׁ: Schließen der Bundeslade.

חי Der Ewiglebende, Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

(Am Sonntag werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

שְׁמוֹ מְפֹאָרִים Vorb. u. Gem.
עַד תְּהִלּוֹ. וְנַעֲרָץ
בְּאֶרְאֶלֵי־קֹדֶשׁ הְלוּלוֹ.
וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר בָּלוֹ.
קָדוֹשׁ:

שמו[1]) (Verb. u. Gem.) Seines Namens Preis und Ruhm ihm Geweihte mehren,
Herrlich klingt ihm Gesang in der Engel Chören;
Alles läßt im Heiligthum laut sein Loblied hören. Heiligere!

שׁוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד Vorb. u. Gem.
יְשׁוּבוּן לִבְצָרוֹן. נִדָּבָרִים
יֵרָאֶיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתָּרוֹן.

שמרי Treue Pfleger seines Worts werden heim einst kehren.
Die mit treuem Sinn darin treulich stets verkehren,

(Am Sonntag.)

שָׁבַח מְגַדַּל־עוֹז שֵׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בְּתִתּוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז Vorb. u. Gem.
וּמְגַדֵּל. בְּיוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ:

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ. יֹאמְרוּ תָּמִיד הַגְּדִיל יְיָ Vorb. u. Gem.
לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

[1]) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak.

וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲמַרְתֶּם יַאֲזִין שְׁחָקִים שַׁפֵּר. וְתִיטַב לַיְיָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שִׁבְטֵי מִקְנָאֶךָ עֵלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזֶךָ לְנַשֵּׁל. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשֶׁנוּ. וּנְפָאֲרֵנוּ תָּמִיד בְּדִבְיר מִקְדָּשֶׁנוּ. כִּי זָכְרַתְּ דִּבַּר קָדְשֶׁנוּ. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שֶׁבַח מְגַדַּל־עוֹז שֵׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בְּתִתּוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמְגַדֵּל. בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ:

Und der Frommen Zwiesprach' wird Gott der Herr erhören,
Und Er zeichnet ihren Spruch ein in das Gedächtnißbuch. Der Heilige!

שפרו Euren Wandel schmücket neu, — treu des Bundes dann Er wacht;
Hören wird das Flehen Er, der den Himmel schmückt mit Pracht,
Und es wird ihm theurer sein, als ein Opfer dargebracht, — dem Heiligen!

שבטי Bring' empor der Treuen Stamm, Macht den Dir Geweihten gieb!
Uepp'ge Ranken mähe weg, die der Schoß des Feindes trieb!
Denn die Herrschaft ist bei Dir, und die Macht Dir stets verblieb, Heiliger!

שבותנו Führ' hinauf zum heil'gen Berge der Vertriebenen Schaar!
Preis und Lob im Heiligthume bringen wir dann dar.
Denn Er denkt des heil'gen Wortes, das so wahr und klar, — der Heilige.

שבח Eine Burg, die mächtig raget, ist sein Name, hochgeweiht,
Wenn Er dem von ihm Erkornen einstens Macht und Sieg verleiht,
Und des mächt'gen Schofars Hallen wird gehört in jener Zeit. O Heiliger!

(Am Sonntag.)

Vorb. עֲמוּסֶיךָ תּוֹקְעִים וּמְרִיעִים בַּשּׁוֹפָר. אִמְרָתְךָ לָקִים כְּחֹק הַמִּסְפָּר.
Gem. תָּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר:

Vorb. פְּשָׁעָם הַעֲבַר וַעֲוֹנָם כַּפֵּר. מַעֲנָם יֵעָרֵב כְּהַקְרֵבַת כְּבָשִׂים וְפָר.
Gem. כַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר:

Vorb. צְמֵהֵיהֶם יִרְבּוּ כַּחוֹל אֵין מִסְפָּר. צְבוּרֵיהֶם יְעוֹרְרוּ וְיַעֲלוּ מַעֲפָר.
Gem. כְּנִשְׂא־גֹם הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר:

Vorb. u. Gem. כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל
וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ, יֹאמְרוּ תָמִיד
הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ, קָדוֹשׁ׃

Alle sammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,

„Groß ist Gott in seinem Wirken!" jubeln sie aus einem Munde.

„Und der Herr ist Weltenkönig!" schallet dann die frohe Kunde. — O Heiliger!

Nach dem Alpha-Beth ohne Resch = ר, das vielleicht in der Strophe קריית ersetzt scheint. Im zweiten Verse jeder Strophe zeigen die Anfänge den Namen des Verfassers Schimon b. Fizchak . . . (genannt R. Simon d. Große aus Mainz um 4800 = 1040. Rabbinats-College des R. Gerschom M. Hg.) (Für Sabbath sind die Verse Ajin = ע bis Zadik צ weggelassen. Jeder Vers schließt mit einem Satze aus der h. Schrift.

Vorb. אֶדֶר וְהָדוּר אֶתֵּן
בְּצִבְיוֹן, שֵׁוַע אֶעֱרֹךְ בְּנִיב
וְהָגְיוֹן,
Gem. אֶקְרָא לֵאלֹהִים
עֶלְיוֹן׃
Vorb. בְּיוֹם הַנְּבְחַר מְשַׁמֵּי־
עָרֶץ, מֵישָׁרִים לִשְׁפּוֹט
קְדֻשָּׁתוֹ לְהַעֲרִיץ,

Lob und Preis laß' ich erschallen aus der Seele tiefem Drang,

Flehensruf, in dem sich einigt Herzenstrieb und Wortes Klang.

Meinem Gotte soll ertönen Loblied heut und Jubelsang, —

An dem Tag, den in den Himmeln Gott erkoren und geweiht,

Daß Er im Gerichte waltend strahl' in hehrer Heiligkeit.

(Am Sonntag.)

שֶׁבַח מְגַדֵּל־עוֹ שֵׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בָּתְּתוֹ לְמַלְּכוֹ עוֹ וּמְגַדֵּל. בְּיוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ׃

Vorb. u. Gem. תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מַרִיעַ.
וְתַקְדִּישׁ בִּיְדֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ׃

שם המחבר בראשי התרוזים אלעזר בירבי קליר.

Gem. אַדֶּרֶת מַמְלָכָה. עַל מָה הָשְׁלָכָה. וְעוֹד לֹא מָלָכָה׃ לַבַּל הִמְלִיכָה. וְאַחֲרָיו הָלְכָה. שְׁלֹא כַהֲלָכָה׃ עָלֶיהָ הָמְלָכָה. גְּבֶרֶת מַמְלָכָה. עַד תּוֹפִיעַ מְלוּכָה׃ זְבוּלִי חֲרָכָה. מַתְמִימֵי פָּרְכָה. וְנִתַּן־לָהּ אָרְכָה׃ רָחֲבָה וְאָרְכָה. וְקָשֶׁת דָּרְכָה. וְעֹל הֶאֱרִיכָה׃ בְּעָתָה

Gem. וְיִ֣ מָלֹ֣ךְ תָּגֵ֣ל הָאָ֑רֶץ׃

Jauchze froh und freudig, Erde! Gottes ist die Herrlichkeit!

Vorb. גַּאֲוָתוֹ גָּדְלָה עוֹלָם מֵהָכִיל. עֻזּוֹ לְמַפֵּר כַּח מִי יָכִיל.

גאיתו Groß ist Gottes Macht! Die Welt kann nicht ihre Größe tragen.

Seine Herrlichkeit zu künden, welche Kraft darf kühn es wagen?

Gem. מֶלֶךְ (עַל) כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל׃

Weltenherr ist Gott! O eilet, laut in Lied es auszusagen!

שְׁמוֹ מְפֹאָרִים עֲדַת חָבְלוֹ. וְנַעֲרִין בְּאֶרְאֶלִּי־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהַיְכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר כֻּלּוֹ. קָדוֹשׁ׃

Vorb. דֵּעַ יָשִׂימוּ כָּל־בְּרִיּוֹתָיו. וְיֵדְעוּ כִּי־גָדְלוּ גְבוּרוֹתָיו.

O daß aller Wesen Schaaren ihren Sinn auf ihn nur lenken!

Vor der Größe seiner Werke werden ihren Geist sie senken,

Gem. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו׃

Der gegründet hat auf Erden seinen Wundern ein Gedenken.

Vorb. הִצִּיב וְיָרָה אֶבֶן פִּנָּתוֹ. נַחֲלִיאֵל עֲבוּר לְשַׁעֲשַׁע בְּאָמָתוֹ.

חציב Feststellt' Er der Erde Pfeiler, legte fest den Weltengrund;

Seinem Volke seine Lehre gab zum Erbbesitz sein Mund,

Gem. זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ׃

Und Er wird ihn ewig halten, seinen heil'gen Gottesbund.

(Am Sonntag.)

בְּרָכָה. וְהַגֵּה דְּרוּכָה. וְעַד עַתָּה מוּלָכָה: יְסוֹדוֹת עֲרֵמָה. עֲרָה וְהֶחֳרִימָה. וְעַד יְסוֹד עֲרֵמָה: רֹאשׁ הַרִימָה. וְסוֹד הֶעֲרִימָה. וְיָדֶיהָ רָמָה: בָּעֲרָה מֵעֲרֵמָה. וְעַד־שַׁחַק רוֹמָה. וַתְּאַפֵּוד מְלוּכָה: יְרִיעוֹתַי

Vorb. וְרָשַׁם בְּחֹק דַּת חֲגֵיוֹנַי. בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה לְזִכּוֹר זִכְרוֹנַי.
Gem. לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל וִי׃

Er verzeichnet das Gesetz in der Forschung ew'gen Horte:
Mein Gedächtniß Jahr für Jahr sei erneut nach seinem Worte,
Daß zum Heil es vor ihn komme an dem ihm geweihten Orte.[1])

שִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד וְשׁוּבוּן לְבָצְרוֹן. נִדְבָּרִים יְרֵאָיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתְרוֹן. וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ׃

Vorb. זֶבַח קֹדֶשׁ בְּהָכְשֵׁר אָז בְּעֵינָיו. רִגֵּל תְּמוּרָתוֹ אַיִל לְהַקְרִיב לְפָנָיו.
Gem. אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו׃
Vorb. חִכֵּם חֲנִיטָיו לִתְקוֹעַ בְּזֶה חֹדֶשׁ. יוֹם זֶה אִם יִקֶּרֶה בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.
Gem. זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ׃

Gnadenvoll sah Er das Opfer, das ihm willig ward geweiht,
Und den Widder zum Ersatze hielt erbarmend Er bereit,
Der im Waldgezweig verflochten hing zur guten rechten Zeit.
Seine Sprossen lehrt' Er mild: Lasset Schofar hallen
An dem Mondbeginn! Doch wird der auf Sabbath fallen,
Dann nur der Erinnerung Wort[2]) lasset vor mir schallen!

(Am Sonntag.)

גְּדֻדָּה. אֲהֵלִי שְׁדֻדָּה. חֲרֻשָּׁה וְשִׁדְדָה: קְצִינוּת רָפְדָה. וּמַלְכוּת אָבְדָה. וְזֹאת הַקְּפִידָה: יָזְמָה וּמָרְדָה. עֲבוֹד לַזָּר חָרְדָה. וְחֻלְלָה מְלוּכָה: לְחֻצָה בְּנֵי־מָלָךְ. וּפָצָה לָעִין מֶלֶךְ. מִי־לִי בְּדַק מָלָךְ׃

[1]) Die biblische Bezeichnung des Festes „זכרון תרועה" Gedächtniß des Posaunenschalles" wird, mit Bezug auf 4. M. 10, 10. „Und es sei euch zum Gedächtniß vor eurem Gotte," in dem Sinne genommen, daß der Schofarhall ein Gnadenmittel zur Erinnerung an Jisrael ist.

[2]) u. [3]) Die doppelte Fassung יום תרועה und זכרון תרועה (4. M. 29, 1. und 3. M. 23, 24.) „Tag des Schofarhalles" und „Gedächtniß des Schofar-

Vorb. טִבְעוּ אִם בְּחֹל יְבוֹאֲכֶם. צַוּוּ לְתָקוֹעַ בְּכָל־ גְּבוּלְכֶם.

Gem. יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם׃

טבעו Wird an einem Werkeltag seine Feier kommen,

Aller Orten Schofars Hall werde dann vernommen!

Tag des Blasens[3]) soll es sein für die Gläub'gen, Frommen! —

שִׁפְרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲקַתְכֶם יַאֲזִין שָׁחֲקִים שֹׁפָר. וְתִיטַב לַיְיָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ׃

Vorb. רוֹם צוּר יְשָׁעִי בְּפִי בָּל־אֻמִּים. חֲשׁוֹף זְרוֹעֲךָ לְהוֹשִׁיעַ מִמִּתְקוֹמְמִים.

Gem. מַלְכוּתֶךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים׃

Vorb. כְּהַגְלוֹתְךָ לְעֵין כָּל שְׁכִנְךָ לְהָעֵד. קְהִלּוֹת וּרְבָבוֹת בְּפִימוֹ לְהָעֵד.

Gem. וְיִמְלֹךְ לְעָלָם וָעֶד׃

Vorb. לְךָ יֶאֱתֶה כָּבוֹד וָעֹז

Lob sei Dir, o Hort des Heils, dargebracht von Volksschaar!

Uns vom Feinde zu befrei'n, werd' in Allmacht offenbar!

Tritt es an, das Weltenreich, Du, der waltet immerdar!

כהגלותך Wenn Du in des Tempels Glanz Allen Dich wirst zeigen,

Wenn die Dir geweihte Schaar laut wird für Dich zeugen,

Dann ist für die Ewigkeit Dir die Herrschaft eigen.

Dir gebühret Ehr' und Macht, in der Welt verkündet.

(Am Sonntag.)

Vorb. רָם עַל כָּל־מֶלֶךְ. תַּנְעִילֶנָּה מִמֶּלֶךְ. וּלְךָ תָּשִׁיב מְלוּכָה׃

תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מֵרִיעַ. וְתָקְדַּשׁ בִּידֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ׃

---

halles" wird so erklärt, daß ersteres das wirkliche Blasen an dem auf einen Wochentag, das andere die bloße Erwähnung im Gebete an dem auf einen Sabbath fallenden Feste andeute.

Eiland' alle, Erdenrund!
seid zum Preis verbündet!
Wer ist's, der vorm Weltenherrn Bangen nicht empfindet?

חֲגוּיִם. חֶלֶד וְכָל־שׁוֹכְנֶיהָ
וְכָל־הָאִיִּים.
Gem. מִי לֹא יִרָאֲךָ
מֶלֶךְ הַגּוֹיִם׃

שִׁבְטֵי מְלָכֶיךָ עֹלָה וְהַמְשָׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזֶךָ לְנַשָּׁל. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ׃

Vorb. מוֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר
וְהַכְחִידֵם. זְרוֹעֲךָ קַבֵּץ
וְחָנֵם תְּפַדֵּם.
Gem. זְכֹר עֲדָתְךָ
קָנִיתָ קֶדֶם׃
Vorb. נְדִיבֵי עַמִּים יֶחֱמוּ
בְכַפָּלַיִם. רָמֵיהֶם עַל־
פָּגִימוֹ גֵּלָה שׁוּלָיִם.
Gem. זְכֹר וּי לִבְנֵי
אֱדוֹם אֶת יוֹם
יְרוּשָׁלָיִם׃
Vorb. סְלוּל מְסִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר

מוטות Brich des Feindes stolze Macht, sei sein Joch zerschellt!
Sammle die Zerstreuten ein, löse ohn' Entgelt;
Denk' der Schaar, die Dir geweiht seit Beginn der Welt!
Reichen Trostes Fülle laß Deine Edlen tränken,
Daß beschämt die Feinde stehn, so die Deinen kränken.
An Edom[1]) auch jenen Tag, den von Salem, wolle denken!
סלול Ebne unsres Ganges

(Am Sonntag.)

Vorb. u. Gem. מֶלֶךְ מְמַלֵּט מֵרָעָה. לְיִדְעֵי תְרוּעָה. הָאֵל קָדוֹשׁ׃
Vorb. u. Gem. מֶלֶךְ זוֹכֵר אֲחוֹז קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן.
נוֹרָא וְקָדוֹשׁ׃

[1]) Die römische Weltmacht; die Worte aus Ps. 137, 7.

לְצָעוֹד. וּבֵן יַקִּירְךָ כַּרְסֹל
לֹא יִמְעָד.

Gem. כְּנַמְתָּ זָכֹר
אֶזְכְּרֵנוּ עוֹד:

Pfad, unſere Schritte gnädig lenke;
Kräft'ge Deines Kindes Schritt, daß nicht wanke ſein Gelenke;
Wie Du ſprachſt: Ja, liebend ſtets Ich des Theuren denke.[1])

שְׁבוּתֵנוּ מִפְּרָחֶק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְקָרְאֵנוּ תָּמִיד בְּדִבְיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָבַר אֶת־דָּבָר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. עֲמוּסֶיךָ תוֹקְעִים
וּמְרִיעִים בַּשּׁוֹפָר. אִמְרָתְךָ
לְרַכִּים כְּחֹק הַמִּסְפָּר.

Gem. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר:

Vorb. פִּשְׁעָם הֲעֲבֵר וַעֲוֹנָם
כַּפֵּר. מַעֲנָם יֶעֱרַב כְּהַקְרָבַת
כְּבָשִׂים וָפָר.

Gem. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל
שׁוֹפָר:

Vorb. צִמְחֵיהֶם יִרְבּוּ כַּחוֹל
אֵין מִסְפָּר. צְבוּרֵיהֶם
יְעוֹרְרוּ וְיַעֲלוּ מֵעָפָר.

Deine Treuen laſſen heut Schofars Ton erhallen;
Deinem Wort im heil'gen Buch wollen ſie gefallen,
Das gebeut: Beim Mondbeginn ſoll der Schofar ſchallen!
פשעם Ihre Sünden tilge weg; ſühne gnädig, wo ſie fehlten!
Ihr Gebet ſei Dir ſo lieb, wie die Opfer, die erwählten,
Und der Hall und Ton, mit dem ſie ihr Flehen heut vermählten.
Laß ſie ſproſſen und gedeih'n, mehren ſich in Hüll' und Fülle!
Laß erwachend auferſtehn die bedeckt des Staubes Hülle! —

(Am Sonntag.)

עיין א״ב כפיל.

אַאְפִּיד גֵּזֶר אָיוֹם. בְּשָׁלוֹשׁ קְדֻשָּׁה בַּיּוֹם: גִּבּוֹרֵי כֹחַ גְּדֻלָּה.
דַּחֲרוּחוּ בְּבֵית דְּגִילָה: הוֹגֵי הָגֶה הֲמֻלָּה. וַתְקוּחוּ בְּהַלֵּל וּמַלָּה:
זֹכֶר לָעַד זְכָיוֹת. חֲדָשׁוּחוּ זֶמֶר חַיּוֹת: טוֹב עִמָּם טַרַח. יַחֲדוּחוּ

[1]) Jerem. 31, 20: „Iſt mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkoſung, daß, ſo oft Ich von ihm rede, Ich ſeiner immerwährend denke?"

Einst wenn Schofar schallt, wenn weht das Panier, horcht, schauet stille[1])

Gem. כְּנִשְׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר׃

שָׁבָה מִגְדַּל־עֹז שֵׁם הַגְּדוֹל. נֵצַח בְּתֹתוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמְגֻדָּל.
בְּיוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ׃

Deine Stadt, der Erde Lust, und des Tempels Weihgepränge,
Stelle her und den Altar und des Dienstgeräthes Menge.
„Gott regiert in Ewigkeit!“ rufen laut dann Jubelklänge.
שְׁמֵי Himmelshöhen, Erdentiefen preisen seines Namens Macht;
Wälder schlagen in die Hände, melden jubelnd seine Pracht:
Denn es hat der Herr in Gnaden seines Volkes neu gedacht.
Engelschaaren und die Sterne, die am Morgenhimmel glüh'n,
Melden seinen Preis, im Liede lassen seinen Ruhm sie blüh'n.
Und bei Schofars lautem Halle ruft's: O lobt, o preiset ihn!

Vorb. קְרִיַת מְשׂוֹשׂ תֵּבֵל וְאוּלָם. מְזֻבַּח יָשִׁיב וּכְלֵי שָׁרֵת כֻּלָּם.

Gem. וְיָ וְיִמְלֹךְ לְעוֹלָם׃

Vorb. שָׁמַיִם וָאָרֶץ יַרְנְנוּ לְשָׁמוֹ. יְעָרוֹת יְמַחֲאוּ־כָף לְהַגְעִימוֹ.

Gem. כִּי־פָקַד וְיָ אֶת־עַמּוֹ׃

Vorb. תֵּקֶף אֶרְאֶלִים וְכוֹכְבֵי צְבָאִים. תְּהִלּוֹת יְתַנּוּ שָׁבָה לְהַשְׁבִּיר.

Gem. הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר׃

(Am Sonntag.)

בְּחִדּוּשׁ יָרֵחַ: כִּבֵּשׂ כָּל־בְּעָסִים. לְבַל אַף לְהָשִׁים: מְשָׁרְתֵי בְּחֵיל מוֹרָא. נִכְהָם הַלְלוּ נוֹרָא: שַׂרְפֵי סְבִיב סְעָרָה. עֲנוּ לְמַעֲבִיר

[1]) Die Stelle Jes. 18, 3 wird auf die künftige Erlösung und Auferstehung bezogen.

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁכְנֵי אֶרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת
בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem.
יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים.
הָאֵל קָדוֹשׁ:

ישפט (Vorb. u. Gem.) Er richtet den Erdball in Gerechtigkeit, die Nationen in Redlichkeit! Gott, der Heilige!

Vorb. u. Gem.
וְהוּא בְאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיַּעַשׂ.
נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

והוא (Vorb. u. Gem.) Er ist einzig! Wer wird ihm wehren? Was sein Sinn beschloß, Er vollbringt's! der Erhabene, Heilige!

Nach dem Alpha-Beth. Der Schluss zeigt in Initialen den Namen des Verfassers Simon b. Fizchak.

אֶתֵּן לְפֹעֲלִי צֶדֶק. בְּיוֹם הַנִּבְחָר מַעֲשׂ
לְהִבָּדֵק: נַאֲוָתוֹ מְאֹד
גְּדֻלָּה. דַּרְכּוֹ עִנְּתוֹ
לְפִי הַגְּדֻלָּה: הוּא
אֲדוֹן הָעוֹלָם. וּמִי־
הִקְשָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁלָם:
זוֹכֵר הוֹלֵךְ בַּתֹּם.
חוֹנֵן וְעֹשֶׂה דִּין יָתוֹם:
טָהוֹר מָרוֹם וְנִשָּׂא.

אתן (Gem.) Laut will ich meines Meisters Recht verkünden
Am Tag, bestimmt zu prüfen, zu ergründen.
Erhaben Er, in Majestät so groß!
Wie sie ist seine Milde grenzenlos.
Er ist der Herr, der waltet in der Welt;
Der ihm sich sträubt, wie wird der Trotz zerschellt!
Auf den schlicht Wandelnden den Sinn Er lenkt;
Er wacht, wo der Verwaiste wird gekränkt.
טהור Der Laut're, thronend in Erhabenheit,

(Am Sonntag.)

עֲבֻרָה: פְּלִיאִים פִּצְחוּ פֶה. צַלְצְלוּ הַכֹּל צָפָה: קְהִלּוֹת עַם
קְדוֹשִׁים. רוֹמְמוּהוּ רְבָבוֹת רוֹעֲשִׁים: שֵׁמַע קוֹל שׁוֹפָר. תַּאֲזִין

וָפֶה בְּעִתּוֹ הַכֹּל
עָשָׂה: כַּבִּיר לֹא
יִמְאַס. לְנִבְזֶה בְּעֵינָיו
נִמְאָס: מְפֹאָר רוֹכֵב
עֲרָבוֹת. נוֹגַהּ נָגְהּוֹ
וְאֵשׁ לְהָבוֹת: סוֹעֵף
בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת.
עֲבוּר יְתוֹמִים
וְאַלְמָנוֹת: פֹּעַל אָדָם
יְשַׁלֵּם. צָר פֶּהוּמְשִׁים
אֵלֶם: קָנָה הַכֹּל
בְּרַחֲמִים. רָם וּמַשְׁפִּיל
רָמִים: שׁוֹפֵט יְצוּרָיו
בַּחֲנִינָה. תְּמִים פֹּעַל
אֵל אֱמוּנָה: שְׁפָטַי
אֶרֶץ כַּתֹּהוּ. מְפַחֲדִיו
יִבָּהֲלוּ וְיִתְמָהוּ:
עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט עַמּוֹ.

Er bildet Alles gut für seine Zeit.
Allmächtig Er, der jenen nie verachtet,
So demuthvoll nicht auf sich selber achtet.
Ruhmvoll zieht durch den Aether Er einher;
Glanz ist vor ihm, um ihn ein Flammenmeer.
Es blinkt geschärfet seines Schwertes Klinge,
Daß Er's für Wittwen und für Waisen schwinge.
פעל Der für der Menschen Thun Vergeltung übt,
Er schließt den Mund, das freie Wort Er giebt.
Das All — ihm ist's durch sein Erbarmen eigen,
Der Hohe, der die Hohen weiß zu beugen,
In Milde stets ob seinen Wesen waltend,
Untadlig Er und ewig Treue haltend.
Die Erdenrichter sind vor ihm ein Nichts,
Sie harren angstvoll selber des Gerichts.
עושה Wenn Er die Seinen stellet ins Gericht, —

(Am Sonntag.)

וְאַשְׁמָה תּוֹפֵר: תְּשַׁלֵּשׁ שׁוּפָרוֹת בְּהַר הַקֹּדֶשׁ. וַאֲשַׁלֵּשׁ Gem. u. Vorb.
קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

מַלְךְ זוֹכֵר אֲחוּז חֶבֶן. לְתוֹקְעֵי לְךְ הַיּוֹם בְּקֶבֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

וּתְחִלָּה מְקַדְּמִים
מִפְּנֵי זַעְמוֹ: נְדִיבִים
בְּדִקְדּוּקָם יְחִילוּ.
בַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטוֹ פָּעָלוּ:
רוֹאֶה כָּל־תַּעֲלֻמוֹת.
יוֹשֵׁב בְּגָבְהֵי
מְרוֹמוֹת: צוֹפֶה כָּל־
נוֹלָדוֹת. חוֹפֵשׂ כָּל־
הָעֲתִידוֹת: קֹרֵא
הַדֹּרוֹת מֵרֹאשׁ.
חֹקֵר יֵלֶב לָתוּר
וְלִדְרוֹשׁ: Gem. u. Vorb. זוֹכֵר
בְּרִית רִאשׁוֹנִים.
קַיֵּם שְׁבוּעָה
לָאֲחֵרוֹנִים:

Eh' noch der Zorn erglüht, das Recht Er spricht.
Die Edelsten vor scharfer Prüfung beben,
Ob nach dem Werk Er wird Vergeltung geben.
Das tief Verborgne seine Augen sehen,
Ob er auch thronet in des Himmels Höhen.
Er siehet was der Zeiten Schoß verhüllt;
Was in der Zukunft ruht, ihm ist's enthüllt.
קרא Er ruft die Zeiten seit der Welt Beginn,
Erforscht und späht was tief verbirgt der Sinn.
Der mit den Ahnen Du den Bund geschlossen,
O halte treu den Schwur den späten Sprossen!

יִשְׁפֹּט־תַּבֵּל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

אֲדוֹן אִם מַעֲשִׂים Vorb. u. Gem.
אֵין בָּנוּ. שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל יַעֲמֹד־לָנוּ.
וְאַל־תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט
עִמָּנוּ. קָדוֹשׁ:

אדון (Vorb. u. Gem.) Herr! wenn kein Verdienst für uns zeugt und spricht,
Dann sei Dein Name, der große, uns Zuversicht,
Und nicht gehe mit uns ins Gericht, — Heiliger!

הֵן לֹא יַאֲמִין בְּקְדֹשָׁיו. וְתְהִלָּה וְשִׁמְאֵילִי תַּרְשִׁישָׁיו. וְאַף יִצְדְּקוּ כְרוּצֵי גוֹשָׁיו. קָדוֹשׁ׃

Vo. b. u. Gem.

הן (Vorb. u. Gem.) Nicht seinen Heiligen trauet Er,
Findet Makel an den Mächtigen im Himmelsheer:
Wie sollten gerecht und rein
Der Scholle Gebilde sein?
— Heiliger!

In den Vers-Anfängen das Doppel-Akrostichon: Schimon bar Jizchak. in den Schluss-Versen: Hakoton chasak.

שַׁבְתִּי וְרָאֹה תַּחַת־הַשֶּׁמֶשׁ. אֵין טוֹב לָאֱנוֹשׁ מֵהִתְחַמֵּשׁ. בִּירַאת מָעוּז לְחַזֵּק וְלֹא לְהָמֵשׁ׃ שׁוֹרַת הַדִּין רָאֲתָה עֵינִי. נָבִין תְּחִלָּה מֵאָדָם הַקַּדְמוֹנִי. בְּצֶלֶם אֱלֹהִים נִבְרָא בְּעֵדֶן גַּנִּי׃ מֵעֵת הֵפֵר פִּי מַמְלֶכֶת. בִּיקָר לֹא לָן וְנִגְרַשׁ בְּשַׁלֶּכֶת. וְאֵת לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת׃ מְדָרְךְ בְּדַרְךְ טוֹבִים לְהוֹעִילוֹ. מִמִּזְרַח הֵעִיר עֶלֶט מַאֲפִלוֹ. עֲדָךְ יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ׃ עַל־נַפְשׁוֹתוֹ מְבֻטָּחוֹ בְּבְחִינָה. וּפָץ לְהוֹדִיעַ אִם יִרָשֶׁנָּה. נִגְרוּ

Gem.

שבתי[1] (Gem.) Ich hab' im Leben Manches wahrgenommen;
Nur eines fand ich zu des Menschen Frommen,
Wenn er zum Schild sich Gottesfurcht genommen.
Des Rechtes Lauf hab' ich mir angesehen,
Wie's Adam sollt' im Paradies' ergehen,
Den Gott nach seinem Bilde hieß entstehen.
מעה Als er gebrochen des Befehles Wort,
Entwich sein Glanz; getrieben ward er fort.
Das Flammenschwert verhägt der Sel'gen Ort! —
Den Gott auf der Erkenntniß Bahn gestellt,
Der leuchtend hat die Erdennacht erhellt,
Dem Heil auf seinem Gang folgt durch die Welt[2]):
על Weil seinem Hort er seinen Zweifel klagt[3]),
Weil er nach einem Zeichen hat gefragt, —

[1]) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak. [2]) Abraham.
[3]) „Woran soll ich es erkennen, daß ich es (das verheißene Land) besitzen werde?" fragte Abraham (1. M. 15, 8.)

גְּזָעִי גֵּרוּת אַרְבַּע מֵאוֹת
שָׁנָה: עוּרוּ נְדִיבִים
וְהִתְאוֹשְׁשׁוּ לְתַאֲוָה. בַּקְּשׁוּ
צֶדֶק בַּקְּשׁוּ עֲנָוָה. אוּלַי
יֵשׁ תִּקְוָה: וָתִיק הַנַּעֲלֶה
בְּאַחַד הֶהָרִים. לִשְׁמֹנָה כְּנֵים
בְּרִית בְּשָׂרִים. וְזֶרַע וּמְצָא
מֵאָה שְׁעָרִים: וּלְשִׁשִּׁים
נֶחְנַט בְּמֵצִיק וּמְשַׁעֲשֵׁעַ.
וּלְשִׁיבָה כֵּהָה מְאוֹרוֹ לְהָשַׁע.
עֲבוּר שְׁאֵתוֹ פְּנֵי הָרָשָׁע:
נָא שִׁימוּ עַל־לֵב מוֹרָאוֹת.
וְהָשִׁיבוּ יָד מֵעָוֶל לְהִמָּלֵט
מִתְּלָאוֹת. אוּלַי יֶחֱנַן יְיָ
אֱלֹהֵי־צְבָאוֹת: נָעִים אֲשֶׁר
טוֹבוּ אָהֳלָיו. וְתָאֲרוֹ חָקוּק
בְּכֶם זְבוּלָיו. וְהִנֵּה יְיָ נִצָּב
עָלָיו: בְּשׁוּבוֹ מִפַּדָּן וְנֶחֱלָץ
מִתְּלָאָה. וְנִדְרוֹ אֹחֵר לָאֵל
לוֹ נִרְאָה. נִכְשָׁל בִּדְיָנָה
בַּת־לֵאָה: בִּינוּ יְצוּרָיו
הֲרַחֲמָיו לִשְׁאַף. גּוּרוּ לָכֶם
מִפְּנֵי סַעֲרַת חֲרוֹן־אַף. אוּלַי
תִּסָּתְרוּ בְּיוֹם־אַף: רֵעִים

Die Frohn Jahrhundert' lang die Seinen plagt.
Wacht auf, ihr Edlen! sucht euch fest zu gründen,
Sucht Demuth, Frömmigkeit euch zu verbünden,
Ob ihr vielleicht dann Gnade werdet finden. —

ותיק Der auf dem Berg geweiht als Opfergabe,
Der in den Bund geführet ward als Knabe,
Dem vielfach sich gemehret seine Habe[1]), —
Spät ward der Heuchler[2]) ihm als Sohn gespendet.
Des Sünders Harm des Greises Auge blendet,
Weil er zu hold zum Frevler sich gewendet.

נא O lasset euch durch ernstes Beispiel lehren,
O meidet Schuld, sucht Leid euch abzuwehren,
Ob Gott vielleicht Erbarmen wird bescheeren! —
Der in dem Zelte weilte fromm und mild,[3])
An Deinem Throne prangt des Edlen Bild,
Du selbst hast ihn mit Deinem Schutz umhüllt, —

בשובו Er kehret heim, aus Noth und Drang befreit;
Weil Er verzögert was er Dir geweiht.[4])
Da harret sein von seinem Kind das Leid.[5])
Merkt's, ihr Geschöpfe! fleht um Gottes Güte;
Erbanget, daß der Sturm des Zornes wüthe,
Ob Gott am Tag der Straf' euch berg' und hüte! —

[1]) Jizchak. (1. M. 22, 9. 21, 4. 26, 12.) [2]) Esaw. [3]) Jaakob.
[4]) 1. Mos. 28, 20. 35, 14. [5]) 1. Mos. 34.

וְאַחִים בְּנֵי הַיְצְהָר, אֲשֶׁר
אָצוּ בְמִשְׁלַחְתָּם כִּצְבִי
לְמַהַר, וְהִגְבִּילוּ סְגֻלָּה
בְּתַחְתִּית הָהָר: רְבִי תוֹרָה
כָּתְבוּ לָעָם, וְהוֹרוּם דַּרְכֵי־
יֹשֶׁר וּמִשְׁפְּטֵי־נֹעַם, וּבְמֵי־
מְרִיבָה הָפְקְדוּ בְזַעַם: יֵדְעוּ
זֹאת כָּל־יֹשְׁבֵי אַדְמָה, אִם
כֵּן בְּתָמִימֵי חָכְמָה, מַה־
יֵּעָשׂוּ מְלֵאֵי מִרְמָה: יְדִיד
יְיָ אֲשֶׁר מָלַךְ תְּחִלָּה, בְּבֵן־
שָׁנָה נָקִי מִכָּל־עָוְלָה, וְלֹא
נֶעְצַר מִמִּלְחֶמֶת עֲבוּר
הַצְּלָחָה: צָוָה עַל־מְחִית
הַמְזֻנָּב, שְׁנָה מִפְקָד וְהוֹבִישׁ
כְּגוֹנֵב, בְּחָמְלוֹ מַעֲדַנּוֹת
בְּכִשָּׁפָיו מִתְנַגֵּב: צוּר נִחַם
כִּי הִמְלִיכוֹ, וְהִפִּילוֹ בְּיַד
אוֹיְבָיו לְדָעְכוֹ, וּמַה־יַּעֲשׂוּ
מְפִירֵי דִין בְּעָרְכוֹ: חָסִיד
הַמַּנְעִים זְמִירוֹת לְקוֹנוֹ.

רעים Die treuen Brüder[1]), jene
edlen Sprossen,
Gleich Reh'n in Deinem Dienste unverdrossen,
Die an des Berges Fuß Dein Volk umschlossen[2]),
Aufschrieben sie der Lehre ew'ges Wort,
Sie zeigten holden Pfad, des Rechtes Hort; —
Am Haderwasser traf Dein Grimm sie dort.

ידעו O merken sollen's die auf Erden wohnen!
Geht's denen so, die tragen Weisheitskronen,
Wer wird der Lug- und Trug-erfüllten schonen?
Der Gottesliebling[3]), der zuerst regiert,
Den, wie ein Kind, die lautre Unschuld ziert,
Der unverzagt des Volkes Kriege führt, —

צוה Nicht schauen sollt' er mild den Feind voll Tücken[4]):
Er lässet von dem Zärtling sich berücken
Durch Zauber. So muß Schmach ihn niederdrücken.
Es reut den Herrn, daß Er ihn hat ernannt;
Er läßt ihn stürzen durch der Feinde Hand[5]). —
Was thut, der schwerer Schuld sich unterwand? —

חסיד der fromm dem Ew'gen weihte holde Klänge,

[1]) Moscheh und Aharon. — [2]) Bei der Offenbarung umhägten sie das Volk durch Schranken und Marken, daß es nicht zu weit vordringe. (2. M. 19. 12. 23. — [3]) Saul. — [4]) Agag (1 Sam. 15, 9 ff.) Nach der dunkeln Andeutung hätte Saul sich von diesem Abkömmlinge des Amalek durch Zauberkünste berücken lassen. — [5]) Saul fiel im Kampfe mit den Philistäern (1 Sam. 31, 3 ff.)

וְהוּכַן בַּחֶסֶד כִּסְּאָ גְאוֹנוֹ.
וְעָשָׂה מִשְׁפָּט וּצְדָקָה
לַהֲמוֹנוֹ: חָתַת לְבְרוֹחַ מִפְּנֵי
פְּרִי בִטְנוֹ. הֻקְדִּימוּ רָכִיל
מְשַׁכֵּךְ עַל־אֲדוֹנוֹ. וְחָלַק־לוֹ
שָׂדֶה בְּחֶלֶק לְשׁוֹנוֹ: קוֹל
הַחִלּוּק בְּהִסְכִּית מְמֻעוֹנוֹ.
חֵלֶק מַלְכוּתוֹ בֵּין עַבְדּוֹ
וּבֵין בְּנוֹ. וּמַה־יַּעֲשֶׂה
מְלָשְׁנֵי כְּפִקֹּד עָלָיו חֲרוֹנוֹ:
קְהִלּוֹת וְרִבְבוֹת וַאֲלָפִים.
אֲשֶׁר לְפָנֵינוּ עָבְרוּ חֲלוּפִים.
וְלֹא יָכְלוּ לְהִצְטַדֵּק הֱיוֹת
חָפִים: הֵן שָׁמַיִם בְּעֵינָיו
לֹא זַכּוּ. וְכָל־לְגָיוֹנֵי שַׂחַק
נִפְשְׁתָה דַּעֲכוּ. וְנִתְעַב
וְנֶאֱלָח מַה־יִּזְכּוּ: קִבֵּץ
מִרְמָה וּמִסְתַּתֵּר בְּעִנְיָנָיו.
אִם יֹאמַר בְּלִבּוֹ מִי יְעִידֵנִי
לְפָנָיו. קְרוֹתָיו וְדָהִיטָיו
וְעֵצָיו וַאֲבָנָיו: טְהוֹר עֵינַיִם
בְּרָע מֵרְאוֹת. הַצְּלֵל

Im Milde waltet in der Macht Gepränge,
Wahr und gerecht regieret seine Menge, —
Er mußt' in Eil' vorm eignen Sohne fliehen[1]).
Da der Verleumdung er sein Ohr geliehen,
Auf Lug das Recht dem Erben wollt entziehen[2]),
קוֹל Gott hört den Spruch und sprach auf seinem Thron:
Dein Reich theilt einst dein Knecht mit deinem Sohn! —
Was harret der Verleumder erst zum Lohn? —
Die Myriaden all, die Schaar von Heeren,
Die längst dahin, — nicht im Gericht, dem schweren,
Vermochten sie als rein sich zu bewähren.
הֵן Die Himmel selbst erscheinen ihm nicht rein;
Des Lichtes Söhne — wie verglimmt ihr Schein!
Wie soll der Schmutzbefleckte lauter sein?
Der Eitles rafft, der sich in Trug versteckt,
Er denkt: Wer zeugt? wer meinen Lug entdeckt? —
Der Sparren im Gericht, der Stein ihn schreckt!
טְהוֹר O Lautrer Du, der schau'n nicht kann die Sünde!

[1]) David vor dem meuterischen Sohne Abschalom (2. Sam. 15 ff.).
[2]) Dem Ziba, Diener des Mefiboscheth, der ein Enkel Sauls war, lieh David auf eine unbegründete Verdächtigung zu leichtes Gehör, und sprach dem Diener die Hälfte des Erbes seines Herrn zu (2. Sam. 16, 1—4; 19, 25—31). Dafür sei die Theilung des Reiches (1. Könige 11, 26).

חַטָּאֵינוּ בְּעִמְקֵי מַחֲבוֹאוֹת.
וַעֲשֵׂה עִמָּנוּ לְטוֹבָה אוֹת:
נַחְנוּ אִם־פָּשְׁעָנוּ מֵאַחֲרֶיךָ.
הָזֵר לַאֲבוֹת הָעוֹלָם
בְּחִירֶיךָ. וְאַל־תִּתְעַלַּם
מִתַּחַן מִשַּׁחֲרֶיךָ: Vorb. חֵלֶף
פָּרִים וּמִנְחָה הֲגוֹנָה. זְכוֹר
הֲגִיוֹנֵנוּ וְתֵן־לָנוּ חֲנִינָה.
רַוְּמֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים בְּזֶה
רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

Senk' unsre Schuld in tief verborgene Gründe,
Und uns das Zeichen Deiner Huld verkünde!
Vermocht's die Schuld, von Dir uns abzulenken, —
Der Väter, der erkornen, wolle denken
Und unserm Flehn geneigt Erhörung schenken!
חלף Statt Opfergaben, statt gefäll'ger Spenden,
Hör' unser Flehn und woll' uns Gnade senden,
Zu freud'gem Leben mögst das Jahr Du wenden!

חֵן לֹא יַאֲמִין בְּקִדְשָׁיו. וְתִהֳלָּה יָשִׂים בְּאֵילֵי תַרְשִׁישָׁיו. וְאֵיךְ
יִצְדְּקוּ קְרוּצֵי גוּשָׁיו. קָדוֹשׁ:

וּבְכֵן וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ: Vorb.

וכן (Vorb.) So bekennen wir ihn in Jeschurun als König!

Ursprünglich verfaßt nach dem Alphabeth, das den Wörtern מלך עליון u מלך אביון folgte; doch wurden die Verse מלך אביון (mit Ausnahme des ersten u. des letzten) von den Congregationen weggelassen. Der Schlußsatz hat im Akrostichon: Schimon.

Oeffnen der Bundeslade

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
אַמִּיץ הַמְנֻשָּׂא. לְכָל־
רֹאשׁ מִתְנַשֵּׂא. אֲמֶרְעֶשֶׂה.
מָעוֹז וּמַחְסֶה. נִשָּׂא וְנוֹשֵׂא.
מוֹשִׁיב מְלָכִים לַכִּסֵּא.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:
מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
גִּבּוֹר בִּגְבוּרוֹת. קְרֵא

(Gem. u. Vorb.) **Der König, der Höchste!**
אמיץ Mächtig in Hoheit waltend,
Über alles als Höchster schaltend!
Eins in ihm ist That und Wort,
Zuversicht Er und Schutzesport,
Der Alles trägt und hält,
Die Könige zur Herrschaft bestellt.
Ewig wird Er walten!
Der König, der Höchste!
גבור Mächtig in seinen Herrlichkeiten,

הַדּוֹרוֹת. גּוֹלֶה נִסְתָּרוֹת.
אִמְרוֹתָיו טְהוֹרוֹת. יוֹדֵעַ
סְפוּרוֹת. לְתוֹצָאוֹת מְזֻרוֹת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

הַמְפֹאָר בְּפִי־כֹל. וְהוּא כֹּל
יָכֹל. הַמְרַחֵם אֶת־כֹּל. וְנוֹתֵן
מְחִיָּה לַכֹּל. וְנֶעְלָם מֵעֵין כֹּל.
וְעֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בַּכֹּל
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

זוֹכֵר נִשְׁכָּחוֹת. חוֹקֵר
מֶחוֹת. עֵינָיו פְּקוּחוֹת. מַגִּיד
שֵׁחוֹת. אֵיךְ הָרוּחַ.
אִמְרוֹתָיו נְכוֹחוֹת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

טָהוֹר בִּזְבוּלָיו. אוֹת הוּא
בְּאַרְאֶלָיו. אֵין עֶרֶךְ אֵלָיו.
לְפָעֳלוֹ כְּמַעֲלָיו. חוֹל שָׂם
גְּבוּלָיו. בַּהֲמוֹת יָם לְגַלָּיו.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

כֹּנֵס מֵי הַיָּם. רֹגַע גַּלֵּי־יָם.

Ruft die Geschlechter und lenket Zeiten;
Geheimverhülltes bringt Er ans Licht
Lauter und rein das Wort, das Er spricht!
Er kennet die Zahl und kennet die Grenzen
Der Bilder, die leuchtend am Himmel erglänzen.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

המפאר Allgepriesen, allvermögend,
Allerbarmend, allerhaltend,
Dem Blicke entzogen Aller,
Schweifend dringt sein Aug' in Alles.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

זוכר Der Vergessenes denkt,
In Herzenstiefen die Blicke senkt.
Offen und klar Er blickt,
Kündet den Laut, der längst entrückt.
Gemüther und Geister ihm offenbar;
Sein Ausspruch verläßlich und klar!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

טהור Strahlend in Reinheit in ewigen Reichen,
Den himmlischen Chören das leuchtende Zeichen.
Ihm kann Nichts in der Welt sich vergleichen;
Sein Thun, sein Schaffen ist nicht zu erreichen,
Dem Meere hat den Sand Er zur Grenze gezogen,
Wenn schämend erbrausen die mächtigen Wogen.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

כונס Der sammelt die Meeresfluth,

סוֹעֵר שְׁאוֹן דְּכְיָם, מְלֹא
הָעוֹלָם דַּיָּם, מַשְׁבִּיחָם
בַּעֲיָם, וְשָׁבִים אָחוֹר וְאַיָּם:
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן,

מֹשֵׁל בִּגְבוּרָה, דַּרְכּוֹ
סוּפָה וּסְעָרָה, עֹטֶה אוֹרָה,
לַיְלָה בַּיּוֹם לְהָאִירָה, עֲרָפֶל
לוֹ סְתָרָה, וְעִמּוֹ שְׁרָא
נְהוֹרָא, לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן,

סְתִרוֹ עָבִים, סְבִיבָיו
לְהָבִים, רְכוּבוֹ כְּרוּבִים,
מְשֻׁרְתָיו שְׁבִיבִים, מַזָּלוֹת
וְכוֹכָבִים, הִלּוּלוֹ מַרְבִּים,
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן,

פּוֹתֵחַ יָד וּמַשְׂבִּיעַ, צֵרֵר
מַיִם *וּמַגְבִּיעַ, יֶבֶשׁ
דָּהַטְבִּיעַ, לְשָׁלִישׁ וְלִרְבִיעַ,
יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ, שִׁבְחוֹ
לְהַבִּיעַ,
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

* נ״א ומגביע

Aufwühlet die Wellen zu schäumender Wuth,
Der ihr Brausen und Toben bewacht,
Wenn die Welt zu erfüllen droht ihre Macht,
Der sie bändigt mit mächtiger Hand:
Sie weichen zurück, ihr Tosen entschwand.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

משל Der mit Macht regiert,
Durch Sturm und Wetter sein Weg ihn führt.
Das Licht wie ein Gewand ihn umgiebt,
Die Nacht zum Tag erhellend ungetrübt;
Düster Gewölk hüllet ihn ein,
Und um ihn ewigen Glanzes Schein.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

סתרו Wolken gebreitet um ihn,
Rings Feuerflammen glüh'n;
Auf Cherubim fährt er einher,
Gluthen seine Diener Heer.
Bilder und Stern' im Himmelskreise
Ertönen zu seinem Ruhm und Preise.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

פותח Die Fülle strömt aus seiner offnen Hand;
Er läßt wogen die Fluth, die gewaltig Er band,
Daß sie bedeckte Flur und Land,
Bald größern Raum, bald kleinern sie umspannt.
Ein Tag zum andern strömet das Wort
Von seinem Preise fort und fort.
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

קָדוֹשׁ וְנוֹרָא. בְּמוֹפֵת וּבְמוֹרָא. מְמַדֵּי־אֶרֶץ קָרָא. וְאֶבֶן פִּנָּתָהּ יָרָה. וְכָל־הַנִּבְרָא. לִכְבוֹדוֹ בָּרָא.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

שׁוֹמֵעַ אֶל־אֲבִיוֹנִים. וּמַאֲזִין חִנּוּנִים. מַאֲרִיךְ רְצוֹנִים. וּמְקַצֵּר חֲרוֹנִים. רִאשׁוֹן לָרִאשׁוֹנִים. וְאַחֲרוֹן לָאַחֲרוֹנִים.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

Schließen der Bundeslade

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. בְּלֶה וְרָד־שַׁחַת. בְּשְׁאוֹל וּבְתַחַת. בְּלֵאוּת בְּלִי נָחַת. עַד־מָתַי יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. נְגוּמָה תְעוֹפֶנּוּ. תַּרְדֵּמָה תְעוֹפֶנּוּ. תִּרְהֶ֫ה יְשׁוּפֶנּוּ.
עַד־מָתַי יִמְלֹךְ׃

Oeffnen der Bundeslade.

אַבָּל מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

שׁוֹפֵט הָאֱמֶת. מַעֲבָדָיו אֱמֶת. עֹשֶׂה חֶסֶד וֶאֱמֶת.

Der König, der Höchste!

קדוש Heilig waltend in Macht,
In Zeichen und Wundern der Pracht.
Der Erde Weiten hat Er gespannt,
Ihren Grundstein legte seine Hand.
Und was Er erschuf,
Ihn zu verherrlichen ist sein Beruf.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

שמע Der hört, wo ein Bedränger fleht,
Horcht in Gnaden auf brünstig Gebet.
Er sucht seine Huld so lang zu erhalten,
Er kürzet der zürnenden Strafe Walten,
Er der der Erste vorm Beginne der Zeiten,
der letzte in alle Ewigkeiten.
Ewig wird Er walten!

Der irdische König der Bedürftige!
Geht zur Verwesung und sinket hinab
In Tod und Grab;
Nichts wehrt ihm die Ohnmacht, die Trübsal ab.
Wie lange herrscht er?

Der irdische König, der Bedürftige!
Schlummers Müde ihn bedrängt,
Schlaffheit auf seine Kraft sich senkt,
Bis Todesgrau'n ihm am End' umfängt. Wie lange herrscht er.

Der König, der Höchste!

שופט Er, der das Urtheil spricht nach Wahrheit,
All sein Thun die lautre Wahrheit,

וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת. נְתִיבָתוֹ
אֱמֶת. חוֹתָמוֹ אֱמֶת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

יי מֶלֶךְ יי מָלָךְ יי יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ Vorb. u. Gem.

שהמ״ח מרובע שמעון בר יצחק חזק ומיוסד נם ע״פ א״ב כפול.

כָּל־שְׁנָאַנַּי־שַׁחַק
בְּאֹמֶר מַאְדִּירִים.
יי מֶלֶךְ׃
כָּל־שֹׁכְנֵי שֶׁלֶט
בִּבְרָכָה מְבָרְכִים.
יי מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּגַבֵּהּ
מַגְדִּילִים. יי יִמְלֹךְ׃
יי מֶלֶךְ יי מָלָךְ יי יִמְלֹךְ
לְעוֹלָם וָעֶד׃
כָּל־מַלְאֲכֵי־מַעְלָה
בְּדֵעָה מַדְגִּילִים.
יי מֶלֶךְ׃
כָּל־מוֹשְׁלֵי מַטָּה

All sein Walten in Mild' und Wahrheit,
Reich an Gnad' und ewiger Wahrheit,
Sein Pfad die Wahrheit und sein Siegel die Wahrheit!
Ewig wird Er walten!

יי (Vorb. u. Gem.) Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit![1])

כל שנאני Des Himmels zahllose Heere geben im Worte dem Herrn die Ehre: Gott ist der Herr!

Die wohnen in stillen Erdenkreisen, sprechen segnend den Herrn zu preisen: Gott war der Herr!

Diese wie jene, begeistert erhoben, sprechen und loben: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל מלאכי Alle die Engel der himmlischen Höhen lassen den Ruf wie Fahnen wehen: Gott ist der Herr!

All die auf Erden sinnen

[1]) Die ersten zwei Sätze der Ueberschrift „Gott ist der Herr" u. s. w. werden als Wechselgesang zwischen den himmlischen Wesen und Jisrael vertheilt, und Beide rufen vereint dann den dritten Satz.

und dichten, rühmend zum Herrn das Loblied richten: Gott war der Herr!

Aus Diesen wie Jenen mit Zuversicht freudig und froh das Bekenntniß spricht: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל עריצי All die Starken der Himmel droben haben den klingenden Sang erhoben: Gott ist der Herr!

Alle die hin durch die Welten wallen, lassen mächtig die Kunde schallen: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in zierlichen Weisen, kunstvoll geordnet, rühmen und preisen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל ועודי All die geordneten himmlischen Reihen in Anmuth und Wahrheit verkünden mit Weihen: Gott ist der Herr!

All die in Frömmigkeit edel Bewährten mit lautrer Sitte, der reinen, verklärten, rufen: Gott war der Herr!

בְּהַלֵּל מְהַלְלִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּוַדַּי
מוּדִים. יְיָ | וְיִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | וְיִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־עָרְיֵצֵי עֶלְיוֹנִים
בְּזֶמֶר מְזַמְּרִים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־עֹבְרֵי עוֹלָמִים
בְּחַיִל מְחַפְּנִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּטַעַם
מְשַׁבְּחִים. יְיָ | וְיִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | וְיִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל וְעוֹדֵי וַעַד
בְּיֹשֶׁר מְפֹאָם.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־וָתִיקֵי וְסַת
בְּכִשֶּׁר מְכֻלָּלִים.
יְיָ מָלָךְ׃

אֵלּוּ וֵאלּוּ בְּלַהֲגֵי
מְלַהֲגִים. יְיָ וּמֶלֶךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וּמֶלֶךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־נִדְיבֵי נְדָבוֹת
בְּמַאֲמָר מְמַלְּלִים.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־נִכְבְּדֵי־נַעַם
בְּנִצּוּחַ מְנַצְּחִים
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וֵאלּוּ בְּשִׂיחַ
מְשׂוֹחֲחִים. יְיָ וּמֶלֶךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וּמֶלֶךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־בַּעֲלֵי בִינָה
בְּעָלּוּי מְעַלִּים.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־בְּרוּאֵי בְרֵירָה
בְּפָצַח מְפַצְּחִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וֵאלּוּ בְּצִפְצוּף

Diese wie Jene in Jubel ausbrechen, sie künden und sprechen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל נדיבי Alle die willig Deinem Dienste sich weihen, bekennen im Worte, dem willigen, freien: Gott ist der Herr!

All die mit süßer Rede gekrönt, stimmen ein Jubellied an, und es tönt: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in holdem Vereine rufen und künden Dasselbe und Eine: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit.

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל בעלי Alle die strahlen in lichter Erkenntniß, legen, Dich preisend, Dir ab das Bekenntniß: Gott ist der Herr!

Alle Gebilde, der Schöpfung Werke, jauchzen mit freudigen Jubels Stärke: Gott war der Herr!

Diese wie Jene mit mild flüsterndem Tone reichen Dir

מְצַפְצְפִים. יְיָ וּמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וּמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כָּל־רְשָׁפֵי רוּמָה
בְּקוֹל מַקְדִּישִׁים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־רָאשֵׁי רֹן בְּרֻנָּן
מְרַנְּנִים. יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּשִׁירָה
מְשׁוֹרְרִים. יְיָ וּמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וּמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כָּל־יְקִירֵי וּפְאֵר
בְּתֹקֶף מְתֻנִּים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־יוֹשְׁבֵי יְשׁוּב
בְּיִחוּד מְיַחֲדִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּאַדֶּרֶת
מְאַדְּרִים. יְיָ וּמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וּמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

dar des Preises Krone: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל רשפי All die in Himmelshöhen flammen, künden mit lautem Halle zusammen: Gott ist der Herr!

Aller des Jubelliedes Meister auf im Triumphe jauchzen die Geister: Gott war der Herr!

Diese wie jene lassen im Chor steigen zu Dir das Loblied empor: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל יקירי Von allen, die himmlische Anmuth verschönt, mächtig, gewaltig die Kunde tönt: Gott ist der Herr!

All die in irdischen Sitzen weilen, dem Ew'gen demüthig Bekenntniß ertheilen: Gott war der Herr!

Von Diesen wie Jenen mit herrlicher Pracht wird laut hallend der Ruf gebracht: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כָּל־צְבָאִי צָבָא
בְּקֶמֶד מְלַמְּדִים.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־צְנוּפֵי צְפִירָה
בְּצֶדֶק מַצְדִּיקִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּחַיִל
מְחֻזָּרִים. יְיָ וִימָלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וִימְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־חֲיָלֵי חָסֶן
בַּחֲרָדָה מְהֻלָּלִים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־חֲשׁוּקֵי חֶמֶד
בְּחָזְקָה מְחֻזָּקִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּנִגּוּן
מְנֻגָּנִים. יְיָ וִימָלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וִימְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־קְדוֹשֵׁי קָדוֹשׁ

כל צבאי All die himmlischen Schaaren und Heere geben die Kund' und ertheilen die Lehre: Gott ist der Herr!

Geschmückte mit Weisheits-Prachtdiademen lassen wahrhaftiges Zeugniß vernehmen: Gott war der Herr!

Diese wie Jene nimmer erschlafft, ewig verkündet ihr Heer voll Kraft: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

" Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל חילי All die Schaar im Firmament zitternd und bebend vor Dir bekennt: Gott ist der Herr!

All mit des Glaubens Kronen Geschmückten rufen aus Seelen, freudig entzückten: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in lieblichen Klängen rufen in holden Weihegesängen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

" Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל קדושי All die umgiebt der Herrlichkeit Pracht, haben

בְּקְדֻשָּׁה מַקְדִּישִׁים.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־קְבוּצֵי קָהָל
בְּקִשּׁוּט מְקַשְּׁטִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּנֹעַם
מַנְעִימִים. יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־חַשְׁמַלֵּי זִקִּים
לַבְּקָרִים מְתַחְדְּשִׁים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־תַּרְשִׁישֵׁי גַבָּהּ
בִּדְמָמָה מְלַחֲשִׁים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּשִׁלּוּשׁ
מְשַׁלְּשִׁים׃ יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

in Weihe den Ruf Dir gebracht: Gott iſt der Herr!

All die in Andacht vor Dir ſich ſchaaren, rufen bezeugend den Ewigen, Wahren: Gott war der Herr!

Dieſe wie Jene in Anmuth und Schöne laſſen erklingen die lieblichen Töne: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

„ Gott iſt der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל חשמלי All die Glanzvollen, die Blitzesſchnellen, rufen bei jeglichen Morgens Hellen:

Gott iſt der Herr!

All die leuchten in Himmelskreiſen, ſprechen im Säuſeln, im ſanften, leiſen:

Gott war der Herr!

Dieſe wie Jene in dreifachem Hallen laſſen zum Preiſe den Ruf Dir ſchallen, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

„ Gott iſt der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

In einigen Gemeinden wird לאל עורך דין zu Muſſaph gebetet u. folgt unmittelbar: ובכן לך תעלה (S. 132).

וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ׃

ע״פ א״ב.

לאל עורך דין ‡

ובכן (Vorb.) Und ſo möge Dir Alles die Krone reichen!

לאל Dem Allmächtigen, der ordnet Gericht,

לִבְחֹן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְגַלֵּה עֲמוּקוֹת בַּדִּין׃
לְדַבֵּר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין׃
לְהוֹגֶה דֵּעוֹת בַּדִּין׃
לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין׃
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין׃
לְחֹמֵל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין׃
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין׃
לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְכֹבֵשׁ כַּעְסוֹ בַּדִּין׃
לְלַבֵּשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין׃
לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו בַּדִּין׃
לְעֹנֶה לְקוֹרָאָיו בְּיוֹם דִּין׃
לְפַעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין׃
לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְקוֹנֵה עֲבָדָיו בַּדִּין׃

Die Herzen prüfet am Tage des Gerichts;
Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,
In Wahrheit das Urtheil fällt am Tage des Gerichts;
להוגה Der die Gedanken durchforschet im Gericht,
Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tage des Gerichts;
Der seines Bundes denket im Gericht,
Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts;
לטהר Der rein spricht die ihm Vertrauenden im Gericht,
Der verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts;
למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhaben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die ihn Rufenden am Tage des Gerichts;
לפעל Der sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht,

לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין׃ Gem. u. Vorb.
לְשַׁמֵּר אוֹהֲבָיו בַּדִּין׃
לְתַמֵּךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין׃

(Schließen der Bundeslade.)

סלוק וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה
קְדֻשָּׁה, כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ׃

אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ
וְכִגְבוּרֹתֶיךָ. וּמִי יְהַרְהֵר
אַחַר מִדּוֹתֶיךָ. וּמִי יְמַלֵּל
קְצַת תִּפְאַרְתֶּךָ. וּמִי יַשְׂמִיעַ
כָּל־תְּהִלָּתֶךָ. וּמִי יַעֲרִיץ
הוֹד קְדֻשָּׁתֶךָ. שָׁמַיִם וּשְׁמֵי
שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּ אִימָתֶךָ.
הָאָרֶץ וַעֲמוּדֶיהָ יִתְפַּלָּצוּן
מִנַּעֲרָתֶךָ. אֵין־כָּמוֹךָ וְאֵין
כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. אַתָּה
רִאשׁוֹן וְאַתָּה אַחֲרוֹן וְאֶפֶס
זוּלָתֶךָ. אֵין קֵץ וְחֵקֶר וְסוֹף
לְתִבוּנָתֶךָ. צָפוּן וְנֶעְלָם
וְנִסְתָּר גְּלוּיִם לְעֻמָּתֶךָ. לְךָ
הַהוֹד וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
הַדָּרְתֶּךָ. לְךָ הַגְּדֻלָּה
וְהַגְּבוּרָה וְכִירְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ.

לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts;
Der schützet die ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts!

ובכן (Vorb.) Und so möge zu Dir emporsteigen der Weihegesang, denn Du bist unser Gott, o König!

אשר (Gem.) Wer kann wie Du, solch Wunderwerk vollbringen?
Wer wird in Deines Thuns Geheimniß dringen?
Wer Deines Ruhms ein Theilchen nur verkünden,
Die Fülle Deiner Herrlichkeit ergründen?
Wer kann verherrlichen der Weihe Pracht,
Da nicht die Himmel fassen Deine Macht,
Der Erde Säulen Deinem Dräuen beben?
Wer ist wie Du? wer darf zu Dir sich heben?
Wer außer Dir, der Erste Du und Letzte?
Wer Deiner Weisheit Ziel und Grenze setzte?
צפון Geheimes, Tiefverhülltes offenbar
Vor Dir, der strahlt im Glanze hell und klar!
Dein ist die Größe, Herrlichkeit und Pracht,
Dein Zorneswalten groß wie Deine Macht.

מִי כָמוֹךָ יְיָ גָּדוֹל אַתָּה
וְגָדוֹל שִׁמְךָ בִּגְדֻלָּתֶךָ. לְךָ
הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם נִבְרָאוּ
לְשֶׁרְתֶךָ. לְךָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הֶדֶם מַרְגְּלוֹתֶיךָ. לְךָ הַיָּם
וְהַתְּהוֹמוֹת וְהַכֹּל כּוֹנַנְוּ
אֶצְבְּעֹתֶיךָ. לְךָ הַכֶּסֶף
וְהַזָּהָב וְכָל־שְׁכִיוֹת חֶמְדָּתֶךָ.
לְךָ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת יַחַד
מְפֻקָּדוֹת בְּאוֹצְרוֹתֶיךָ. לְךָ
הַחָכְמָה וְהַתְּבוּנָה וְהַשֵּׂכֶל
מִבִּינָתֶךָ. חֶמֶד לֵב וְאֶמְיץ
כֹּחַ הִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּתֶךָ. כִּי
מִי בַשַּׁחַק יֵעָרֵךְ־לְךָ
לְדַמּוֹתֶךָ. מִי־כָמוֹךָ חָסִין
יָהּ אוֹת בְּצִבְאוֹתֶיךָ. אֵל
נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדֹשִׁים רַבָּה
וְנוֹרָא עַל־כָּל־סְבִיבוֹתֶיךָ.
חֹשֶׁךְ סִתְרֶךָ וַעֲרָפֶל סְכָתֶךָ.
מִנֹּגַהּ נְגִדְךָ בָּרָד וָאֵשׁ
גַּחֲלֹתֶךָ. הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר
הַבְּרִית וְהַחֶסֶד בְּמִשְׁמַרְתֶּךָ.
לָתֵת לְאִישׁ כִּדְרָכָיו כְּמַעֲלָלָיו
מַשְׁכִּירֶךָ. הַצּוּר תָּמִים
פָּעֳלוֹ וְאֵין עָוֶל. אֱמֶת

Niemand ist groß wie Du! Die Himmelsheere
Erschufst Du Dir zum Dienst, zu Deiner Ehre.
Dein ist die Erd' und Alles, was sie füllt,
Und Meer und Trockniß Deiner Hand Gebild;
Der Erde Schätze Dein und ihre Pracht,
In Deinem Schatz die Seelen all bewacht;
Die Weisheit Dein, die fließt aus Deiner Quelle.
Laß Milde walten an der Strenge Stelle!
Wer gleicht Dir in der Höhe Himmelsheeren?
Wer ist wie Du, hochleuchtend in den Sphären?
Dem Heil'ge tief in Ehrfurcht Lieder singen,
Den düstre Wolkenschauer dicht umringen,
In die von Deinem Glanze Strahlen dringen!
Du treuer Gott, der Bund und Liebe hütet,
Dem Menschen, wie er thut, den Lohn vergütet!
O treuer Hort, untadlig ist Dein Walten;

פְּעֻלָּתֶךָ. מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה וּכְהָרְרֵי־אֵל צְדָקָתֶךָ.
עֵזֶר וְסוֹמֵךְ לְכָל־מְהֵרֵי מִלְאכְתֶּךָ. אֶת־הַכֹּל עָשִׂיתָ
בְּחָכְעָתוֹ בְּחָכְמָתֶךָ. בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אַדְמָתֶךָ. בָּרָאתָ תְּשׁוּבָה לְמַרְפֵּא אֶרְכָתֶךָ. וְעַד־לֹא
מַכָּה הֻקְדַּמְתָּ תְּעָלָתֶךָ.
וְעַד־לֹא מָזוֹר הִגָּהִיתָ רְפוּאָתֶךָ. כִּי גָלוּי וְצָפוּי
לְפָנֶיךָ כֶּם שְׁכִינָתֶךָ. כִּי אָדָם
אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ לְהוֹדֹר
מִנַּחֲלָתֶךָ. אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב
וְלֹא יַעֲבֹר מִתּוֹרָתֶךָ. כִּי לֹא
תַאֲמִין בַּעֲבָדֶיךָ
וּבְמַשְׁרְתֶיךָ, וְתַהֲלָה תָּשִׂים
בְּגִדּוּדֵי מַחֲנוֹתֶיךָ. אַף שֹׁכְנֵי
בָתֵּי־חֹמֶר עֲפָרוֹת דֶּךָ.
הַגְּדֵלִים בְּעָוֹן וְעֹבְרִים עַל־
מִצְוֹתֶיךָ. וְתָשֵׂם בַּסַּד רַגְלָם
כִּי יָסוּרוּ מֵאָרְחוֹתֶיךָ. וּבְיַד־
כָּל־אָדָם יַחְתּוֹם בִּגְזֵרוֹתֶיךָ.
וְתַגֵּד לָהֶם פִּשְׁעָם
בְּתוֹכְחוֹתֶיךָ. וְהִתְוַדּוּ אֶת־

Wie Meer und Berg unendlich
ist Dein Schalten.
Du Stütz' und Hülfe Deiner
treuen Knechte,
Du schufst in Wahrheit jederzeit
das Rechte.
Bevor Du Berg' erschufst, die
Erd' entstand,
Schufst für die Sünde Du den
Heilverband;
Noch eh' geschlagen war, ver-
sehrend Wunde,
Hast Du eröffnet der Genesung
Kunde.
כי גלוי Denn Dir war's kund
auf Deinem Gnadenthrone,
Wie Deine Flamme droht' dem
Erdensohne,
Wie leicht, daß er an Deiner
Gluth sich sengt.
Wer, der untadlig seine Schritte
lenkt?
Du kannst ja Deinen Dienern
selbst nicht trauen,
Wirst Makel selbst an Himmels-
schaaren schauen, —
Und wie erst sie, die weilen hier
im Staube,
Dein Wort vergessend, leicht der
Schuld zum Raube!
Du fesselst ihren Schritt, wenn
sie, vom Wahn
Bethört, gewichen ab von Deiner
Bahn.
Und Jeglichem die Strafe wird
bestimmt,
In ihr er Deiner Mahnung Ruf
vernimmt.
Und sie bekennen ihre Schuld
voll Reue,

עָנֹם וַיַּצְדִּיקוּ דִּין אֲמִתֶּךָ׃
לָכֵן הִקְדַּמְתָּ צֶרִי לְטָרְיָתֶךָ׃
כִּי־יְשׁוּבוּן מֵאָוֶן וִיבַקְשׁוּ
מְחִילָתֶךָ׃ וְאַתָּה קָרוֹב
לְקֹרְאֶיךָ׃ דְּהָשֵׁב מֵהֶם
חֲמָתֶךָ׃ וְיוֹם זֶה בְּחַרְתָּ
לַיָּשֵׁב בַּמִּשְׁפָּט עַל־
בְּרִיּוֹתֶיךָ׃ וְכִבְנֵי מְרוֹן יַעֲבְרוּן
לְפָנֶיךָ בְּסִפְרָתֶךָ׃ וְכֻלָּם
נִסְקָרִין בְּסִקְרַת צִפְיָתֶךָ׃
וְתִרְאֶה יָחִיד לִבָּם בְּרִאְיָתֶךָ׃
וְתָגוּר עַל־כָּל־גְּזֵרוֹתֶיךָ׃
וְתִקְצוֹב מְזוֹנוֹתֵיהֶם
וּפַרְנָסָתָם בְּאֶמְרָתֶךָ׃ וְעַמְּךָ
בְּחִנּוּנָם מִתְוַעֲדִים לְחַוּתֶךָ׃
וְתוֹקְעִים וּמְרִיעִים כְּאָמוּר
בְּתוֹרָתֶךָ׃ וּמְעָרְבִים רַחֲמוֹר
בְּלִי לְהַשְׁטִינָם לְקִרְאָתֶךָ׃
וְתִזְכֹּר־לָמוֹ עֲקֵדַת יִצְחָק
כְּשִׁבּוּעָתֶךָ׃ וְתַהֲפֹךְ מִדַּת
הַדִּין לְרַחֲמִים כִּי כֵן מִדָּתֶךָ׃
וּתְרַחֵם עֲלֵיהֶם בְּרֹב
חֶמְלָתֶךָ׃ כִּי הֵם בָּנֶיךָ וְצֹאן
מַרְעִיתֶךָ׃

וְהַיּוֹם יִפָּתְחוּ שְׁלֹשָׁה

Erfahren Deines Urtheilsspruches Treue.
לכן Dein Balsam war bereit noch vor dem Leiden,
Daß, Sühne suchend, von der Schuld sie scheiden,
Und Du in Gnaden lässest ab vom Grimme,
Und hörst erbarmend ihres Flehens Stimme.
Den Tag hast zum Gerichte Du bestellt;
Heut hältst Du Musterung ob Deiner Welt,
Und Alle schaut Dein Auge, prüfet, wägt:
Dein Blick erspäht, was sich im Herzen regt,
Und über Jeglichen ergeht der Spruch;
Sein Loos und Theil verzeichnest Du ins Buch.
So eint Dein Volk vor Dir sich im Gebet
Mit Schofarshall, wie vorgeschrieben steht.
Nichts was der Kläger spricht, laß vor Dich kommen;
Des Opfers denk' in Gnaden, jenes frommen,
Und Deines Schwurs! Und statt des Spruchs der Strenge
Laß Mild, ergehn nach Deiner Gnaden Menge.
Sie sind ja Deine Kinder, Deine Heerde;
Drum ihr zum Theile Huld und Gnade werde!
והיום Wenn vor Dir aufgerollt der Bücher drei,

סְפָרִים מְנֻקָּדִים. שֶׁל־
צַדִּיקִים נִכְתָּבִים לְחַיֵּי־עַד
שְׁקוּדִים. וּרְשָׁעִים נִכְתָּבִים
לַתַּבְעֶרֶת יְקוּדִים. וּבֵינוֹנִים
עַד יוֹם כִּפּוּר תְּלוּיִם
וְעוֹמְדִים. אִם יָשׁוּבוּ
מִמַּעֲשֵׂיהֶם וְיִהְיוּ חֲרֵדִים.
וְיִתְקְנוּ מַעֲלֵיהֶם וְיִטִּיבוּ
צְעָדִים. חָלְקָם בַּחַיִּים יְזֻכּוּ
נֶחֱמָדִים. וְאִם לֹא זָכוּ,
לְמִיתָה יִהְיוּ נֶאֱחָדִים. וּכְמוֹ־
כֵן יֵעָשֶׂה לְיוֹם הַדִּין. וְיָבֹאוּ
מַעֲשֵׂיהֶם לְהָעִיד כְּעֵדִים.
וּבְמֹאזְנַיִם יֵעָלוּ מִשְׁקְלֵי
צְדָדִים. אִם יִכְרְיעוּ
טוֹבִים עַל־הָרָעִים וְיִהְיוּ
כְּבֵדִים. בְּעָלִים יִהְיוּ בְטוּחִים
וְלֹא פְחוּדִים. וְאִם מֶחֱצָה
עַל־מֶחֱצָה יִהְיוּ אֲגוּדִים.
וְרַב־חֶסֶד מַטֶּה כְּלַפֵּי
חֲסָדִים. יָשׁוּב יְרַחֵם יִכְבּוֹשׁ
עֲוֹן מְרָדִים. וְיִשָּׂא עָוֹן
וְיִגְבַּהּ מְרָדִים. וְיַכְרִיעוּ
גְעִימִים וַעֲנוּדִים. וְיַעֲבִיר
רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן אֲחָדִים. כִּי

Der Frommen, wandelnd Deinem
Worte treu,
Der freveln Sünder dann zum
dritten
Die zwischen Beiden stehen in
der Mitten:
Den Frommen wird des ew'gen
Lebens Lohn;
Den Frevlern Höllengluthen
ewig drohn;
Das Loos der Mittlen, bis zum
Sühnetage
Noch unentschieden bleibet es in
Frage.
Wenn um sie kehren, tief in
Reu' erbeben,
In edler Kraft zu frommem
Thun sich heben,
Dann wird ihr Theil beglücktes
frohes Leben.
Doch bleiben sie verstockt, dann
wird der Tod
Ihr Theil, der unausweichlich
ihnen droht.
וכמו So wird es einst im Welt-
gericht geschehen,
Wenn Menschenthun wird auf
als Zeuge stehen.
Getrennet auf den Schalen
Deiner Wage
Das Gute, Schlechte liegt an
jenem Tage.
Weß frommes Thun das sünd'ge
überwiegt,
Der sei getrost: es hat das Heil
gesiegt!
Wo Beide gleicher Last, da wird
die Huld
Des Allerbarmers mindern die
der Schuld.
Die schwersten Schulden läßt Er
dann entschwinden,
Und so erleichtert Er die Wucht
der Sünden,
Läßt der Verdienste Schal'
herniederschweren;

צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו. קָרוֹב יְיָ לְכָל־קוֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת. רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם. שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד. תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

אָנָּא אֲדוֹן מָלֵא רַחֲמִים. בְּקוּמְךָ לַמִּשְׁפָּט עַל יְצוּרֵי עוֹלָמִים. רְגֹז בַּל תָּעִיר עַל־מְעוּטֵי עֲמִים. הַמְיַחֲדִים שִׁמְךָ לֵילוֹת וְיָמִים. וְלַנְּאַחֲדָךְ תָּמִיד מַעֲרִיבִים וּמַשְׁכִּימִים. יִכָּאֵב עַל־בֵּן וְכָמוֹ רַחֲמֶיךָ בְּנֶחוּמִים. לְנַקּוֹתָם מִכֶּבֶד עָוֹן וַאֲשָׁמִים. וְהָזֵכֶר לִבְרִית שְׁלֹשֶׁת תְּמִימִים. וּלְאַבְרָהָמוֹן אֲשֶׁר־הָיָה תָּמִים. וְנִתְנַסָּה בְּעֶשֶׂר נְסִיונוֹת עֲצוּמִים. וְנִמְצָא שָׁלֵם בְּכָל־פְּעָמִים: הַגֵּם הָרִאשׁוֹן בְּהִוָּלְדוֹ נִתְעַצּוּ הַחַרְטֻמִּים. וּבִקְשׁוּ לְהָרְגוֹ גְּדוֹלֵי הַמַּלְכוּת וְהַקְּסָמִים. וְגָהַבָּא בָּאָרֶץ שָׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה

Denn mild ist Gott, und will nur Huld gewähren.

Des Sünders Reu' gilt ihm vor Opferspenden,

Und Buß' und frommes Werk wird Leiden wenden.

אנא O Weltenherr Du voller Lieb' und Milde!

Hältst Du Gericht ob Deiner Welt Gebilde,

Laß nicht den Zorn ob Deiner Schaar entbrennen,

Die früh und spät den Ein'gen Dich bekennen.

Laß denen, die von Deiner Allmacht zeugen,

Sich Deine Vaterhuld entgegenneigen,

Und läutre sie von schwerer Sündenschuld,

Des Väterbundes eingedenk in Huld,

Des Urahns[1]), der Dir treu blieb unverwandt,

Der zehn der schweren Prüfungen bestand,

Und stets aufs neue ward als fromm erkannt.

הגם Schon da er ward geboren, da der Tod

Von Nimrods Weisen ihm und Räthen droht[2]).

Und dreizehn Jahr mußt' er verborgen sein,

[1]) Abraham.

[2]) Sagenhafte Ueberlieferung, in den Midraschim herrschend.

שְׁלֹמִים. וְלֹא רָאָה שֶׁמֶשׁ
וְיָרֵחַ וְכוֹכְבֵי מְרוֹמִים.
וּלְאַחַר שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה
יָצָא מֻחְכָּם בְּחָכְמוֹתָיו. וּמָאַס
אֱלִילִים וְשִׁקּוּץ צֶלֶם.
יִבְטַח בְּיוֹצְרוֹ וְנָפַל חֶבְלוֹ
בְּנֹעֲמִים: הַשֵּׁנִי הִשְׁלִיכוּהוּ
לְכִבְשַׁן אֵשׁ פֶּחָמִים. וּמֶלֶךְ
הַכָּבוֹד פָּשַׁט יְמִינוֹ וְהִצִּילוֹ
בְּרַחֲמִים. וְגַם אֲנִי יֵ אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים
בְּנֹאמִים: הַשְּׁלִישִׁי הֻגְלָה
מִמּוֹלַדְתּוֹ הָגְלַת שְׁלוֹמִים:
הָרְבִיעִי הֵבִיא רָעָב בְּאוֹתָן
הַיָּמִים. הוּא הָרָעָב הָרִאשׁוֹן
אֲשֶׁר בָּא לְעוֹלָמִים. וְלֹא
בְּכָל־הָאֲרָצוֹת וּבְכָל־
הַתְּהוֹמִים. כִּי אִם בְּאֶרֶץ
כְּנַעַן לְבַדָּהּ וּלְהוֹרִידוֹ
לְאַדְמַת עֲנָמִים: הַחֲמִישִׁי
נִלְקְחָה שָׂרָה לְמוֹשֵׁל
עַמִּים. בְּגִיל שְׁמָרִים
הִנְשְׁמַר לְבִכּוּרֵי חָמִים.
וַיִּנַּע יֵ אֶת־פַּרְעֹה נְגָעִים
גְּדֹלִים וְאֵימִים. וְגַר בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים רַבִּים יָמִים. וְשָׁלַח

Sah Sonn' und Mond nicht
und nicht Sternenschein.
Und als er dann verließ der
Höhle Stille,
Da strömt in ihm der Weisheit
mächt'ge Fülle.
Er schmäht des Götzendienstes
eitlen Tand;
Sein herrlich Loos war, daß
er Gott erkannt.
Er ward gestürzt dann in des
Ofens Gluth;
Der Herr streckt aus die Hand
zu seiner Hut:
Er ward gerettet aus der Flam-
men Wuth.
Dann mußt' er zieh'n השלישי
aus seinem Vaterland,
Aus seiner Heimath gänzlich
weggebannt.
Die Hungersnoth Kenaan dann
befällt;
Die erste war's, die heimgesucht
die Welt.
Sie herrscht nur dort, daß Ab-
raham gedrängt
Hin nach Mizrajim seine Schritte
lenkt.
Dort wird sein trautes Eh'ge-
mahl entführt,
Weil Pharaoh sie für sich selbst
erkürt.
Doch für den Frevel schwere
Himmelsstrafen
Alsbald den räuberischen Fürsten
trafen.

מֶלֶךְ גֵּר וְלָקַח יַפַּת פְּעָמִים. וְנַעֲשָׂה הוּא וְכָל־בְּנֵי בֵיתוֹ טְמְטָמִים. וַיֵּרֶד מִיכָאֵל הַמַּלְאָךְ לְהָרְגוֹ בְּזֶעָמִים. וְזָעַק הֲגוֹ גַּם־צַדִּיק תַּהֲרֹג וְתִשְׁפֹּךְ דָּמִים. וְאָמַר לוֹ הָשֵׁב אֵשֶׁת־הָאִישׁ כִּי־נָבִיא הוּא וְאָב לַחֲכָמִים. וְלָקַח צֹאן וּבָקָר וַעֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת וְהֵשִׁיב לוֹ תַּשְׁלוּמִים. וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיֵּעָתֵר לוֹ מְמָרוֹמִים. וַיִּרְפָּא אֹתָם מֵעֲצִירַת רְחָמִים:

הַשִּׁשִּׁי בְּבוֹא עָלָיו — השישי Ein Kampf mit vier der Kön'ge, haßentbrannten,

הַמְּלָכִים הַקְּדוֹמִים. עִם כְּדָרְלָעֹמֶר מֶלֶךְ עֵילָמִים. וּבְנֵי־אָחִיו הִתְחִילוּ תְּחִלָּה שׁוֹטְמִים. וּבִשְׁבִילוֹ לָקְחוּ אֶת־כָּל־רְכוּשׁ סְדוֹמִים. וּבָא הַפָּלִיט וְהִגִּיד מָה עָשׂוּ רָמִים. וַיֵּרֶק אֶת־חֲנִיכָיו יְלִידֵי בֵיתוֹ רִשּׁוֹמִים. הֵם עָנֵר אֶשְׁכֹּל וּמַמְרֵא וְאֶלִיעֶזֶר מְסֻיָּמִים. וַיֶּחֱלַק עֲלֵיהֶם לַיְלָה וַיַּכֵּם בְּמַהֲלֻמִים. הוּא הַלַּיְלָה אֲשֶׁר הָיָה מִקְדּוֹמִים. וַיָּשָׁב אֶת־כָּל־הָרְכֻשׁ בְּעֶזְרַת מַשְׁפִּיל רָמִים: הַשְּׁבִיעִי כְּשֶׁנִּדַּר עִמּוֹ בֵּין הַבְּתָרִים. — השביעי Dann schloß der Herr mit ihm den ew'gen Bund.

Führt ihn hinaus zum Schutze des Verwandten[1]).

Er zieht mit den getreuen Reis'gen aus,

Und siegreich schlägt die Feind'er in der Nacht,

Derselb'gen, die von je zum Schutz bedacht[2]),

Und glücklich kehrt zurück er nach dem Strauß.

Er zeigt ihm trübe Schau, und macht ihm kund

Das Loos, das seiner Sprossen einst wird warten,

Der Reiche Frohn, den Druck, den schweren, harten.

Er zeiget ihm der Weltenmächte viere

[1]) Lot. — [2]) Die später zur Feier des Peßach eingesetzte, welche „Nacht der Hütung" heißt: 2. M. 12, 42.

וְהֵרָאֹתוּ אַרְבַּע מַלְכֻיּוֹת כַּבִּירִים. שְׁמוֹשְׁלִים בִּזְמַנָּם וְיֹאבְדוּ לְדוֹר דּוֹרִים:

Im Bilde der zerstückten Opferthiere[1]),
Und wie dereinst erbleichen wird ihr Schein,
Wie's um die Abendzeit wird helle sein.

עֶגְלָה מִשְׁלֶשֶׁת זוֹ מַלְכוּת אֲדוֹמִים אֲרוּרִים. אֲשֶׁר הִיא כְּעֶגְלָה דָּשָׁה וְכַחֲזִיר יְעָרִים. וְעֵז מִשְׁלֶשֶׁת אֵלּוּ יְוָנִים שֶׁנִּמְשְׁלוּ לִצְפִּירִים. וְאַיִל מִשְׁלָשׁ זוֹ מַלְכוּת מָדַי וּפָרָס חֲבֵרִים. בְּעִנְיַן שֶׁנֶּאֱמַר הָאַיִל אֲשֶׁר־רָאִיתָ בְּבֵרוּרִים. וְתֹר אֵלּוּ בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְשֻׁרִים. וְגוֹזָל אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְיוֹנִים וְתוֹרִים. בְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע וּבְסִתְרֵים. וְלָקַח וּבִתְרָם לִשְׁנֵי בְתָרִים. כְּדֵי לְהַתִּישׁ כֹּחָם וְזִכְרָם לְהַחֲרִים. וַיֵּרֶד הָעַיִט לְאַבְדָם זֶה דָּוִד רֹאשׁ הַגִּבּוֹרִים. כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ הָיָה מְנִיף עֲלֵיהֶם בְּסוּדָרִים. שֶׁלֹּא יִמְשֹׁל בָּהֶם הָעַיִט עַד הָעֶרֶב כְּסוֹד מוֹרִים. לְהוֹדִיעַ שֶׁאֵין מוֹשְׁלִים אֶלָּא יוֹם אֶחָד מִיּוֹמוֹ שֶׁל־יוֹצֵר הָרִים. חוּץ מִשְּׁתֵּי יְדוֹת שָׁעָה בְּשָׁעוֹרִים. כְּשֶׁהַחַמָּה נוֹטָה בְּמַעֲרָב שְׁתֵּי יְדוֹת שָׁעָה מַכָּהָ אוֹרִים. כֵּן עַד שֶׁלֹּא יָבוֹא הָעֶרֶב יְצַמַּח אוֹר לַיְשָׁרִים. וְהָיָה לְעֵת־עֶרֶב יִהְיֶה־אוֹר לַהֲדוּרִים:

השמיני Die achte Prüfung sollt' an ihn ergehen
Am Sühnetag. Es war das Bundeszeichen,
Das nie von seinen Sprossen sollte weichen,
Das an er nahm. Und ewig wird bestehen

הַשְּׁמִינִי בְּהִמָּלוֹ עָרְלַת בְּשָׂרִים. בְּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים. וּבְכָל־שָׁנָה נִרְאֵית דַּם מִילָתוֹ כְּדַם פָּרִים וְאֵמּוּרִים. וּמְכַפֵּר

[1]) Symbolische Deutung der 1. Mos. 15, 9 bei der Bundesschließung Gottes mit Abraham genannten Opferthiere.

עֲוֹנוֹת עַמּוֹ לְהַצְדִּיקָם
בַּיְשָׁרִים: הַתְּשִׁיעִי בְּשַׁלְּחוֹ
יִשְׁמָעֵאל וְאִמּוֹ לַמִּדְבָּרִים.
מֵעַל יָחִיד הַנַּעֲלָה בְּאַחַד
הֶהָרִים. מִוֶּה וַלְּבָא לְדוֹר
דּוֹרִים: הָעֲשִׂירִי הָיָה אַחַר
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּמִלָּה.
וְנִסָּהוּ לַחְנָא אֶת־בִּנְךָ
וְהַעֲלֵהוּ לִי לְעֹלָה. וֶהֱשִׁיבוֹ
לְאֵיזֶה בֵּן לְבֶן־הָעֲרֵלָה
אוֹ לְבֶן־הַמִּילָה. אֶת־יְחִידְךָ
אֲשֶׁר־אָהַבְתָּ בְּחֶמְלָה. עַל
הָהָר אֲשֶׁר עָלָיו שְׁכִינָה
מְכֻלָּלָה. וְהִשְׁכִּים בַּבֹּקֶר
וְלֹא נִתְעַצֵּל בְּעַצְלָה.
וְחָבַשׁ הַחֲמוֹר בְּעַצְמוֹ
בְּגִילָה. הוּא הַחֲמוֹר אֲשֶׁר
רָכַב עָלָיו דְּלֵה דָלָה. וְהוּא
שֶׁעָתִיד עָנִי לִרְכֹּב בְּעֵת
הַגְּאֻלָּה. וְהָלְכוּ לְדַרְכָּם
בְּיֹשֶׁר מְסִלָּה. כְּשֶׁהִגִּיעוּ
לְצוֹפִים רָאוּ שַׁלְהֶבֶת
תְּלוּלָה. וְהֵבִין כִּי הוּא הָהָר
לְתַלְלָה. וּבְאֶצְבַּע הֵרְאָהוּ
הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל־שֵׁכֶן מְעֻלָּה.

An jenes will'ge Opfer das Gedenken.
Und Gnade drum wird stets der Herr uns schenken.
Die neunte Prüfung er darauf bestand,
Als er den Ismael zur Wüst' entsandt,
Sammt seiner Mutter in die Fern' ihn bannt.
העשירי Die zehnte war, als ihm das Wort erging:
„Den einz'gen Sohn mir dar zum Opfer bring
Dort auf dem Berg, wo Gottes Herrlichkeit
Sich offenbart!" Und er war schnell bereit.
Er schirrte selbst das Thier zum schweren Zug:
Dasselbe war's, das später Moscheh trug,
Den Retter, und es wird in späten Tagen
Einst den Erlöser voller Demuth tragen. —
והלכו Hinzog er seinen Weg schlicht und gerad'.
Und als zur Stätte Zofim er genaht,
An einer Flamme, die zur Höhe brannte,
Den Berg, den Gott ersehen er erkannte.
Dort zeigt die Hand des Herrn ihm den Altar,

הוּא הַמּוּבְחָר אֲשֶׁר הָיָה
מְתֻחְלָּה. וְצִוָּה יָחִיד לִקְשֹׁר
יָדָיו וְרַגְלָיו לְרַגְלָה. שֶׁלֹּא
יִבְעַט מִבְּנוֹת כַּבֵּד לְחַלְלָה.
וַעֲקָדוֹ עַל־הַמּוּבְחָר כְּטִלֶּה
עֹלָה. וְעֶרֶךְ הָאֵשׁ וְהָעֲצִים
הֶעֱלָה. וְלָקַח הַמַּאֲכֶלֶת
לִשְׁחֹטוֹ בְּחַלְחָלָה. וּכְכֹהֵן
גָּדוֹל הִגִּישׁ מִנְחָה בְלוּלָה.
וַיֵּשֶׁב וְרוֹאֶה נוֹרָא עֲלִילָה.
הָאָב מַעֲקִיד וְהַבֵּן נֶעֱקָד
בְּחִילָה. הֵן אֶרְאֶלִּם צָעֲקוּ
הָאָה בִּילָלָה. וְהָשְׁמַע אַל־
תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנַּעַר
לַעֲשׂוֹתוֹ כָּלָה. וְהָאֵיל אֲשֶׁר
הָצְפַּן מְשֻׁשֶׁת יְמֵי בְרֵאשִׁית
לְעֹלָה. נִתַּן כָּפְרוֹ וְהֻחְשַׁב־
לוֹ לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה. וְנִשְׁבַּע
לְבָרְכוֹ בִּבְרָכָה מְעֻלָּה.
וְלִזְכֹּר עֲקֵדָתוֹ לְאוֹם נִדְגָּלָה.
לְמַלְּטָם מִכָּל־עָוֹן וְעַוְלָה.
וְלִקְנוֹתָם לִהְיוֹת לוֹ לְעַם
סְגֻלָּה. לִהְיוֹת יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה: וְהַיּוֹם הַזֶּה
לְפָנֶיךָ יְפַקֵּד. כְּשֶׁר

Der schon seit Weltbeginn erkoren war.

Und Jizchak bat, zu binden Fuß und Hand,

Daß er, sich sträubend, nicht der Ehrfurcht fehle.

Und schon bereit war Holz und Feuerbrand,

Und Abraham mit schmerzdurchbebter Seele

Hebt schon den Stahl zum harten Todesstreich,

Dem Priester der ein Opfer bringet, gleich.

וישב Der Allgewaltige in seinen Höhen,

Er hat erbarmend Alles angesehen:

Den Vater, der den Sohn so willig band,

Den Sohn gebunden, den der Schmerz umwand.

Die Engel weinten in dem Himmelsplan.

Da rief's: O thu' kein Leid dem Knaben an!

Der Widder fiel als Opfer, seit Beginn

Dazu ersehn. Geprüft war Abrah'ms Sinn.

Und reicher Segen ward ihm dort beschworen.

Das stets des Opfermuthes Gott gedenken,

Daß stets er werde Sühn' und Gnade schenken

Den Sprößlingen, die Er sich auserkoren,

Daß Schutz und Heil Er ewig werde senden. —

והיום O auf das Opfer liebend wolle wenden

מִפְעָלוֹת עוֹזֶךָ וְנֶעֱרָךְ,
וְיִשֵּׁבֶת הַתֹּם אָהֳלֶיךָ שָׁרָךְ,
וְכֹר אָדוֹן בְּרַחֲמִים לְפָקְדָךְ,
וְתַרְשִׁישֵׁי חַשְׁמַלֵּי יְקוֹד,
יִכְרְעוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ
(*לָקוֹד: וְזֶה אֶל־זֶה יַעֲרִיצוּ,
וְזֶה אֶל־זֶה יַקְדִּישׁוּ, וְשָׁלוֹשׁ
קְדֻשָּׁה לְקָדוֹשׁ מַקְדִּישִׁים:
Vorb. בַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ,
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:
Gem u. Vorb. קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ
קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
Gem. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ
גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק
מַשְׁמִיעִים קוֹל
מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם
בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Den Blick, und das Gedächtniß jenes Frommen,
Der stets im Zelt geweilt[1]) laß vor Dich kommen,
Und Dein Erbarmen lasse gnädig walten! —
Und jene Himmlischen, die Lichtgestalten,
Der Engel Schaar ehrfürchtig Dir sich beugen,
Vor Dir in bangem Beben sie sich neigen.
Und Einer ruft dem Andern nach der Reihe,
Daß sie darbringen Dir den Ruf der Weihe, —

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen, die ihnen zurufen:

[1]) Jaakob.

Der Name d. Verfassers in 2-fachen Akrostichon: Binjamin b. Schemuel (Amanu) um 4820 = 1060.

וְחַיּוֹת פּוֹעֲרוֹת, מַרְאֵיהֶן כְּנַחֲלֵי־אֵשׁ: בְּזַהֲל סוּבְלוֹת בָּם. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: נִסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן בִּרְשָׁפֵי לַבַּת אֵשׁ: נָאֶם הַדָּבוּר מִשְׁמוֹעַ הַנִּתָּן בָּאֵשׁ: יִסָּבְלוּ סָבֶל, נוֹזָלִים עַל רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ: יָעִיר

*) Wurzel קדד = bücken.

לָזֹ לְלָזֹ וְלֹא נִשְׁקַעַת הָאֵשׁ: מְשַׁלְּחִים יָד שְׂרָפִים. תַּחַת כַּנְפֵי־אֵשׁ:
מְשֻׁלָּכִים בְּכַנְפֵיהֶם נֶחֱלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נִפְזָרוֹת לְמָקוֹם רָשָׁעִיב
לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָחִים בָּם. בַּדּוֹגֵג מִבְּנֵי הָאֵשׁ: בֵּית לְחַשְׁמַלָּה
מַרְאֶיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנֹגַהּ סָבִיב. כַּקֶּשֶׁת בַּעָנָן אַשׁ: רָצוֹא וָשׁוֹב
הַחַיּוֹת. דְּאוֹת בַּאֲנָפֵי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בְּרוּחַ כְּבוֹדוֹ בְּלַהַק יְקוֹדֵי
אַשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם, שְׁכִינָתוֹ בָּאֵשׁ: שׁוֹאֲגוֹת כַּאֲרִי, קוֹל
בְּלַהַב אֵשׁ: מְאֻחָד כֶּתֶר בְּפֶלֶל, בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: מַשְׁפִּיעוֹ שָׂרָף.
לַהַט שָׁבִיב אֵשׁ: וּמְזַדְּעֲזִעִים חֵילֵי מָרוֹם מְשֻׁלְהָבֵי אַשׁ: וּמַרְעֵשׁ
מִתְגַּלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֻּם אֵשׁ: אַף רָקִיעִים אֶחָזָתָם חֲרַדַּת אֵשׁ: אָז
יְשַׁלְּשׁוּ בַּקֹּדֶשׁ לַנִּשְׁקָפִט בָּאֵשׁ: לִשְׁמֹאל וּלְיָמִין שְׂנֵי שְׂרָפֵי־אֵשׁ:
לוֹאֲטִים הֶרֶגֶל, מִלְּהַזְכִּיר עֶגֶל אֵשׁ: אָנָא עָזוּז וְגִבּוֹר, נֶעֱרָץ בְּכָתֵי
אַשׁ: אֵלֶיךָ הַעַל שָׁוַע, לְזִקְחֵי דַת־אֵשׁ: מִפְּעַל הַר מוֹר נֶעֱקַד עֲלֵי
עֲצֵים וָאֵשׁ: מְצוּקָה נִבְצֵר מִמְּדוֹרַת עֲצֵים וָאֵשׁ: נָא אֵם חֲטָאָה
נִמְשְׁכָה וּבְעֵרָה כָאֵשׁ. נִחוּמֶיךָ יְגֹלּוּ בְּשִׂבְתְּךָ עַל־כִּסֵּא־אֵשׁ: וְהַכִּפֵּא
יַכְפִּיעַ לָרוֹכֵב בְּמַרְכָּבֹת אֵשׁ: וְיִשָּׁר יָלִיצוּ בַעֲדֵינוּ חַיּוֹת אֵשׁ:
Vorb. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים
לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:]

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד־
יי מִמְּקוֹמוֹ:
ד׳
Gem. מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ
תּוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ
עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים
אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי
תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב
בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד
תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל

(Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומך Aus Deiner Stätte, Du unser König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrschen wirst in Zijon, bald in unseren Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. O werde

וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדֹר וָדֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruschalajim für alle Geschlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unsere Augen mögen schauen Dein Reich, wie das in den Sängen Deiner Verherrlichung gesprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Gesalbten:

וְאֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת בְּסֶאֶךָ מַרְאֵיהֶן בְּנַחֲלֵי־אֵשׁ: נַאֲוָתְךָ בְּמַחֲנֵה רַעַשׁ וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ: דּוּגְמַת שְׁכִנְךָ בְּעֵין חַשְׁמַל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא בְּהַרְאוֹתְךָ, נַחַת זְרוֹעֲךָ בָּאֵשׁ: וְיַחֲתוּ וְיִמַּסּוּ מִשַּׁאֲגִיךְ כַּהֲוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: וְעוֹ מִיּוֹם תַּקַּע חֲרֵדִי דָבָרְךָ בָּאֵשׁ: חָלִים וְרוֹעֲדִים מִדִּינֶךָ נִשְׁפָּט בָּאֵשׁ: טַעֲמָם יְכוֹן בְּקִטֶּרֶת, נָתוּן עַל־הָאֵשׁ: יַחֲשֹׁב מִעוּט חֶלְבָּם, וְדָמָם, בְּנִיחוֹחַ כֹּן־הָאֵשׁ: כְּשֵׁר מַעֲשׂ אֵיתָן מְצָל מֵאֵשׁ. לְיוֹם צָרָה יֶעֱמַד לְבַאֵי בַּמַּיִם וּבָאֵשׁ: מַעֲרֶכֶת עָרֶךְ וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וָאֵשׁ. נִינְיֵי בָּהּ יִנָּצְלוּ מִמְּדוּרַת עֲצִים וָאֵשׁ: סְעוּ אַחֲרֶיךָ בְּמִדְבָּר, בְּגִבְיַת עַמּוּד אֵשׁ. עַזָּה אֶחֱבָתָם תְּזוֹר, רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ: פְּלָאֶיךָ יֵדַע תִּשְׁבִּי, יְחֻדָּךְ בַּעֲנַיַת אֵשׁ: צוֹעֲקֶיךָ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֶה, הוֹנֵי רַת־אֵשׁ: קַנֵּא לְעִירְךָ, אֲשֶׁר הָיְתָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ: רַצַּף שְׁכִנְךָ בְּתוֹכָהּ לְכָבוֹד, סְבִיבָהּ חוֹמַת־אֵשׁ: שָׁעָה שַׁוְעַת עַמְּךָ בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: תְּשַׁכְלֵל הֵיכַל קָדְשֶׁךָ וְאַל־תְּתָיֵאשׁ: תְּמִימֶיךָ יַמְלִיכוּךָ כְּמַלְאֲכֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

Vorb. מְמֻקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנָחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדֹר וָדֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ

תְּרָאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עָזֶּךָ עַל־יְדֵי דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ׃]

Gem. u. Vorb.

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

Vorb. לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גְּדֻלָּךְ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

(Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König bist Du.

(* וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־חָרְשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ

*) Uebersetzung siehe im Abendgebet Seite 18.

יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפַלֵּיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעָלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קָדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

Gem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

Vorb. שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת

חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ׃

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה׃

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה׃

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂנְאֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צָר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּי מַשְׂטִינֵינוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund derer, die uns hindern und uns anklagen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וְפֶשַׁע מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח
רְפוּאָה שְׁלֵמָה
לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע
רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה
וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה
וְכַלְכָּלָה׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle Zeugnisse unserer Schuld!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר זְכִיּוֹת׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר סְלִיחָה
וּמְחִילָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח־
לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם
קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם
קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא
יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא
אֲסָמֵינוּ שָׂבָע׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע
קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם
עָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Israels, Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten.

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß.

Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend und erbarme Dich unser!

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserem Gebete!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ׃

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהִי הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל־עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ׃

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unseren Sprößlingen und unseren Angehörigen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם (לְעֵינֵינוּ) נִקְמַת דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ׃

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא לְמַעֲנֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein

צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Verdienst. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

קדיש שלם. — Schließen der Bundeslade.

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

אין Keiner ist wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen seinem Volke; der Ewige segne sein Volk mit Frieden!

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם׃ כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אָדוֹן עוֹלָמִים׃

אב Vater des Erbarmens! Erweise Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruschalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

(Beim Herausnehmen der Thorah sagt man dieses:)

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם׃

וידי Und es geschah, wenn aufbrach die Bundeslade, da sprach Moscheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß sich zerstreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich hassen, vor Deinem Angesichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruschalajim.

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ׃
יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם
וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם
וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת׃
נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים
נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע
וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃ Dreimal.

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, מַלֵּא
מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק
רְצוֹנֵנוּ וְתֵן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ,
וּמְחַל עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ
וְעַל־כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בֵּתֵינוּ
מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה
בְּרַחֲמִים, וְטַהֲרֵנוּ מֵחֲטָאֵינוּ
וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ,
זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ
וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים, וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים
טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם
לְפַרְנָסָה וְכִלְכָּלָה, וְתֵן־לָנוּ
לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלְבֹּשׁ
וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֶרֶךְ יָמִים
לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתְךָ וּלְקַיֵּם

ברוך Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

„Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis ins tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

רבון Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brot zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre und zu erfüllen

מְצֹא־תֵיהָ וְשֶׂכֶל וּבִינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עִמָּכֶן סוֹדוֹתֶיהָ. וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְתָגֵזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת. וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן׃

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃ Dreimal.

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרָא עָלְמָא. בָּרִיךְ כְּתָרֵךְ וְאַתְרֵךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפְרָקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מַקְדְּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין׃ יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי

ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unseren Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יהיו Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit! O Gott, in der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles!

בריך Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Jisrael in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume! Laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung und nimm unser Gebet an in Liebe! Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und

וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זַן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵם לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל מַלְכְיָא וּמַלְכוּתָא דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָנְדָנָא קָמֵּהּ וּמְקַמְיָא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דְשָׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמְסַגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תֻּשְׁבְּחָן: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דִּתְפַתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם׃

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד׃ Vorb. u. Gem.

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ׃ Vorb. u. Gem.

גַּדְּלוּ לַיָּי אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃ Vorb.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה Gem.

die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit und dessen Propheten sind Wahrheit und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden!

שמע (Vorb. u. Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד (Vorb. u. Gem.) Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גדלו (Vorb.) Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לך (Gem.) Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die

וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden, Dein, o Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בְּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קָדְשָׁתוֹ עַל־הַחַיּוֹת וְקָדְשָׁתוֹ עַל־כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֶה עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל־נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר. וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֶּר:

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen und rette unsere Seelen vor bösen Stunden, und wende ab jede sündige Regung den von ihm Beschirmten, und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen.

אָב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵיתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן־הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וְיִמַּלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

בהגיע הש״ץ על הבימה מניח סדור על השלחן ופותח ואומר:

נַעֲזוֹר וְנָן וְיוֹשִׁיעַ לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ. וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ

גֹּדֶל לֵאלֹהֵינוּ וְתֵנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה. כֹּהֵן קָרֵב. יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Gem. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Der zur Thorah Gerufene spricht:)

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

(Gem) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

(Nach der Vorlesung.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

בורוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns ertheilt hat die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzt in unsere Mitte. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

Vorlesung aus der Thorah. — קורין בתורה בפ׳ וירא (בראשית כ״ב).

(1. B. M. Cap. 22.)

וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת־אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי: וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־

ויהי Und es war nach diesen Begebenheiten, und Gott prüfte den Abraham und sprach zu ihm: Abraham! Und er sprach: Hier bin ich.

בִּנְךָ אֶת־יְחִידְךָ אֲשֶׁר־
אָהַבְתָּ אֶת־יִצְחָק וְלֶךְ־לְךָ
אֶל־אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה וְהַעֲלֵהוּ
שָׁם לְעֹלָה עַל אַחַד הֶהָרִים
אֲשֶׁר אֹמַר אֵלֶיךָ׃ וַיַּשְׁכֵּם
אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר וַיַּחֲבֹשׁ
אֶת־חֲמֹרוֹ וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי
נְעָרָיו אִתּוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ
וַיְבַקַּע עֲצֵי עֹלָה וַיָּקָם
וַיֵּלֶךְ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־
אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים׃ לַיּוֹם בַּיּוֹם
הַשְּׁלִשִׁי וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם
אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא אֶת־הַמָּקוֹם
מֵרָחֹק׃ וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־
נְעָרָיו שְׁבוּ־לָכֶם פֹּה עִם־
הַחֲמוֹר וַאֲנִי וְהַנַּעַר נֵלְכָה
עַד־כֹּה וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנָשׁוּבָה
אֲלֵיכֶם׃ וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת־
עֲצֵי הָעֹלָה וַיָּשֶׂם עַל־
יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת־
הָאֵשׁ וְאֶת־הַמַּאֲכֶלֶת וַיֵּלְכוּ
שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו׃ וַיֹּאמֶר יִצְחָק
אֶל־אַבְרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר
אָבִי וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי בְנִי
וַיֹּאמֶר הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים

Und Er sprach: Nimm doch deinen Sohn, deinen einzigen, den du liebst, den Jizchak, und gehe hin in das Land Morijah, und bringe ihn dort zum Opfer auf einem der Berge, den ich dir ansagen werde. Und Abraham stand Morgens früh auf und sattelte seinen Esel und nahm seine beiden Diener mit sich und seinen Sohn Jizchak, und spaltete Holz zum Opfer, und machte sich auf und ging an den Ort, den ihm Gott angesagt hatte.

ביום Am dritten Tage, da erhob Abraham seine Augen und sah den Ort von ferne. Und Abraham sprach zu seinen Dienern: Bleibet hier bei dem Esel! und ich und der Knabe, wir wollen gehen bis dorthin; wenn wir angebetet, kehren wir zurück zu euch. Und Abraham nahm das Holz des Ganzopfers und legte es auf Jizchak, seinen Sohn; aber in seine Hand nahm er das Feuer und das Schlachtmesser, und sie giengen beide zusammen. Und Jizchak sprach zu Abraham, seinem Vater, und sagte: Mein Vater! Und er sprach: Hier bin ich, mein Sohn! Er aber sprach: Siehe, hier das Feuer und das Holz!

wo aber ist das Lamm zum Opfer? Und Abraham sprach: Gott wird sich ersehen das Lamm zum Opfer, mein Sohn! Und sie giengen beide zusammen.

ויבאו Und sie kamen an den Ort, den ihm Gott angesagt hatte, und Abraham baute dort den Altar und legte das Holz zurecht, und band seinen Sohn Jizchak und legte ihn auf den Altar über das Holz. Und Abraham streckte seine Hand aus und nahm das Messer, seinen Sohn zu schlachten. Da rief ein Engel des Ewigen vom Himmel ihm zu und sprach: Abraham! Abraham! Und er sprach: Hier bin ich. Und jener sprach: Strecke nicht deine Hand nach dem Knaben aus und thue ihm nicht das Geringste! denn nun weiß Ich, daß du gottesfürchtig bist; denn du hast mir nicht verweigert deinen Sohn, deinen einzigen. Da erhob Abraham seine Augen und schauete, und siehe da, ein Widder, der hernach hängen blieb im Dickicht an den Hörnern! Da gieng Abraham hin und nahm den Widder

וְאַיֵּה הַשֶּׂה לְעֹלָה׃ וַיֹּאמֶר
אַבְרָהָם אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ
הַשֶּׂה לְעֹלָה בְּנִי וַיֵּלְכוּ
שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו׃ וַיָּבֹאוּ
אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ
הָאֱלֹהִים וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם
אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־
הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק
בְּנוֹ וַיָּשֶׂם אֹתוֹ עַל־
הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים׃
וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יָדוֹ
וַיִּקַּח אֶת־הַמַּאֲכֶלֶת לִשְׁחֹט
אֶת־בְּנוֹ׃ וַיִּקְרָא אֵלָיו
מַלְאַךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם | אַבְרָהָם
וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי׃ וַיֹּאמֶר אַל־
תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנַּעַר
וְאַל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה כִּי |
עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־יְרֵא אֱלֹהִים
אַתָּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ
אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי׃ וַיִּשָּׂא
אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא
וְהִנֵּה־אַיִל אַחַר נֶאֱחַז
בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו וַיֵּלֶךְ
אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת־הָאַיִל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנוֹ׃
וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם
הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר
יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה
יֵרָאֶה׃ רביעי וַיִּקְרָא מַלְאַךְ
יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שֵׁנִית
מִן־הַשָּׁמָיִם׃ וַיֹּאמֶר בִּי
נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה כִּי יַעַן
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר
הַזֶּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ
אֶת־יְחִידֶךָ׃ כִּי־בָרֵךְ
אֲבָרֶכְךָ וְהַרְבָּה אַרְבֶּה
אֶת־זַרְעֲךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם
וְכַחוֹל אֲשֶׁר עַל־שְׂפַת הַיָּם
וְיִרַשׁ זַרְעֲךָ אֵת שַׁעַר
אֹיְבָיו׃ וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֲךָ
כֹּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ עֵקֶב אֲשֶׁר
שָׁמַעְתָּ בְּקֹלִי׃ וַיָּשָׁב
אַבְרָהָם אֶל־נְעָרָיו וַיָּקֻמוּ
וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שָׁבַע
וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בִּבְאֵר
שָׁבַע׃ פ חמישי

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וַיֻּגַּד לְאַבְרָהָם לֵאמֹר
הִנֵּה יָלְדָה מִלְכָּה גַּם־הִוא

und brachte ihn zum Opfer ſtatt ſeines Sohnes. Und Abraham nannte den Namen dieſes Ortes: Der Ewige wird erſehen! ſo heute geſprochen wird: Auf dem Berge des Ewigen erſcheint man.

ויקרא Und ein Engel des Ewigen rief dem Abraham zu vom Himmel zum zweiten Mal, und ſprach: Bei mir hab' Ich geſchworen, iſt der Spruch des Ewigen, daß, weil du dieſes gethan haſt, und haſt nicht verweigert deinen Sohn, deinen einzigen, daß Ich dich ſegnen werde und mehren deinen Samen wie die Sterne des Himmels und wie den Sand, der am Rande des Meeres, und beſitzen wird dein Same das Thor ſeiner Feinde. Und ſich ſegnen werden mit deinem Samen, alle Völker der Erde, zum Lohne, daß du gehorcht haſt meiner Stimme. Und Abraham kehrte zurück zu ſeinen Dienern, und ſie erhoben ſich und gingen nach Beer-Scheba, und Abraham blieb in Beer-Scheba.

ויהי Und es war nach dieſen Begebenheiten, da wurde berichtet dem Abraham alſo: Siehe, geboren hat Milkah

auch sie Söhne deinem Bruder Nachor: Uz, seinen Erstgebornen, und Bus, seinen Bruder, und Kemuel, den Stammvater von Aram. Und Kesed und Chasso und Pildasch und Jidlaf und Bethuel; und Bethuel zeugte Ribkah. Diese acht gebar Milkah dem Nachor, dem Bruder Abrahams. Und sein Kebsweib, mit Namen Rëumah, auch sie gebar den Tebach und den Gacham und den Tachasch und den Maachah.

בָּנִים לְנָחוֹר אָחִיךָ׃ אֶת־ עוּץ בְּכֹרוֹ וְאֶת־בּוּז אָחִיו וְאֶת־קְמוּאֵל אֲבִי אֲרָם׃ וְאֶת־כֶּסֶד וְאֶת־חֲזוֹ וְאֶת־ פִּלְדָּשׁ וְאֶת־יִדְלָף וְאֶת בְּתוּאֵל׃ וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת־ רִבְקָה שְׁמֹנָה אֵלֶּה יָלְדָה מִלְכָּה לְנָחוֹר אֲחִי אַבְרָהָם׃ וּפִילַגְשׁוֹ וּשְׁמָהּ רְאוּמָה וַתֵּלֶד גַּם־הִוא אֶת־טֶבַח וְאֶת־גַּחַם וְאֶת־תַּחַשׁ וְאֶת־ מַעֲכָה׃

Die zweite Thorarolle wird zur ersten gelegt, das halbe Kaddisch gesprochen, hierauf das erste Sepher emporgehoben u. zusammengerollt, dann das zweite geöffnet und der Text (4. B. M. 29, 1—6) für den Maphtir gelesen.

(4. Mos. 29, 1—6.)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְמִימִם׃ וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל׃ וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד

Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, sollt ihr heilige Berufung haben; keine Arbeitsverrichtung sollt ihr thun: ein Tag des Posaunenblasens sei er euch. Und opfert als Ganzopfer zum Wohlgeruch dem Ewigen einen jungen Farren, einen Widder, sieben einjährige Schafe ohne Fehl. Und ihr Speiseopfer: Kernmehl, eingerührt mit Öl, drei Zehntel zum Farren, zwei Zehntel zum Widder und ein Zehntel zu jedem Schafe von den

לִשְׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר־
עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם: מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ
וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד
וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם
כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה
לַיהוָה:

sieben Schafen. Und einen Ziegenbock als Sühnopfer, auch zu sühnen. Außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speiseopfer und dem beständigen Ganzopfer und seinem Speiseopfer und den Spenden dazu nach Vorschrift, zum Wohlgeruch eine Feuergabe dem Ewigen.

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם
מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־
חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ
וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ
דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ
בְּשְׂמֹאולָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

וזאת: Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Israel auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen; Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah).

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה
בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַבּוֹחֵר
בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ

ברוך: Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh, seinen Knecht, und

וּבִישָׁרְאֵל עַמּוֹ וּבְנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וָצֶדֶק׃

הפטרת יום ב׳ של ראש השנה
(בירמיה לא׳ ב׳—כ׳).

כֹּה אָמַר יְהוָה
מָצָא חֵן בַּמִּדְבָּר עַם
שְׂרִידֵי חָרֶב הָלוֹךְ
לְהַרְגִּיעוֹ יִשְׂרָאֵל׃
מֵרָחוֹק יְהוָה נִרְאָה
לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם
אֲהַבְתִּיךְ עַל־כֵּן
מְשַׁכְתִּיךְ חָסֶד׃ עוֹד
אִבָּנֵךְ וְנִבְנֵית
בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל עוֹד
תַּעְדִּי תֹפֵךְ וְיָצָאת
בְּמְחוֹל מְשַׂחֲקִים׃
עוֹד תִּטְּעִי כְרָמִים
בְּהָרֵי שֹׁמְרוֹן נָטְעוּ
נֹטְעִים וְחִלְּלוּ׃ כִּי
יֵשׁ יוֹם קָרְאוּ נֹצְרִים
בְּהַר אֶפְרַיִם קוּמוּ
וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֶל־יְהוָה

Fisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

Haftarah.

(Jerem. 31, 2—20.)

כה Also spricht der Ewige: Es hat Gnade gefunden in der Wüste ein Volk dem Schwerte Entronnener, da es zur Ruhe hingeht, Fisrael. — Aus der Ferne ist mir erschienen der Ewige. Ja, mit ewiger Liebe liebt' Ich dich, darum zog Ich dir nach mit Huld. Wiederum werde Ich dich bauen, daß du gebauet bleibest, Jungfrau Fisrael! wiederum sollst du anlegen deine Pauken und ausziehen im Reigen der Fröhlichen. Wiederum sollst du Weinberge pflanzen auf dem Gebirge Schomeron; was die Pflanzer gepflanzet, das sollen sie lösen. Denn da ist der Tag! — rufen die Wächter auf dem Gebirge Efrajim; — auf, und lasset uns ziehen nach Zijon zu dem Ewigen, unserem Gott!

וְהַגִּידוּ בָאִיִּים
דְּבַר־יְהוָה גּוֹיִם
אֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן
וְקִבְּצָתִים מִיַּרְכְּתֵי־
אֶרֶץ בָּם עִוֵּר וּפִסֵּחַ
הָרָה וְיוֹלֶדֶת יַחְדָּו
קָהָל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ
הֵנָּה׃ בִּבְכִי יָבֹאוּ
וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילֵם
אוֹלִיכֵם אֶל־נַחֲלֵי
מַיִם בְּדֶרֶךְ יָשָׁר לֹא
יִכָּשְׁלוּ בָהּ כִּי־הָיִיתִי
לְיִשְׂרָאֵל לְאָב וְאֶפְרַיִם
בְּכֹרִי הוּא׃ שִׁמְעוּ
דְבַר־יְהוָה גּוֹיִם
וְהַגִּידוּ בָאִיִּים

— Denn also spricht der Ewige: Jauchzet Jaakob zu mit Freude und jubelt an der Spitze der Völker! verkündet, preiset und sprechet: Hilf, o Ewiger, Deinem Volke, dem Ueberreste Israels! — Siehe, Ich bringe sie aus dem Lande des Nordens und sammle sie von den Enden der Erde, darunter Blinde und Lahme, Schwangere und Gebärerin zumal: eine große Schaar sollen sie hierher zurückkehren. Mit Weinen kommen sie, und unter Flehen bringe Ich sie herbei, führe sie zu Wasserbächen auf geradem Wege, auf dem sie nicht straucheln; denn Ich bin Israel zum Vater geworden, und Efrajim ist mein Erstgeborner. Höret das Wort des Ewigen, Völker! und meldet in den fernen

מְמֶּרְחָק וְאִמְרוּ
מְזָרֶה יִשְׂרָאֵל יְקַבְּצֶנּוּ
וּשְׁמָרוֹ כְּרֹעֶה עֲדָרוֹ׃
כִּי־פָדָה יְהוָה אֶת־
יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד
חָזָק מִמֶּנּוּ׃ וּבָאוּ
וְרָנְנוּ בִּמְרוֹם־צִיּוֹן
וְנָהֲרוּ אֶל־טוּב יְהוָה
עַל־דָּגָן וְעַל־תִּירֹשׁ
וְעַל־יִצְהָר וְעַל־בְּנֵי־
צֹאן וּבָקָר וְהָיְתָה
נַפְשָׁם כְּגַן רָוֶה וְלֹא־
יוֹסִיפוּ לְדַאֲבָה עוֹד׃
אָז תִּשְׂמַח בְּתוּלָה
בְּמָחוֹל וּבַחוּרִים
וּזְקֵנִים יַחְדָּו וְהָפַכְתִּי
אֶבְלָם לְשָׂשׂוֹן
וְנִחַמְתִּים וְשִׂמַּחְתִּים
מִיגוֹנָם׃ וְרִוֵּיתִי נֶפֶשׁ
הַכֹּהֲנִים דָּשֶׁן וְעַמִּי
אֶת־טוּבִי יִשְׂבָּעוּ

Eilanden und sprechet: Er, der Jisrael zerstreuet, sammelt es und hütet es, wie ein Hirt seine Heerde. Denn erlöset hat der Ewige Jaakob und es befreit aus der Hand des Mächtigern. Und sie kommen und jauchzen auf der Höhe Zijons, und strömen herbei zum Segen des Ewigen an Korn und an Most und an Oliven und an jungen Schafen und Rindern, und sie werden gleich sein einem getränkten Garten, und nicht sollen sie mehr schmachten. Dann freuet sich die Jungfrau im Reigentanz, und Jünglinge und Alte zumal, und Ich wandle ihre Trauer in Wonne und tröste sie und erfreue sie nach ihrem Kummer. Und Ich sättige die Priester mit Mark, und mein Volk — an meinem Segen soll

es sich sättigen, ist der Spruch des Ewigen. — Also spricht der Ewige: Eine Stimme der Klage wird zu Ramah gehört, bitterlich Weinen; Rachel weint um ihre Kinder: sie verweigert es, sich trösten zu lassen um ihre Kinder, denn sie sind dahin. Also spricht der Ewige: Halte zurück deine Stimme vom Weinen und deine Augen von Thränen! denn ein Lohn ist für Dein Thun, ist der Spruch des Ewigen, und sie werden zurückkehren aus dem Lande des Feindes. Und Hoffnung ist für Deine Zukunft, ist der Spruch des Ewigen, und es werden zurückkehren die Kinder in ihr Gebiet! — Gehört habe Ich Efrajim klagen: Du hast mich gezüchtiget, und ich bin gezüchtiget worden, wie ein ungebändigtes Kalb. Führe mich zurück, und ich will zurückkehren; denn Du bist der Ewige, mein Gott.

נְאֻם־יְהוָה׃ כֹּה אָמַר
יְהוָה קוֹל בְּרָמָה
נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי
תַמְרוּרִים רָחֵל
מְבַכָּה עַל־בָּנֶיהָ
מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם עַל־
בָּנֶיהָ כִּי אֵינֶנּוּ׃ כֹּה
אָמַר יְהוָה מְנָעִי
קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ
מִדִּמְעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר
לִפְעֻלָּתֵךְ נְאֻם־יְהוָה
וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב׃
וְיֵשׁ־תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ
נְאֻם־יְהוָה וְשָׁבוּ בָנִים
לִגְבוּלָם׃ שָׁמוֹעַ
שָׁמַעְתִּי אֶפְרַיִם
מִתְנוֹדֵד יִסַּרְתַּנִי
וָאִוָּסֵר כְּעֹגֶל לֹא
לָמָּד הֲשִׁיבֵנִי
וְאָשׁוּבָה כִּי אַתָּה
יְהוָה אֱלֹהָי׃ כִּי

אַחֲרֵי שׁוּבִי נִחַמְתִּי
וְאַחֲרֵי הִוָּדְעִי סָפַקְתִּי
עַל יָרֵךְ בַּשְׁתִּי וְגַם־
נִכְלַמְתִּי כִּי נָשָׂאתִי
חֶרְפַּת נְעוּרָי׃ הֵבֵן
יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם
יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־
מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר
אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן
הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם
אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְהוָה׃

Denn nachdem ich zurückgekehrt, bereue ich, und nachdem ich gewitzigt worden, schlag' ich auf die Hüfte; beschämt bin ich und erröthe, denn ich trage die Schande meiner Jugend. — Ist mir nicht ein theurer Liebkosung, daß, so wie ich nur von ihm rede, wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים,
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת, הָאֵל
הַנֶּאֱמָן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה,
הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שֶׁכָּל־
דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, daß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit.

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ,
וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ, וְדָבָר אֶחָד
מִדְּבָרֶיךָ (אָחוֹר) לֵאָחוֹר לֹא יָשׁוּב
רֵיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן
(וְרַחֲמָן) אָתָּה, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ

נאמן Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott! bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück; denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger

הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃

רַחֵם עַל־צִיּוֹן, כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ, וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ׃

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלְיָהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ, וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ, בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֶל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר, וְלֹא־יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד׃

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת, עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ. יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד׃ בָּרוּךְ

o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen.

רחם Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unseren Tagen! Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreut Zijon durch seine Kinder!

שמחנו Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten! Möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen. Denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger, Schild des David!

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort und für diesen Tag des Gedächtnisses den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, zur Ehre und Verherrlichung, — für alles das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und segnen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name in dem Munde alles Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig be-

וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה. וּפַת לְאוֹרְחִים. וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם. וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה. וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם. וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם. וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für den Landesherrn.

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה. הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה. הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וְיגַדֵּל וְיַשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת־אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ הַקָּיְסָר

ווילהעלם הַשֵּׁנִי

וְאֶת הַמַּלְכָּה הַקַּיְסָרִית הַגְּבִירָה

אויגוסטא ויקטאריא

Gebet für den Landesherrn.

Herr der Welt und König der Könige, der Du von Deinem Glanze hast mitgetheilt den Sterblichen und dem Erdensohne von Deiner Macht, daß er in Recht und Redlichkeit schalte auf Erden, Frieden und Gerechtigkeit handhabe unter den Menschen! wir beten zu Dir um Deinen Schutz und Deine Gnade, um Deinen Segen und Beistand für unsern König und Herrn, den deutschen Kaiser,

Wilhelm den Zweiten.

Erhalte ihn in Kraft und Gesundheit, daß er lange und beglückt den Frieden und die Wohlfahrt seiner Völker wahre, daß er die Herrschaft, deren er waltet, ungetrübt und unverkümmert zum Heile seiner Nationen führe! Gieb seinen Unternehmungen und jeglichem Beginnen zum Heile seines Reiches Förderung, Gedeihen und Fortgang, Ruhm und Herrlichkeit seiner Regierung, Blüthe und Wohlstand seinem Lande, daß es in immer erhöhetem Glanze strahle und in Macht und Würde sich erhebe.

Segne unsere erhabene Kaiserin und Königin

Augusta Victoria

an der Seite ihres erlauchten Gemahls,

Segne den Kronprinzen und alle Glieder des königlichen Hauses. Segne die Minister und Räthe und alle diejenigen, die durch Wort und Rath, Blüthe und Gedeihen im Vaterlande zu fördern berufen sind, daß sie in Einsicht und Wahrheit ihre Aufgabe zum Heile der Gesammtheit erfüllen. Segne die Väter und Vertreter dieser Stadt und gieb allen aus Deinem Gnadenschatze Heil und Frieden. Halte fern von dieser Stadt und ihren Bewohnern wie von dem gesammten Vaterlande jedes Verderben und Weh, jede Störung und jedes Ungemach, Noth, Mangel und Krankheit, auf daß Segen und Wohlfahrt aller Orten herrsche und sich ausbreite. So sei es Dir wohlgefällig, Herr, in Deiner Gnade! **Amen!**

סדר תקיעת שופר.

In einigen Gemeinden wird dieser Psalm siebenmal gebetet.

(מז) לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי־יְיָ עֶלְיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: יַדְבֵּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהֵב סֶלָה: עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמֵּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ זַמֵּרוּ: כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: מָלַךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב | עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים | נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מָגִנֵּי־אֶרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

תחנה לתוקע קודם התקיעות.

רבון העולמים אתה צויתנו בתורתך הקדושה לתקוע בשופר לפניך ביום הזכרון הזה ככתיב ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם. ובדברי קדשך כתיב לאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. ונאמר אשרי העם ידעי תרועה יי באור פניך יהלכון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו: וכבן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שתהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך ויעלה זכרוננו לפניך לרחמים ולרצון ככתוב בתורתך והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. ונאמר ונזכרתם לפני יי אלהיכם ונושעתם מאיביכם. כלה כל צר ומשטין מעלינו וסתום פי אויבינו ומקטרגינו. וזכרנו לחיים טובים ולשלום ביום הזכרון הזה. הרם קרן ישראל עמך ומלוך אתה עלינו ברחמים. ותשב על כסא רחמים. ובמקום דין תעשה רחמים. ברוך אתה בעל הרחמים:

קוֹלִי שָׁמַעְתָּ אַל־תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרִוָחָתִי לְשַׁוְעָתִי: (איכה ג׳ נ״ו)

רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ: (תהלים קי״ט ק״ס)

עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל־יַעַשְׁקֻנִי זֵדִים: (תהלים קי״ט קכ״ב)

שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: (תהלים קי״ט קס״ב)

טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: (תהלים קי״ט ס״ו)

נְדָבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: (תהלים קי״ט ק״ח)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ
וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

תקיעה׃ שברים׃ תרועה׃ תקיעה׃
תקיעה׃ שברים׃ תרועה׃ תקיעה׃
תקיעה׃ שברים׃ תרועה׃ תקיעה׃

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעַת ק״ש״ק
שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תֵּעָשֶׂה מִתְּנָה עֲטָרָה עַל יַד הַמְּמוּנֶה
שרשיה לְהֵיוֹת עוֹלֶה וְלֵישֵׁב בְּרֹאשׁ וְיַעֲשֶׂה עִמָּנוּ אוֹת
לְטוֹבָה וְיִמָּלֵא עָלֵינוּ רַחֲמִים. בָּרוּךְ בַּעַל הָרַחֲמִים׃

תקיעה׃ שברים׃ תקיעה׃
תקיעה׃ שברים׃ תקיעה׃
תקיעה׃ שברים׃ תקיעה׃

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעַת ק״ש״ק
שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תְּהֵא מְרוּקֶמֶת עַל הַיְרִיעָה עַל יַד
אֶלְיָהוּ זָכוּר לַטּוֹב וְיוֹשִׁיעַ שַׂר הַפָּנִים וְשַׂר מֶטַטְרוֹן וְהִמָּלֵא
עָלֵינוּ בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה בַּעַל הָרַחֲמִים׃

תקיעה׃ תרועה׃ תקיעה׃
תקיעה׃ תרועה׃ תקיעה׃
תקיעה׃ תרועה׃ תקיעה גדולה׃

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיַּעֲלוּ אֵלּוּ
הַמַּלְאָכִים הַיּוֹצְאִים מִן־הַשּׁוֹפָר וּמִן־הַתְּקִיעָה וּמִן־הַשְּׁבָרִים וּמִן־

הַתְּרוּעָה וּמַן קְשִׁירַ"ק וּמַן קְשִׁ"ק וּמַן קִרַ"ק לְפָנֵי־כִסֵּא־כְבוֹדֶךָ
וַיַּמְלִיצוּ טוֹב בַּעֲדֵנוּ לְכַפֵּר עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ׃

אַשְׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן׃ Vorb. u. Gemeinde

---

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לָעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים

*ונגדולותך כתיב. יונדול כתיב.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.

Gem. הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי־יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים | רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר מַלְחָמָה. שְׂאוּ שְׁעָרִים | רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: *נפשי קיי *דרשי בתיג

יהללו Sie ſollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben iſt ſein Name allein.

הודו (Gem.) Seine Majeſtät iſt über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn ſeines Volkes, Ruhm all ſeinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

לדוד (Pſ. 24) Von David, ein Pſalm. Des Ewigen iſt die Erde und was ſie füllet, das Erdenrund und ſeine Bewohner. Denn Er hat ſie über Meeren gegründet und über Strömen ſie befeſtigt. Wer gehet hinauf auf den Berg des Ewigen, und wer ſtehet auf ſeiner heiligen Stätte? Wer rein an Händen und lautern Herzens iſt, der nicht nach Eitlem Verlangen trägt und nicht ſchwöret zum Truge. Er erhält Segen vom Ewigen und Hülfe vom Gotte ſeines Heils. Alſo iſt das Geſchlecht ſeiner Verehrer, die Dein Antlitz ſuchen: Jaakob Selah! — Erhebet, ihr Thore, eure Häupter! und raget empor, ewige Pforten! daß einziehe der König der Ehre. Wer iſt er, der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und ſtark! der Ewige, ein Held des Krieges. Erhebet, ihr Thore, eure Häupter! erhebet ſie, ewige Pforten! daß einziehe der König der Ehre? Der Ewige der Heerſchaaren, Er iſt der König der Ehre. Selah!

(Bei dem Zurückstellen der Thorah.)

*וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃
קוּמָה יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־
צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־
תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם
תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ
וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

*וּבְנֻחוֹ קרי

Und wenn sie sich niederließ, sprach er: Kehre ein, Ewiger, bei den Myriaden der Haufen Israels! — Erhebe Dich, Ewiger, zu Deiner Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit! Deine Priester legen Heil an und Deine Frommen jubeln. Um Davids, Deines Knechtes, willen, weise nicht ab das Angesicht Deines Gesalbten. — Denn gute Lehre gebe ich euch; meine Unterweisung verlasset nicht. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Führe uns zurück, Ewiger, zu Dir, und wir wollen zurückkehren. Verjünge unsere Tage, wie vormals!

תפלת מוסף

וְעַתָּה יַגְדֵּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ ׀ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ,
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

(* אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן

*) Uebersetzung siehe im Abendgebet Seite 16.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ
נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ
וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים
לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת
קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי
מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמְחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלְתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ

מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתְךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֶהוּ מְהֵרָה

ומפני Und um unſerer Sünden willen ſind wir verbannt aus unſerem Lande und entfernt von unſerem Boden, und wir können nicht ausüben unſere gottesdienſtlichen Pflichten in Deinem erwählten Hauſe, dem erhabenen heiligen Hauſe, darüber Dein Name genannt iſt, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich ſich gewandt. Laß es Dein Wille ſein, Ewiger, unſer Gott, und unſerer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmeſt über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit und es bald erbaueſt und ſeine Herr-

וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ׃ אָבִינוּ
מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ
מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא
עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם וְנִפּוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ׃
וְהָבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם.
וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה
וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ
בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת
רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ

lichkeit erhöheſt. Unſer Vater, unſer König! Laß bald offenbar werden die Majeſtät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unſere Zerſtreuten aus der Mitte der Völker, und unſere Verſtürmten ſammle von den Enden der Erde! Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel und nach Jeruſchalajim, der Stätte Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Und dort wollen wir Dir darbringen unſere ſchuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mußafopfer dieſes Gedächtnißtages wollen wir Dir zurüſten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du uns vorgeſchrieben in

עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־
יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי
כְּבוֹדֶךָ כָּאָמוּר׃

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה
יִהְיֶה לָכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם
עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ
פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד
אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה
תְמִימִם׃

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
סֹלֶת מְעֻרָּב׃ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים
לַפָּר׃ וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל׃
וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ׃ וְיַיִן נִסְכּוֹ׃
*וּשְׂעִיר עִזִּים לְכַפֵּר׃ וּשְׁנֵי

Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Diener, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt:

ובחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, soll euch heilige Verkündigung sein. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr unterlassen. Ein Tag des Posaunenschalles soll er euch sein. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer zum Wohlduste dem Ewigen, einen Farren, ein junges Rind, jährige Schafe sieben, ohne Fehl.

ומנחתם Und ihr Speis- und Trankopfer, wie bestimmt ist: drei Zehntel für den Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaf, und Wein, wie für sein Trankopfer sich gehört, und zwei Ziegenböcke zur Versöhnung und die beiden

*בק״ק פפד״ט ובנותיה אומרים׃
וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם׃

תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִנְחָתָם
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֵּׁה לַיְיָ׃

מלכיות.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל
לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת
וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת
הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ
כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃
וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים
וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.
שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד
אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי
מְרוֹמִים׃ הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין
עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס
זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ.
וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים

täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift, außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speisopfer und dem täglichen Opfer und seinem Speisopfer und ihren Trankopfern nach ihrer Vorschrift, zum Wohldufte ein Feueropfer dem Ewigen.

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß

der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig.

ונאמר Und es heißt: Man schauet nicht nach Eitlem in Jaakob und siehet nicht nach Nutzlosem in Jisrael; der Ewige, sein Gott, ist mit ihm,

בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ, וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ, וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד׃ כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר, לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ

וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ׃ וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל׃ וּבִדְבָרִי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃ וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃ וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃ וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ

und der Jubel seines Königs ist in ihm. Ferner: Und Er ward in Jeschurun König, da sich sammelten die Häupter des Volkes, einmüthig die Stämme Jisraels. — Und in Deinen heiligen Worten steht also geschrieben: Denn des Ewigen ist die Herrschaft, und Er waltet über die Völker. Und ferner: Der Ewige regiert, in Majestät gehüllt, umkleidet ist der Ewige mit Macht, hat sich gegürtet; auch ist fest gegründet das Erdenrund, wankt nicht. Ferner: Erhebet, Thore, eure Häupter, und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet sie, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige der Heerschaaren, Er ist der König der Ehren, Selah! — Und durch Deine Diener, die Pro-

pheten, steht geschrieben also: So spricht der Ewige, der König Jisraels und sein Erlöser, der Ewige der Heerschaaren: Ich bin der Erste und Ich der Letzte, und außer mir kein Gott. Und es heißt: Und hinaufziehen werden die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein die Herrschaft. Ferner: Und der Ewige wird zum Könige werden über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. — Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, der Ewige ist einzig.

צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ.

וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר
נִשְׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ
בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר
לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ
בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה
אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ
אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
עַל כָּל הָאָרֶץ
מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם
הַזִּכָּרוֹן:

זכרונות.

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם
וּפוֹקֵד כָּל יְצוּרֵי קֶדֶם.
לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל הַעֲלֻמוֹת
וְהַטְמוּנִים מִתְּחִלַּת בְּרֵאשִׁית
אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִּסֵּא

Du es gebildet, und ſpreche Alles, was Odem hat in ſeiner Naſe: Der Ewige, der Gott Jisrael, iſt König, und ſein Reich waltet über Alles. Heilige uns durch Deine Gebote und laß unſer Theil ſein Deine Lehre, ſättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe, und läutere unſer Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, biſt wahr, und Dein Wort iſt wahr und ewig beſtehend. Gelobt ſei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtniſſes.

אתה Du gedenkſt was geſchehen iſt von Ewigkeit, und haſt vor Augen die Geſchöpfe alle ſeit Anbeginn; vor Dir ſind offenbar alle Geheimniſſe und die Fülle deſſen, was verborgen iſt, ſeit der Weltſchöpfung. Kein Vergeſſen giebt es vor dem Throne

כְּבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ. לְהָזְכִּיר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיוֹת לְאֵין תַּכְלִית: מֵרֵאשִׁית בָּאוֹת הוֹדַעְתָּ. וּמִלְפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. וְזֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵי־זוֹ לָרָעָב. וְאֵי־זוֹ לָשֹׂבַע: וּבְרִיוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת

Deiner Herrlichkeit, und verborgen iſt Nichts vor Deinem Auge. Du biſt eingedenk eines jeglichen Geſchehenen, und auch kein Geſchöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unſer Gott, der ſchauet und blicket bis ans Ende aller Zeiten. Denn Du läſſeſt eintreten die feſtgeſtellte Zeit der Rechenſchaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geiſt und jegliche Seele und ins Gedächtniß die zahlloſen Werke und der Weſen Menge in ihrer unüberſehbaren Fülle. Vom Uranfange haſt Du Solches kund gemacht und im Zeitbeginne es offenbart. Dieſer Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den erſten Weltentag. Denn ſo iſt's Geſetz für Iisrael, ſo die Einſetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten ſoll. Und die Geſchöpfe werden an ihm bedacht, daß über ſie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und ſein Verhängniß und das Trachten bei jeglichem

מִצְעֲדֵי־גֶבֶר. מַחְשָׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֲךָ. וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דְרָשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דּוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בְּדִבְרֵי יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־

Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden. Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir! Denn die nach Dir schauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geschöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforschest das Thun Aller. — Auch des Noah gedachtest Du in Liebe, und suchtest ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Wasser der Sündfluth ließest herankommen, um alles Fleisch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam sein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unser Gott! seinen Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs und seine Sprossen wie den Sand des Meeres, — wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten sich die Wasser. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott seines Bundes, des mit Abraham,

des mit Jizchak und mit Jaakob. Und es heißt: Und Ich werde gedenken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werde Ich gedenken und des Landes gedenken. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Ein Gedächtniß hat Er seinen Wundern gestiftet; gnädig und erbarmend ist der Ewige. Und es heißt: Fristung gewährt Er den in Fürchtenden, gedenket ewiglich seines Bundes. Und es heißt: Und Er gedenkt ihnen seinen Bund, und Er änderte seinen Entschluß nach der Fülle seiner Gnaden. — Und durch Deine Diener, die Propheten, ist geschrieben also: Geh' und rufe in die Ohren Jeruschalajims: So spricht der Ewige: Ich gedenke dir die Holdseligkeit deiner Jugend, die Liebe deiner Brautzeit, daß du mir nachzogst in der Wüste, in dem Lande, dem Saatenlosen. Und es heißt: Und Ich gedenke meines Bundes mit dir in den Tagen deiner Jugend und richte mit dir auf einen ewigen Bund. Und es heißt: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so wie Ich nur von ihm rede,

בְּרִיתִי אֶת־אַבְרָהָם אֶת־
יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר.
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר. וּבִדְבָרֶיךָ
כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר
עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם
יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו
יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר.
וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם
כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי
עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב
לֵאמֹר. הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְּאָזְנֵי
יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ
זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ
אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ
אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא
זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי
אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי
נְעוּרַיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית
עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֵבֵן יַקִּיר
לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד
שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי

בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֵנוּ עוֹד עַל־
כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם
אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ.
וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם.
וְזָכַרְתָּלָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־
הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְרָהָם אָבִינוּ
בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה
לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד
אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־
יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב
הַמִּזְבֵּחַ כְּכֻבַּשׁ רַחֲמָיו
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן

wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß unser Gedächtniß zum Guten vor Dich kommen, und verfüge über uns Heil und Erbarmen aus Deinen Himmeln, den urweltlichen, und denke uns, Ewiger, unser Gott, den Bund, die Gnade und den Schwur, den Du geschworen dem Abraham, unserem Ahne, auf dem Berge Morijah. Und möge Dir vor Augen sein, wie Abraham, unser Ahn, den Jizchak, seinen Sohn, zum Opfer band auf dem Altare und bezwang seine Vaterliebe, um Deinen Willen zu thun mit vollem Herzen. So möge Dein väterliches

יְכַבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־
כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ,
וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל
יָשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּךָ
מֵעַמֶּךָ וּמֵעִירֶךָ
וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר
שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית
רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אוֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי
הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: כִּי
זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת
אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם
וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי
כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ.

Erbarmen Deinen Groll abhalten von uns, und durch Deine große Güte möge sich wenden die Gluth Deines Zornes von Deinem Volke und Deiner Stadt und Deinem Erbe! Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott, das Wort, das Du uns zugesichert in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Altvordern, die Ich aus Mizrajim geführt vor den Augen der Völker, ihnen zum Gotte zu werden, Ich, der Ewige! — Denn eingedenk all dessen, was vergessen ist, bist Du von jeher, und kein Vergessen giebt's vor dem Throne Deiner Herrlichkeit.

וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ
הַיּוֹם בְּרַחֲמִים
תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית׃

שופרות.

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ
עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר
עִמָּם׃ מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם
קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם
בְּעַרְפִּלֵי טֹהַר׃ גַּם כָּל־
הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ.
וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ
מִמֶּךָ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ
עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ
תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם
אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת
קָדְשֶׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ׃
בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם
נִגְלֵיתָ. וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם
הוֹפָעְתָּ׃ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ.
וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת
הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים
וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל

Und die Hingebung Jizchaks mögest Du seinem Samen heute in Erbarmen gedenken! Gelobt seist Du, o Ewiger, der eingedenk bleibt des Bundes.

אתה Du hast Dich offenbart in der Wolke herrlichen Glanzes vor Deinem heiligen Volke, um mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab hast Du sie Deine Stimme vernehmen lassen und offenbartest Dich vor ihnen in schimmerndem Himmelsgewölk. Auch die ganze Welt erzitterte vor Dir, und die Gebilde der Schöpfung bebten vor Dir, als Du Dich, unser König, offenbartest auf dem Berge Sinai, um Deinem Volke zu ertheilen Lehre und Gesetze, da Du sie vernehmen ließest die Majestät Deiner Stimme und Dein heilig Wort aus Feuerflammen. Mit Donnerstimmen und Blitzen wurdest Du vor ihnen offenbar, und unter dem Halle des Schofar strahltest Du über ihnen auf, wie geschrieben steht in Deiner Thorah: Und es war am dritten Tage, da es Morgen war, da war Donner und Blitz und schweres Gewölk auf dem Berge, und die Stimme

שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־
הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר.
וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק
מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־
הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת
וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל
הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא
הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק:
וּבִדְבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר
עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ
בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר.
בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר.
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה
לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:
וְנֶאֱמַר. הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ אֵל
בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר. הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל
וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב:

des Schofar sehr gewaltig, und es zitterte alles Volk im Lager. Und es heißt: Und es ward der Hall des Schofar immer stärker; Moscheh redete, und Gott antwo tete ihm mit lautem Schalle. Und es heißt: Und das ganze Volk vernahm die Wetterstimmen und die Blitzesflammen und den Hall des Schofar und den Berg rauchend, und das Volk sah es und wankte, und sie stellten sich von ferne. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Es erhebt sich Gott beim Drommetenschmettern, der Ewige, beim Halle des Schofar. Und es heißt: Mit Drommeten und Schofarshall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Und es heißt: Blaset am Neumonde den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes! Denn so ist es Satzung für Jisrael, Gebühr für den Gott Jaakobs. Und es heißt: Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn im Firmamente seiner Macht, lobet ihn in seinen Wunderthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit dem Halle des Schofar, lobet ihn mit Psalter und Harfe. Lobet ihn mit mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspielen und

הַלְלוּדוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּדוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־ יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אֶרֶץ כְּנָשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיָי בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר. וַיְיָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

Schalmeien. Lobet ihn mit lautschallendem Geläute, lobet ihn mit schmetterndem Klange. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: Alle Bewohner des Erdenrundes und Alle, die ihr auf Erden weilet! wenn das Banner der Berge ragt, schauet, und wenn der Schofar hallt, höret! Und es heißt: Und es geschieht an selbigem Tage, da wird geblasen der große Schofar, und es kommen die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim, und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim Und es heißt: Und der Ewige wird über ihnen erscheinen, und hin fliegt wie ein Blitz sein Pfeil, und der Herr Gott wird auf dem Schofar blasen, und fährt einher in den Stürmen des Südens. Der Ewige der Schaaren wird sie beschirmen. — So mögest Du beschirmen Dein Volk Jisrael mit Deinem Frieden!

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם

Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß die große Posaune erschallen zu unserer Freiheit, und erhebe das Banner, unsere Vertriebenen zu sammeln, und bringe zusammen unsere Zerstreuten

וְנָפוּצוֹתֵינוּ מִבֵּין הָעַמִּים וְקַבְּצֵנוּ מִיַּרְכְּתֵי
אֶרֶץ, וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית
מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם.
וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה
עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ
כָּאָמוּר: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם
וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי
חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרוֹת
עַל עלוֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי
שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן
לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ
אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ
קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה
וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

aus der Mitte der Völker und unsere Verstürmten von den Enden der Erde, und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Wonne, und nach Jeruschalajim, Deinem heiligen Tempel, in ewiger Freude. Und dort wollen wir Dir darbringen unsere Pflichtopfer, wie es uns geboten ist in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und an eurem Freudentage und an euren Festzeiten und Monatsbeginnen sollet ihr blasen auf Drommeten bei euren Ganz- und Freudenopfern, und sie sollen euch zum Gedächtniß sein vor eurem Gott. Ich bin der Ewige, euer Gott! — Denn Du bist es, der vernimmt den Hall des Schofar und horchet auf seinen schmetternden Ton, und Keiner ist Dir gleich. Gelobt seist Du, Ewiger, der höret den Ton, den hallen läßt sein Volk Jisrael, mit Barmherzigkeit.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה

נְזָכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ: מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

(An einigen Orten wird das Stück דין לאל עורך (S. 131), das in den meisten Gemeinden einen Theil des Morgengebetes bildet, dort übergangen und hier eingeschaltet.)

וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

וְנַתֶּנֶה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת הַיּוֹם כִּי הוּא נוֹרָא וְאָיוֹם. וּבוֹ תִּנַּשֵּׂא מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן

(Vorb.) ובכן Und so möge zu Dir emporsteigen der Weihegesang, denn Du bist unser Gott, o König!

(Gem.) ונתנה So wollen wir von der hohen Weihe des Tages laut Zeugniß ablegen; denn wohl ist er gewaltig und erschütternd Und an ihm richtet sich auf

בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב עָלָיו בֶּאֱמֶת: אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא דַּיָּן וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח אֶת־סֵפֶר הַזִּכָּרוֹנוֹת. וּמֵאֲלֵיהֶן יִקָּרֵא. וְחוֹתַם יַד כָּל־אָדָם בּוֹ. וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע. וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד עַל־צְבָא מָרוֹם בַּדִּין. כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ כִּבְנֵי מָרוֹן: Vorb. כְּבַקֶּרֶת

Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet. Und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigener Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fasset sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung

רֹעֶה עֲדָרוֹ. מַעֲבִיר
צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ.
כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר
וְתִמְנֶה וְתִפְקֹד נֶפֶשׁ
כָּל־חָי. וְתַחְתּוֹךְ
קִצְבָּהּ לְכָל־
בְּרִיּוֹתֶיךָ. וְתִכְתֹּב
אֶת־גְּזַר דִּינָם׃

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה
יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם
כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה
יַעַבְרוּן וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן
מִי יִחְיֶה וּמִי יָמוּת.
מִי בְקִצּוֹ וּמִי לֹא
בְקִצּוֹ. מִי בַמַּיִם וּמִי
בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב וּמִי
בַחַיָּה. מִי בָרָעָב וּמִי
בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ וּמִי
בַמַּגֵּפָה. מִי בַחֲנִיקָה
וּמִי בַסְּקִילָה׃ מִי
יָנוּחַ וּמִי יָנוּעַ. מִי

hält der Hirt mit seiner Heerde, der seine Lämmer lässet durchziehen unter seinem Stabe, so lässest Du vorüberziehen und zählest und überschlägst und musterst die Seelen aller Lebenden und theilest jeglichem Geschöpfe sein Gewisses zu, und verzeichnest den über sie gefällten Spruch.

בראש Am Jahresbeginne wird es verzeichnet und am Sühnetage wird es besiegelt, wie Viele sollen dahinscheiden und wie Viele ins Leben treten, wer leben soll und wer sterben, wer das Lebensziel erreiche und wer vor der Zeit hingehe, wer durch Wasser und wer durch Feuer, wer durch Schwert, wer durch wildes Thier, wer durch Hunger und wer durch Durst, wer durch Sturm, wer durch Seuche; wer erwürgt, wer gesteinigt werde; wer in Ruhe lebe, wer unstät irre,

יִשָּׁקֵט וּמִי יִטָּרֵף. מִי
יִשָּׁלֵו וּמִי יִתְיַסָּר. מִי
יֵעָנִי וּמִי יֵעָשֵׁר. מִי
יִשָּׁפֵל וּמִי יָרוּם׃

צום קול
וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה
ממון
וּצְדָקָה

מַעֲבִירִין אֶת־רוֹעַ הַגְּזֵרָה׃

כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ.
קָשֶׁה לִכְעוֹס וְנוֹחַ לִרְצוֹת.
כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת.
כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכוֹ וְחָיָה.
וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לוֹ. אִם
יָשׁוּב מִיָּד תְּקַבְּלוֹ׃ ב אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם. וְיוֹדֵעַ
יִצְרָם. כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם׃
אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ
לֶעָפָר. בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ.
מָשׁוּל כַּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר.
כְּחָצִיר יָבֵשׁ. וּכְצִיץ נוֹבֵל.
כְּצֵל עוֹבֵר. וּכְעָנָן כָּלָה.
וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת. וּכְאָבָק
פּוֹרֵחַ. וְכַחֲלוֹם יָעוּף׃

wer in friedlicher Stille, wer mit verwirrtem Sinne; wer verarmen soll und wer Reichthums Fülle gewinnen, wer sinken soll und wer emporkommen.

ותשובה Aber reuige Bekehrung, Gebet und fromme Werke wenden ab das böse Verhängniß.

כי Denn wie Dein Name, so ist Dein Ruhm: schwer zu erzürnen, leicht zu besänftigen! Denn Du willst nicht, daß der Todeswürdige sterbe, sondern daß er zurückkehre und lebe, und bis zu seinem Sterbetage harrest Du sein; bekehrt er sich, sofort nimmst Du ihn auf und an. Wohl ist es wahr, daß Du bist ihr Bildner und kennst ihren Sinn und Trieb; sie sind ja Fleisch und Blut! Der Mensch — sein Ursprung ist im Staube, und sein Ende ist für den Staub; sein Leben einsetzend, gewinnt er sein Brot, er, der gleicht dem zerbrochenen Scherben, dem trocknen Grase, der welkenden Blume, dem enteilenden Schatten, der entschwindenden Wolke und dem verwehenden Hauche, dem verfliegenden Staube, und wie ein Traum fleucht er dahin.

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל
חַי וְקַיָּם׃

אַתָּה Aber Du, Derselbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd.

אֵין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht; nicht zu enthüllen ist das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' ist Dein Schmuck, und unsern Namen hast Du genannt nach dem Deinen!

עֲשֵׂה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an denen, die ihn zu heiligen sind ausersehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreise der Andacht heiliger Serafim, die Deinen Namen weihevoll erheben. Die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall, —

ככתוב (Vorb) wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

אֵין קִצְבָּה לִשְׁנוֹתֶיךָ,
וְאֵין קֵץ לְאָרֶךְ יָמֶיךָ, וְאֵין
לְשַׁעַר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ,
וְאֵין לְפָרֵשׁ עִלּוּם שְׁמֶךָ,
שְׁמֶךָ נָאֶה לָךְ וְאַתָּה נָאֶה
לִשְׁמֶךָ, וּשְׁמַנּוּ קָרָאתָ
בְּשִׁמְךָ׃

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ עַל מְקַדִּישֵׁי
שְׁמֶךָ, (בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ
הַנֶּעָרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ,) כְּסוֹד
שִׂיחַ שָׂרְפֵי־קֹדֶשׁ,
הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ,
דְּרִי מַעְלָה עִם דְּרֵי מַטָּה
קוֹרְאִים וְשׁוֹלְשִׁים בִּשְׁלוֹשׁ
קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ.

Vorb. בַּכָּתוּב עַל־יַד
נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה
וְאָמַר.

Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ
קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם
מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה
לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ
יֹאמֵרוּ׃ Schließen der Bundeslade.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seine Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —“

Nach dem Alphabeth verfaßt, der Schluß-Akrostichon nennt den Verfasser: Elasar.

וְהַיּוֹת, אֲשֶׁר הֵנָּה מְרִבְעוֹת כִּסֵּא. בְּמֵאתַיִם וַחֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ מַבְנִיפוֹת כִּסֵּא. גּוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹבְכָם פָּנִים בְּפָנִים לַכִּסֵּא. דְּמוּת רָקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכִּסֵּא. הוּא בְּעֵין הַקֶּרַח בּוֹ שְׁבִיב כִּסֵּא. וּמַעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה דְּמוּת כִּסֵּא. זְעוֹת בְּלִי לֵאוֹת מֵחִיל כִּסֵּא. Vorb. חָשׁוֹת בְּרָצוֹא וָשׁוֹב מֵרְעִישׁוֹת (נ״א מַרְעִישׁוֹת) כִּסֵּא. טָסוֹת בַּבָּזָק וְלֹא מָזִיזוֹת הוֹד כִּסֵּא. יוֹדְעוֹת כִּי כָל־מָקוֹם לֹא יָכִיל מָקוֹם כִּסֵּא׃ Gem. כַּחֲרֶגֶל חֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יְשָׁרָה לַכִּסֵּא. לְעֵת תֵּרָשֶׁינָה לָבֹאר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכִּסֵּא. מִתְעַלְּפוֹת מִפַּחַד רָם יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא. נֹרָאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵן נְשׂוּאוֹת עִם כִּסֵּא. סְבִיבוֹת מִתַּחַת זְרוֹעַ עוֹלָם לַכִּסֵּא. עֲתִירַת זוֹ בְתַעַל תְּרֶפֶינָה כְּנַף כִּסֵּא. פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׁיקוֹת כִּסֵּא. צוֹרֵר בִּי יַשְׁטִין יְפָרְשׁוּ עָנָן כִּסֵּא. קוֹל שׁוֹפָר לְעֵת וַעַל מְאַחֲזוּ פְּנֵי כִּסֵּא. רַחֲמִים יָלִין בְּעַד רְשׁוּמִים בַּכִּסֵּא. שׁוֹפֵט אִם יִרְצֶה שֶׁבֶת בְּאוּלָם הַכִּסֵּא. תַּבְנִית תָּם יְפֶן הֲכוֹנָה בַּכִּסֵּא. אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנַשְּׂאוֹת עִם כִּסֵּא׃ Vorb. לְבִלְתִּי לְנַבֵּל לְמַעֲנוֹ כִּסֵּא. עוֹד יִפְצֶה־פֶּה וַיַּפְגִּיעַ כִּסֵּא. זְכוֹר לְיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכִּסֵּא׃

Gem. u. Vorb. רַחֵם מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שַׁמְתָּ הֲדֹם וְכִפֵּא.
וְאָז יִתְרַעֲם הַגִּלְגַּל וְיִתְרַעֵשׁ הַכִּפֵּא. וְאוֹפָן לְאוֹפָן וְחַיָּה
לְחַיָּה וּכְרוּב לְכָרוּב לְעֻמַּת כִּפֵּא:
Vorb. כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד
יי מִמְּקוֹמוֹ:
מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן
בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם
הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב
וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד
פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה
שְׁמַע אוֹמְרִים:

(Gem) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk derer, die als einig bekennen seinen Namen Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zweimal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre, Jisrael! —"

Nach verk.hrter Alphabeth Ordnung (ת״ש״ר״ק), der Schluß Akrestichon nennt der Verfasser: Elasar.

Gem. u. Vorb. וְעַמְּךָ תְּלוּאִים בְּתִשׁוּבָה
לְהִתְיַחֵד. שְׁנִי לְבָבוֹת לְךָ
כְּאֶחָד לְאֶחָד. רַחֵץ בְּנִקְיוֹן
כַּפַּיִם נְשׂוֹא לֵב אֶחָד. קוֹל
שׁוֹפָר כָּפוּף כְּפוּף לֵב אֶחָד.
צִיּוּן שׁוֹפָר פָּשׁוּט פְּשׁוּט
לֵב אֶחָד. פּוּר יָמִים יָצְרוּ
בָּם לְבוּר אֶחָד. עוֹבְרִים
בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד.
Vorb. סְמוּכִים בְּצִדְקַת אָב

(Gem.) Sieh da Dein Volk, bestrebt voll Reu' sich zu vereinen,
Das Herz, das Sünde theilt, bußfertig Dir zu einen!
Sie läutern Sinn und Thun, nah'n Dir mit Herzen, reinen.
Erhoben sei das Herz, gebeugt das stolze Meinen,
Wie Schofars Bild und Form die beiden weiß zu einen.
Im Kreis der Tag' erkor der Herr durchs Loos den einen,
Daß sie vor seinem Aug', anbetend ihn, erscheinen;
Sie stützet das Verdienst des Ahns, des edlen Einen,

הָיָה אֶחָד. נִשְׁעָנִים בְּסִבָּךְ יָחִיד וּמְיֻחָד. מְבֻטָּחִים בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד׃

Und deß, der ward geweiht zum Opfer, frommen, reinen,
Und deß, der hing an Gott mit redlich treuem Meinen.

לְהַזְכִּיר לָמוֹ עֲנִיַּת קוֹל אֶחָד. כְּשִׁבְתּוֹ בַּכִּפָּא שְׁפוּט גּוֹי אֶחָד. יַעֲמִיד מֵלִיץ יֹשֶׁר מִנִּי־אֶלֶף אֶחָד. טוֹבוֹת לְהַגִּיד בַּשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד. חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לְמִשְׁפָּט אֶחָד. זַךְ וָרַע מֵהֵיוֹם מוֹדֵעַ דִּינָם לְאֶחָד. וַאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו שְׁקוּלִים עַד עָשׂוֹר יָאֶחָד. הוּא כְּהָפֵץ לְהַצְדִּיק עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה יְחַד. דֶּלֶת פְּתוּחָה לַשָּׁבִים תֵּת צֶדֶק לְכָל־אֶחָד וְאֶחָד. גּוֹלָה זְכוּת וְרֵשַׁע לְהַגִּישׁ אֶחָד בְּאֶחָד. בְּקוֹר חֶשְׁבּוֹן לִמְצוֹא אֶחָד לְאֶחָד׃ Vorb. אִם יַשְׁקִיט וּמִי יַרְשִׁיעַ לַהֲשִׁיבֵנוּ וְהוּא בְּאֶחָד. אֱמֶת חוֹתָמוֹ לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא אֶחָד. לְעֵת תָּמוּט וּבְכָל יַד־עַם־אֶחָד׃

Gem. u. Vorb. עוֹד יִזְכָּר־לָמוֹ מִטַּת שְׁכֶם אֶחָד. זֹאת הַמַּתְמֶדֶת שְׁמַע פֶּה אֶחָד. רוֹגֶשֶׁת נֶשֶׁף וָשַׁחַר לְיַחֵד לְאֶחָד׃

Vorb. מְפֻקּוֹדוֹ הוּא יְפֵן פְּרַחֲמִים. וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים׃

Gem. u. Vorb שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי | אֶחָד׃

שמע (Gem) Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum

אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו

שְׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים׃ | zweiten Male, ſichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott ſein!

Nach vor- u. rückſtelliger Wechſelfolge des Alfabeth (את״בש).

וְאַתָּה, אֱזֹן קוֹל מְפָאֲרֶיךָ בְּכָל־אֲבִרֵיהֶם. תֹּכֶן מִצְוֹת מַעֲשֵׂיהֶם בְּמָאתַיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמֹנָה אֲבָרֵיהֶם׃ בָּזֶה חֹדֶשׁ תִּקַּע שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּכַף רַגְלֵיהֶם׃ שַׁי מוֹסְפֵי יוֹם עֲשָׂרָה. כְּמוֹ עֲשָׂרָה (1בְּבַרְכֵּיהֶם׃ גְּשֵׁים פְּנֵי תֵבָה שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם. כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם׃ רְשׁוּמִים קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בְּרֵכֵיהֶם׃ דְּרוּשִׁים תָּקוֹעַ בַּכֶּסֶה בְּאֶחָד. כְּמוֹ אֶחָד בִּירֵכוֹתֵיהֶם׃ קֶרֶן יִמְשְׁכוּ לְשַׁבֵּשׁ שְׁלֹשָׁה. כְּמוֹ שְׁלֹשָׁה (2בְּקַטְלֵיהֶם׃ הֵן מוֹסְפֵי־חֹדֶשׁ עֶשְׂתֵי עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ עֶשְׂתֵי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם׃ צִקְוֹן לַחֲשָׁם בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּזִרְעוֹתֵיהֶם׃ וּמַלְכֻיוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּפִסַּת יְדֵיהֶם. פְּלוּל תְּמִידִים שְׁמֹנָה עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שְׁמֹנָה עֶשְׂרֵה חֲלִיוֹת שֶׁבְּשִׁדְרוֹתֵיהֶם׃ וְזִבְחֵי תְמִידִים תְּקִיעוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּרֹאשֵׁיהֶם׃ עֲתִירוֹת שְׁתַּיִם שְׁחוֹחַ בָּם שְׁמֹנָה. כְּמוֹ שְׁמֹנָה שֶׁבְּצַוָּארֵיהֶם׃ חַק דָּתָם סְפָרִים חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבְּנִקְבֵיהֶם׃ Vorb. שָׁם הֲלִיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה. כְּמוֹ שִׁשָּׁה (*בְּלִבְבֵיהֶם׃ טָחוֹת וָכֶסֶל וְשָׁכְוִי וַסַּרְעָף וּבֶטֶן וָקֶרֶב וְעֶשְׂתְּנוֹתֵיהֶם. נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה. עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וַעֲצָמוֹתֵיהֶם׃

יִשְׁאוּ עַיִן וְיִכְרוּ אֹזֶן וְיִפְצוּ פֶּה וְלָשׁוֹן וְנִיב שְׂפָתוֹתֵיהֶם. מִכַּף רֶגֶל וְעַד־רֹאשׁ נִתְּכוּחוּ פְּרוֹט Mem. u. Vorb.

(1 Nach Miſchn. Ahaloth 1, wo die Lesart קְרְסֹל (= Ferſe) erhellt. (2 קְטַלְיוֹת (= Hüfte) *) Hebräiſch לְבָבֵיהֶם.

מַעֲשֵׂיהֶם: בְּתִקְעַ שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחֲפְרוּ שׁוֹטְנֵיהֶם.
לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוּעַ שְׁנִית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

Vorb. אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ.
וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים.

Gem. u. Vorb. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ
אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר
שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde; Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

Nach verkehrter u. gerader Alphabethfolge bis Kaph u. Jotha (תש״אב).

תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ, אָמְצָךְ
מָלֵא כָל־הָאָרֶץ: שְׁמֵעֲךָ
דִּין מִשָּׁמַיִם, בְּכֵן יִרְאָה
וְשָׁקְטָה הָאָרֶץ: רַעַשׁ יום
מִשְׁפָּט, גַּעֲשׁוּ (נ״א גְּעֵשׁ)
תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ: קוֹל שׁוֹפָר
חָזָק, דְּבַר יִקְרָא־אָרֶץ:
צְבִי לַצַּדִּיק בְּזֶמֶר, הַשְׁמִיעָה
כְּנַף הָאָרֶץ: פַּחַד וָפַחַת
וָפַח, וּפַקְצוּת יַבְעִיתוּ אָרֶץ:
עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט, זְעוֹם

Thilloth (Gem.) Deines Ruhmes Pracht und Glanz füllet aus die ganze Erde.

Schallt vom Himmel Dein Gericht, bangend schweiget still die Erde.

Sturm verkündet das Gericht, in den Tiefen rauscht's der Erde.

Es erdröhnt Posaunenhall: mächtig rufet Er der Erde.

Und der Frommen Jubelsang hallt vom fernen Saum der Erde.

Angst und Grauen, Schreckensschau'r, wie verwirren sie die Erde,

Wenn Du zum Gericht Dich hebst, zürnend ob der weiten Erde!

כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ׃ Vorb. סֹלּוּ (נ"א סורו מִנַּי־) דֶּרֶךְ יְנוֹבְבוּ.
חֲרֵדִים מֵהֲרַת הָאָרֶץ׃
נָאוֹר וְאַדִּיר. טַעַם תָּשִׁיב
לָאָרֶץ׃ מַה־תֵּירְאִי אֲדָמָה.
יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת אָרֶץ׃
לְהִתְוַדַּע וּלְהַגָּלוֹת. Vorb. u. Gem.
כִּי הוּא מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ׃ כְּמוֹ פְּאֳרוּהוּ מֵאָז
בַּשַּׁחַק. יוֹרְשׁוּ בְחוּנָיו
לְפָאֳרוֹ בָּאָרֶץ׃

Bahnet, ebnet ihm den Weg! ruft's geängstet von der Erde.

Du im Glanz der Majestät, mildes Wort rufst Du der Erde: Warum bangest du, o Land? dröhnt es aus dem Schoß der Erde.

להתודע Auf daß Allen werde kund, daß nur Er ist Herr der Erde!

Wie im Himmel, preist die Schaar seiner Treu'n ihn auf der Erde.

Vorb. אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃ וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

Vorb. וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר׃
Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

וּבדברי (Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

ימלך (Gem) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

Vorb. לְדֹר וָדֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ
וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ
וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ
לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

חֲמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ.
וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ. וְיֹאמְרוּ

לדר (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und Herr bist Du.

חמול O walte mild an Deinen Geschöpfen und freue Dich an Deinen Geschöpfen, und sprechen

לְךָ חוֹסִיךְ. בְּצַדְקְךָ עַמּוֹסִיךְ. תְּקַדֵּשׁ אָדוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בְּךָ שָׁתָךְ (נ״א כְּעֶרְכְּךָ) קְדֻשָּׁתָךְ. נָאֶה לַקָּדוֹשׁ פְּאֵר מְקֻדָּשִׁים: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יִזְכָּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדֵנֵינוּ. וּבֶן הַנֶּעֱקָד יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ. וּבְזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ״א הַיּוֹם) לְצֶדֶק דִּיֵּנֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאדֵנֵינוּ: בְּאֵין מֵלִיץ יִשֵּׂר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חָק וּמִשְׁפָּט. וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr, an all Deinen Geschöpfen! — Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel. — So mög' Er uns auch fürder gedenken die Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unsern Urtheilspruch! Denn heilig ist der heutige Tag unserem Herrn. Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes.

Nach doppeltem Alphabethe verfaßt. פותחין הארון. Oeffnen der Bundeslade.

הָאוֹחֵז בְּיָד מִדַּת מִשְׁפָּט: האוחז Der handhabt die Waltung des Rechtes!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה:

הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גְּנָזֵי נִסְתָּרוֹת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בוֹחֵן כְּלָיוֹת:

הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל הָזָק:

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיָּן אֱמֶת:

הַהָגוּי בְּאֶחָיְדָ אֲשֶׁר אֶהְיֶה:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה:

הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ:

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלָּתוֹ:

Und alles glaubt an ihn, den Gott der Treue.

Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft!

Und alles glaubt an ihn, der in die Herzen dringt.

Der erlöst vom Tode und rettet aus Verderben!

Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser

Der allein ist Richter für alle Weltbewohner!

Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter.

Der sich verkündet hat als den, der ewig bleibt und dauert!

Und alles glaubt an ihn, der war und ist und ewig wird Er sein.

Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm!

Und alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist.

הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת׃

Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית׃

Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt.

הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי׃

Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert.

הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים׃

Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל׃

Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist.

הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים׃

Der kennt den Sinn aller Geschöpfe!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבֶּטֶן׃

Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschoße sie gebildet.

הַכֹּל יָכוֹל וְכוֹלְלָם יָחַד׃

Der Alles vermag und Alles umfaßt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יָכוֹל׃

Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden.

הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי׃

Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung!

Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא לְבַדּוֹ הוּא׃

Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft!

הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוּכָה׃

Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא מֶלֶךְ עוֹלָם׃

Der in seine Huld waltet in jeglicher Zeit!

הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ כָּל־דּוֹר׃

Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נוֹצֵר חֶסֶד׃

Der schonend trägt und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern!

הַסּוֹבֵל וּמַעֲלִים עַיִן מִפּוֹרְרִים׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא סוֹלֵחַ סֶלָה׃

Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt!

הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־יְרֵאָיו׃

Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא עוֹנֶה לָחַשׁ׃

Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden!

הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר לְדוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה׃

Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא פְּתוּחָה יָדוֹ׃

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע
וְחָפֵץ בְּהַצְדִּיקוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
צַדִּיק וְיָשָׁר׃
הַקָּצַר בְּזַעַם
וּמַאֲרִיךְ אָף׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
קָשֶׁה לִכְעוֹס׃
הָרַחוּם וּמַקְדִּים
רַחֲמִים לִרְגָזוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
רַךְ לִרְצוֹת׃
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן
וְגָדוֹל׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
שׁוֹפֵט צֶדֶק׃
הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם־
תְּמִימִים׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
Schließen der Bundeslade. תָּמִים פָּעֳלוֹ׃
קְדוֹשׁ תִּשְׂגֶּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלֹךְ
עַל־כֹּל בִּיחוּד׃
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ׃

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige!

Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade.

Deß Zorn kurz, lange währt seine Nachsicht!

Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer.

Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht!

Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt.

Der gegen Alle gleich, Groß und Klein gleichstellet!

Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter.

Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt!

Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos.

תשגב (Vorb.) Sei erhaben Du allein und herrsche über Alles in Deiner Einheit, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und der Ewige

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת גֵּר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בְּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלְתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

In Frankfurt a. M. und vielen andern Gemeinden wird ויאתיו nicht gesagt.

(*) וְיֵאָתְיוּ כֹּל קְרֵיבֵיהֶךָ. יְבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ. וְיַגִּידוּ בָאִיִּים צִדְקָךְ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יְדָעוּךָ. וְיִתְהַלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְיָ׃ (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת־זִבְחֵיהֶם.) וְיַזְנְחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם. וַיְחַפְּרוּ עִם פְּסִילֵיהֶם׃ וְיַטּוּ שְׁכֶם אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיִרָאוּךָ עִם־שֶׁמֶשׁ מִבַּקְשֵׁי פָנֶיךָ. וְיַכִּירוּ כַּח

ויאתיו (Vorb.) Und alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

Und verkünden in Eilanden Dein Heil; Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt.

Und alle Enden der Erde preisen Dich und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer und verschmähen ihre Götzen und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

מַלְכוּתֶךָ. וְיִלְמְדוּ תֹעִים בִּינָה: וַיְמַלְּלוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ, וְיַגִּישׁוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְיַכְתִּירוּ בְּהִילָּה פְּנִיךָ. וְיִתְעַטְּרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה, וְיִצְהֲלוּ אִיִּים בְּמַלְכְּךָ: וְיַקְבְּלוּ עֹל מַלְכוּתֶךָ עֲלֵיהֶם, וְיָרוֹמְמוּךָ בְּקַהַל־עָם: וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבוֹאוּ, וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה:

Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über alles erhaben als Haupt.

In glühender Inbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen im Jubel aus, und Eilande jauchzen, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft und erheben Dich in Volksschaaren.

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone.

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד

שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּדֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וְנִפּוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ: וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ:

---

*בק״ק פפ״דם וכנותיה אומרים:

וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

Deffnen der Bundeslade.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: סינרין הארון ופיתחין מיד.

וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: סינרין הארון Schließen der Bundeslade.

Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen.

Während die Gemeinde הוּא אֱלֹהֵינוּ betet, spricht der Vorbeter diese Bibelverse.

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים | בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד: הַן לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

Gemeinde הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ,

Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner

וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ
מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

Der Vorbeter recitiert laut הוא אלהינו und betet Folgendes.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ Vorb.
תָּבֹא עַם־פְּיוֹת שְׁלוּחֵי
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. הָעוֹמְדִים
לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים
מִלְּפָנֶיךָ עַל־עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל׃ הוֹרֵם מַה־שֶּׁיֹּאמְרוּ.
חֻבְּינֵם מַה־שֶּׁיְּדַבְּרוּ׃
חֲשׁוּבֵם מַה־שֶּׁיִּשְׁאָלוּ.
יַדְּעֵם אֵיךְ יְפָאֲרוּ׃ בְּאוֹר
פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן. בְּרֵךְ לְךָ
יִכְרָעוּן׃ עַמְּךָ בְּפִיהֶם
יְבָרְכוּן. וּמְבָרְכוֹת פִּיךָ בָּהֶם
יִתְבָּרְכוּן׃ עַמְּךָ לְפָנֶיךָ
יַעֲבִירוּן. וְהֵם בְּתוֹכְךָ
יַעֲבוֹרוּן׃ עֵינֵי עַמְּךָ בָּם
תְּלוּיוֹת. וְעֵינֵיהֶם לְךָ
מְיַחֲלוֹת׃ נָשִׂים מוֹל אֲרוֹן
הַקֹּדֶשׁ בְּאֵימָה. לְשַׁבֵּךְ בַּעַס
וְחֵמָה. וְעַמְּךָ מְסָבִיבִים
אוֹתָם בְּחוֹמָה. וְאַתָּה מִן־

אלהינו (Vorb.) O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden! Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin in ehrfurchtsvollem Bangen: Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, — und Dein Volk, wie eine Mauer rings hält es sie umfangen! Und Du aus Deinen Himmeln

הַשָּׁמַיִם תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם
לְרַחֲמָה: עֵין נוֹשְׂאִים לְךָ
לַשָּׁמַיִם, לֵב שׁוֹפְכִים נִכְחֲךָ
כַּמַּיִם, וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן
הַשָּׁמָיִם: Gem. שֶׁלֹּא יָכָשְׁלוּ
בִלְשׁוֹנָם, וְלֹא יִנָּקְשׁוּ
בְשִׂנּוּנָם, וְלֹא יֵבוֹשׁוּ
בְמַשְׂאֲנָם, וְלֹא־יִכָּלְמוּ־בָם
שְׂאוֹנָם, וְאַל־יֹאמַר פִּיהֶם
דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ, כִּי
חַנּוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הֻמָּה
חֲנוּנִים, וּמְרַחֲמֶיךָ הֻמָּה
מְרֻחָמִים: כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ, אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן
יוֹחֲנְךָ אֲשֶׁר תְּרַחֵם יְרַחֵם:
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, וְנָתַתִּי
אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־
אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וְנֶאֱמַר, אַל־
יֵבֹשׁוּ בִי | קוֶיךָ אֲדֹנָי יְהוִה
צְבָאוֹת אַל־יִכָּלְמוּ בִי
מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

Oeffnen der Bundeslade. Vorb.

*אוֹחִילָה לָאֵל אֲחַלֶּה
פָּנָיו, אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ
מַעֲנֵה לָשׁוֹן: אֲשֶׁר

schau' gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen; aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen. Und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (Gem.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick umgarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien die auf sie schauen, und daß ihr Mund nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleihest, der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und Ich werde dem Gunst verleihen, den Ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem Ich Erbarmen gebe. Und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden die auf Dich hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir Dich suchen, Gott Jisraels!

*אוחילה (Vorb.) Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm was aussprechen soll die Zunge, der ich vor

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

בִּקְהַל עָם אֲשִׁירֶה
עֻזּוֹ. אַבִּיעָה רְנָנוֹת
בְּעַד מִפְעָלָיו;
לְאָדָם מַעַרְכֵי־לֵב
וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן;
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח
וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ;
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן
לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי;

versammelten Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott, kommt was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

יהיו Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! —

Schließen der Bundeslade.

(Am Sonntag wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet,)

Nach doppeltem Alphabeth.

(*אֲהַלְלָה אֱלֹהַי אָשִׁירָה
עֻזּוֹ. אֲסַפְּרָה כְבוֹדוֹ אֲאַפְּדֵנוּ
מְלוּכָה: אֲשַׁגֵּב לְפוֹעֵל
אֲשֶׁר שָׁח וּפָעַל. אַנְהִיר
כִּי לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה: בְּעֻזּוֹ
נָצַח אֲשַׁגֵּן כִּי צְבָאוֹ אָנִי.
וְלִי נָאֲה שִׂיחַ גְּדֶל הַמְלוּכָה:

אהללה (Gem.) Im Jubelsang will meinen Gott ich preisen,
Verkünden seinen Ruhm in Liedesweisen,
Umgürten ihm das Prachtgewand der Herrschaft.
Hoch rühmen will ich seine Wunderkraft,
Verherrlichen, des Wort gebeut und schafft,
Den Ruhm ihm bringen, dem geziemt die Herrschaft.
בעוזו Für ewig will ich feiern ihn als Helden;
Ich bin sein Chor, mir steht es an zu melden
Die Wundermähr von seiner ew'gen Herrschaft.

(Am Sonntag)

Nach vierfachem Alphabeth von R. Elasar b. R. Kalir.

אַנְסִיכָה מַלְכִּי. לְכָנְיוֹ בְּהִתְהַלְּכִי. אֲמָצוֹ בְּהַמְלִיכִי. יָאֲוֹר־עֹז
וְיִמְלֹךְ: אֵלִיל בְּהִשְׁלִיכִי. לְבָנֵי בּוֹא יוֹם מַלְכִּי. אִישׁ מַלְאָכִי.
יִשְׁלַח וְאָז יִמְלֹךְ: בְּבֹאוֹ לַהֲלֹךְ. נְתוּשׁ חָנֵף מַמְלֹךְ. בַּיִת נֶאֱים

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

בַּקָּהָל אֲבָשֵׂר בְּרֹב־עָם אֲדַבֵּר. לְמִי שְׁאֵת וְיֶתֶר עָז וּלְמִי הַמְּלוּכָה: גְּשׁוּ גוֹיִם וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת. רְאוּ מַה־נֶּהְדָּר בְּמַזַּח הַמְּלוּכָה: גַּדְּלוּהוּ אִתִּי וּנְרוֹמְמֶנְהוּ יָחַד. וְאַל־תִּתְגָּאוּ בְּנֶזֶר הַמְּלוּכָה: דְּרָכִים בְּעֵת נֶעֶשְׂתָה מְצוּלָה. הִתְבּוֹנְנוּ יַחַד לְמִי נִזְרָקָה מְלוּכָה: דָּרַךְ סוּס בַּיָּם כְּנֶגֶד שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב. וּמַה־יּוֹעִיל גֶּבֶר עַז בִּמְלוּכָה: הֶאֱזִינוּ רוֹזְנִים אָז נִירָגָזוּ. הִבִּיטוּ חַתַּת וּמְאַסּוּ מְלוּכָה: הַגִּידוּ כֹחוֹ לְאֻמִּים וְדַבְּרוּ. לָזֶה

Ich künde laut in mächt'gen Völkerchören,
Vor aller Welt lass' ich die Kunde hören,
Wem ziemt die Macht und wem der Glanz der Herrschaft.
גשו Ihr Völker, kommt! o naht, ihr Nationen!
Seht ihn im Königsglanze herrlich thronen,
Wie prächtig Er im Diadem der Herrschaft.
Erhebt mit mir ihn, jubeln wir vereint!
Nicht prahle ferner noch in Macht der Feind,
Der Fremde fürder in dem Kranz der Herrschaft!
דרכים Als sich zu Bahnen theilte Meeresgrund,
Da schauten staunend sie, da ward es kund,
Wem eignet als sein ewig Theil die Herrschaft.
Sein Prachtgespann zog durch die mächt'ge Fluth[1]);
Gebrochen ward der Ross', der Reis'gen Muth.
Was frommte da dem Sterblichen die Herrschaft? —
האזינו Die Völkerfürsten hörten's bang erschüttert,
Ob seinem Wunderwirken tief erzittert,
Und arm und klein däucht sie die eigne Herrschaft
Und laut verkünden sie von seiner Macht
Und rufen: Ihm, ja ihm sei dargebracht

בְּלִי מָלֵךְ. יִסַּח לְבַל־יִמְלֹךְ: בְּתוֹכִי יַהֲלֹךְ. בְּהוֹפִיעוֹ לִמְלֹךְ. בְּמַלְכוּתוֹ אָמָלֹךְ. וְאָז יִמְלֹךְ: גְּבֶרֶת מַמְלָכוֹת. בְּמַגְּרוֹ מַמְלָכוֹת. גּוֹיִם וּמַמְלָכוֹת. יָהֹם וְהוּא יִמְלֹךְ: גְּלִיוֹן הֲלִיכוֹת. וְסֵפֶר הַמַּלְכוֹת.

[1]) Beim Durchzuge durch das Schilfmeer.

יִתֵּב שֵׁם הַמְּלוּכָה: וְנִלְחַם
רֵאשִׁית גּוֹיִם וְאָבַד. כִּי
נִשְׁבַּע חַי בִּכְבֹדוֹ מְלוּכָה:
נֶהְלָעג בְּכָל־דּוֹר. כִּי לֹא
לָמַד. מִי נִלְחַם בָּיֶם
וְעָטָה מְלוּכָה: זָד עַל
אֲדָנָיו עֶבֶד יֹשֵׁב נֶגֶב.
בְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ בְּשָׂאת
עֶבֶד מְלוּכָה: זֶרַע בְּרוּכִים
הֻחֲרִימוּ אֲרוּרִים. כִּי נָתְנוּ
קוֹל לְאַדִּיר בְּמַלְכוּתוֹ:
חֶשְׁבּוֹן וּבָשָׁן עוֹרְרוּ

Der Name und der ew'ge Ruhm der Herrschaft!
ונלחם Des Hasses Erstling[1]) kämpft', und war verloren;
Denn seinen Untergang hat Gott beschworen,
Der Ewiglebende, beim Thron der Herrschaft.
Er ward zum Spott und Hohn für alle Zeiten,
Der nicht gelernt, wer so vermocht zu streiten
Am Meere dort und sich umhüllt mit Herrschaft.
זד Der dort im Süd sich seinem Herrn erfrecht[2]), —
Die Erde bebt, wo herrschen will der Knecht,
Wenn er sich brüsten will im Glanz der Herrschaft, —
Die Fluchbeladnen[3]) bannt die Segensschaar;
Ihr Flehensruf empor gedrungen war
Zu dem, der schaltet machtvoll in der Herrschaft.
חשבון Cheschbon und Baschan[4]) wollten Krieg erregen:

גַּל הַיּוֹם לַזּוֹת. חוֹבִיו לְמֶלֶךְ: דּוֹרֶכֶת נְסִיכוּת. בְּחִנּוּן קוֹל
בְּכוּת. דִּבְּרָה אֲנִי בְּמַלְכוּת. וּמִי יוּכַל לְמֶלֶךְ: דַּבְּאִי־רוּחַ נְמִיכוּת.
מְחַפְּשֵׂי בְּיוֹם דִּין זְכוּת. דָּשָׁה בְּעֹל מַלְכוּת. עַד צוּר יִמְלֹךְ:
הִלּוּךְ מַהֲלָךְ. חֲמֵשׁ מֵאוֹת הָלַךְ. הָדוּר עַד הָמְלַךְ. בְּעָזּוֹ לְמֶלֶךְ:
הַפֵּל הַמְּמֻלָּךְ. עַל־מָה מָלַךְ. הֲלֹא בְּמִי נִמְלַךְ. כִּי אֵין לְמֶלֶךְ:

[1]) Amalek trat als erster Feind kämpfend dem aus der Knechtschaft befreiten Jisrael entgegen (2. M. 17, 8 ff.; vergl. 4. M. 24, 20; 5. M. 25, 17—19). — [2]) u. [3]) Der Jisrael angreifende, im Süden Palästinas wohnende Theil des Volkes Kenaan, welches als Abkömmling Chams mit dem Fluche Noachs belastet und zur Knechtschaft bestimmt war (1. M. 9, 25 ff. und 4. M. 21, 1—3.) — [4]) Die beiden Emoritertönige Sichon und Og, jener in der Residenz Cheschbon, dieser im Lande Baschan (4. M. 21, 21—35).

מִלְחֶמֶת. בְּלִי (לֶתֶת־) נָתְנוּ דָּרֶךְ לְצִבְאוֹת מְלוּכָה: חֵילָם נִשְׁמַד וַאֲרָצָם חֻלָּקָה. וּמֵעַל זְרוֹעָם נָפְלָה מְלוּכָה: טָפְשׁוּ בְּנֵי־כְנָעַן. כִּי נָכְרִים הֵם בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם זֶרַע מְלוּכָה: טִבְחָם בִּן־נוּן. עַד בְּנָה אֶרֶץ. לִפְנֵי אֲרוֹן הַבְּרִית. אֲדוֹן הַמְּלוּכָה: יִשְׁבֵי חֲרֹשֶׁת אָז הִקְשָׁה לַחַץ. עֲזָרוּהוּ בְּלִי־בֶצַע אַפְסֵי מְלוּכָה: יְהִי גִלְחַם בָּם. צָבָא בְּלִי־בֶצַע. כֵּן יֹאבְדוּ שְׁאָר. וְלֵאל הַמְּלוּכָה: כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן

Sie litten nicht, daß hin auf ihren Wegen
Die Schaaren zögen, die Er rief zur Herrschaft.
Getilgt ward ihre Macht, getheilt ihr Land,
Und dem ohnmächt'gen Arm die Kraft entschwand:
Er ward zerbrochen, führt nicht mehr die Herrschaft.
טפשו Kenaan, der bethörten Sinns sich brüstet,
Den Fremdling, den nach Sems Gebieten lüstet,
Dem Erbbesitz der Sprößlinge der Herrschaft, —
Hinstürzet ihn des tapfern Führers Schwert,
Und vor dem nahen Gott den Boden kehrt
Der Sohn des Run[1]), vor ihm, dem Herrn der Herrschaft.
ישבי Von Sisras Hand beugt sie der Druck so schwer,
Mit ihm verbündet unbezahltes Heer
Im Haß vereint, die Mächtigen der Herrschaft.
Gott führt den Kampf und mit ihm ohn' Entgelt
Die Himmelsschaar, die leuchtet seiner Welt[2]). —
O sänken Alle so, daß sein die Herrschaft!—
כארז Hoch wuchs, gleich Zedern auf dem Libanon,

וּמַלְכָּנֵי מַלְכֵּי־מֶלֶךְ. חַי מַלְכָּנִים מֶלֶךְ. וְעַד תִּכְלֶה כָּל־מֶלֶךְ. הוּא לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ: וּמַה־יַּעַז מֹלֵךְ. בְּעַז מִשְׁפֵּט מֶלֶךְ. וְכַעֲבוֹר סוּפָה בְּהַלֶּךְ. יַחֲלֹף מַמְלֹךְ: זֶךְ דִּין בְּעֶרְכּוֹ. יֹאהֵז דַּרְכּוֹ. זֵדִים בְּדַרְכּוֹ. נָקָם יַעַט וְיִמְלֹךְ: זֵר זֵד בְּשִׂלְכּוֹ. יִתֵּן־עֹז לְמַלְכּוֹ. זַדִּים בְּהַמְרִיכוֹ. עַל־כֵּל יִמְלֹךְ: חַדְּשׁוֹ מְלוּכָה. כַּדָּת וְכַהֲלָכָה. חֹטֶר מִמַּלְכָה.

[1]) Jehoschua. — [2]) Richt. 5, 20: „Vom Himmel stritten sie, die Sterne von ihren Bahnen stritten wider Sißera."

אַשּׁוּר גָּבַל. וְחֶרֶף אוֹרִיד
בַּבִּיר הַמְּלוּכָה: בְּלִיל אֵשׁ
הֻמָּמָם בְּלֵיל שְׁמִירִים. וְאָז
יֻדְּעוּ כֹּל כִּי לָאֵל הַמְּלוּכָה:
לַשַּׁחַת כָּרַע בֵּל. בְּחָשְׁבוֹ
עֲלוֹת לַשַּׁחַק. וְסָר מֵנוּ
לְבַב אֱנוֹשׁ. וְרַד הַמְּלוּכָה:
לְכַנּוֹ הוּשַׁב וְכֹחַ אֶל הַבִּיר.
לְמֵרִים וּמַשְׁפִּיל הַשְּׁלֵים
מְלוּכָה: (*מְגֻרָה צֹאן
לַטֶּבַח. וְנִתְּכְנוּ עֲלִילוֹת.
בְּלִבּוּשׁ צָעִיר רוֹדֵם
הַמְּלוּכָה: מְכוּרֵי בְלֹא־הוֹן.

Aschur empor und sprach mit frechem Hohn:
Ich stürze sie, die Macht der ew'gen Herrschaft.
In jener Festnacht[1]) zehret ihn der Brand:
Er stürzt betäubt, und Allen ward bekannt,
Daß Gottes ist allein die ew'ge Herrschaft. —
לשכת Den traf Verderben, der vor Bel sich bückt[2]):
Er strebt zum Himmel, und ihm wir entrückt
Des Geistes Licht, und ihm entsank die Herrschaft.
Er kehrt zurück zu seiner Kraft, bezeugt
Die Macht des Herrn, der hebt und niederbeugt,
Und ihm allein gab er die Ehr' und Herrschaft. —
מגרה Zur Schlachtbank schon der Feind[3]) die Heerde drängt,
Als anders Deines Volks Geschicke lenkt
Die sproßte aus dem Stamm, erkiest zur Herrschaft[4]).
O bahnt den Weg[5]), ihr, die ihr nicht um Geld

בְּמִשְׁוֹר יִמְלֹךְ: חֹבֶשׁ אֲרוּכָה. וְאֶרֶךְ יוֹם מְבוּכָה. חֲתֻלָּה לַמַּכָּה.
יַעַל בָּעֵת יִמְלֹךְ: טֹרָה מַלְכִיּוֹת. עוֹכְרֵי מַשְׂכִּיּוֹת. טִמְאוּ חָמֵד
שְׂכִיּוֹת. בְּנֹאָוָה לִמְלֹךְ: טֹהַר זְכִיּוֹת. וְשַׁאֲנַ קוֹל בְּכִיּוֹת. טָבַע
צוּל דָּכִיּוֹת. יָפָן וּבָם יִמְלֹךְ: יָהֵב מַשְׂלִיכִים. עָלָיו בְּנֵי מְלָכִים.

[1]) In der Peßachnacht. Der Untergang Sancheribs, des Assyrerkönigs, fand (nach der Erzählung 2. Kön. 19, 35 und Jes. 37, 36) in einer Nacht statt. — [2]) Nebukadnezar, König von Babel, also Diener und Verehrer des Belus, ward (nach der Erzählung Dan. Cap. 4) seines Verstandes beraubt und erkannte nach seiner Wiederherstellung die Allmacht des wahren Gottes an. — [3]) Haman. — [4]) Esther, aus dem Binjaminitischen Stamme, dem der erste König, Saul, entsprossen war. [5]) Oeffnet ihm das Herz, willig ihm zu dienen.

*) מגר = schleudern, werfen.

פְּדוּיֵי בְלֹא־כֶסֶף. סְלוּ
לְמַטֵּה כַּמַּיִם לֵב הַמְּלוּכָה:
נִמְכְּרוּ יוֹנִים לִבְנֵי יְוָנִים.
וְרַחֲקוּם מֵעַל גְּבוּל מְלוּכָה:
נֶאֶרוּ בְּרִית וָדָת. וְהֻמְרִידוּ
עָם בָּאֵל. וּמְגֹרוּם בְּלֹא כֹחַ.
מְכַהֲנֵי מְלוּכָה: שָׂעִיר
הֶחֱנִיף לְהוֹרְחוֹ בְּצֵידוֹ.
יְיַרֵּשׁ בְּקוֹל בְּנִי חָרֵב
וּמְלוּכָה: Vorb. שָׂגַב חָלָק
הָיוֹת גְּבִיר לְאָחָיו. וְעוֹד
תְּסוּב לִישָׁרוּן מְלוּכָה:

Seid hingegeben, die Er ohn' Entgelt
Wird lösen[1]), — ihm der lenkt das Herz der Herrschaft! —
נמכרו Die Trauten fielen in der Syrer Hand
Und wurden weggeführt dem Heimathland,
Entrissen dem Bereiche ihrer Herrschaft.
Und Bund und Glaube ward gehöhnt, geschmäht,
Abtrünn'ge lästern, bis wehrlos ersteht
Die Priesterschaar[2]) und sich erringt die Herrschaft. —
שעיר Der täuscht den Ahn mit heuchlerischer Zähre[3])
Fleht, daß er ihm den Segensspruch gewähre,
Und erbt des Schwertes Schärf' und Erdenherrschaft.
Doch bleibt die Macht dem Bruder[4]) treu erhalten;
Ihm ist es aufbewahrt, das Herrscherwalten,
Und wieder zu Jeschurum kehrt die Herrschaft. —

יוֹם זֶה לוֹ מְחַכִּים. בּוֹ יָבֹא לְמָלְךְ: יַעַבְרוּ מִתְהַלְּכִים. לְבָנָיו
כְּמַלְאָכִים. יַחַד מַמְלִיכִים. יְיָ יִמְלֹךְ: כִּתִּים בְּכַתּוֹ. אֵיִם
בְּהַפּוֹתוֹ. גֵּם מַמְלַכְתּוֹ. יִכּוֹן וְיִמְלֹךְ: כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ. וְקִדּוּשׁ
הֲלִיכָתוֹ. כְּנֶמְרוּ מַלְאָכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל יִמְלֹךְ: לְכָל־גַּבֵּהּ יַפִּיל. וְהַר
וְגָבַע יַשְׁפִּיל. לְכָל־אֹם יַאְפִּיל. וּכְאוֹר־זָרוֹעַ יִמְלֹךְ: לְרֹאשׁ יַקְפִּיל.
וַחֲדָשִׁים יַכְפִּיל. לְיוֹם זֶה פּוּר הַפִּיל. מְצִיוֹן לְמָלְךְ: מָטוּ גוֹיִם.

---

[1]) Israel, nach den Worten des Propheten (Jes. 53, 3): „Denn also spricht der Ewige: Umsonst seid ihr verkauft worden und nicht um Geld werdet ihr eingelöst." Vgl. Ps. 44, 13. — [2]) Das Heldengeschlecht der Hasmonäer oder Makkabäer, die gegen den Syrertyrannen Antiochus Epiphanes und dessen Nachfolger siegreich kämpften. — [3]) Esav, dem Jizchak das Schwert zusprach (1. M. 27, 40); hier Bild des Römerreiches. [4]) Jaakob.

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן שֵׁם
נוֹרָאוֹת. כְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה
בְּכִסֵּא מְלוּכָה: עוֹרֵר וְהָקֵץ
מְשׁוֹשׁ כָּל־הָאָרֶץ. וְכוֹנֵן
כִּסְאֲךָ בְּקִרְיַת מְלוּכָה:
פְּנֵי מְאוֹר לְבָנָה וְחַמָּה
תַּחְפִּיר. וְיֵבשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ.
בְּשִׁאֶתְךָ מְלוּכָה: פְּאֵר עִיר
יְפִי לְבָרָה כַּחַמָּה. וְגַלֵּה
לְנֶגְדֵּנוּ כְּבוֹד מְלוּכָה:
צְבָאוֹת גְּאוּלֵי צֵצַח שׁוֹרְרוּ
בְּלֵיל חָג. וְהוּא לַיְלָה
נִשְׁמָר לְסַחֵף מְלוּכָה:
צֵעַדוּ בְּמֵי שַׁעַל. צָפוּ

Du schaff' in Zijon Dir aufs neue Ruhm,
Wie damals, da zuerst im Herrscherthum
Du sie berufen zu dem Thron der Herrschaft!
Erstehen laß der Erde Lust[1]) aus Trümmern!
In neuem Glanz laß Deinen Thron erschimmern,
Hoch aufgerichtet in der Stadt der Herrschaft!
Laß Mond und Sonnenglanz vor ihm erbleichen,
Laß Götzendiener schmachbedeckt entweichen,
Wenn Du in Majestät antrittst die Herrschaft!
Schmück' Deine Stadt mit neuer Schöne Pracht
Der Sonnenlautern[2]), laß vor ihr die Macht
In hellem Glanz erstrahlen Deiner Herrschaft!
Laß schallen der Erlösten Weihgesang,
Der Dir in jener Festesnacht erklang,
Die längst ersehn, zu stürzen Feindes Herrschaft.
Als durch der Fluthen Drang Du sie geführt,

חֲמוּ נַאִים. מָעֲדוּ מִתְגָּאִים. גֵּאֶה בְּבֹאוֹ לִמְלֹךְ: מָלְכוּ דְגוּיִם. נָטְלוּ סְגוּיִם. מֶלֶךְ הַגּוֹיִם. עַת אָתָא לִמְלֹךְ: נָדִיבֵי עַמִּים. יֵאָסְפוּ מַעֲמִים. נָשׂוֹא מְעַטֵּי עַמִּים. אֶל־מְקוֹמָם לִמְלֹךְ: נִגּוּן נָעִימִים. לְמוּלָם מַנְעִימִים. נָשְׂאָם מַעֲמָמִים. עֲלֵיהֶם לִמְלֹךְ: סְכוּת אֲלִילִים. כִּיּוּן גִּלּוּלִים. סָחוֹב כְּמוֹ חֲלָלִים. יָשְׁלְכוּ בְּלִי לִמְלֹךְ: סוֹד אֵל אֵלִים. הָבוּ בְּנֵי אֵלִים. שְׁאוּ זִמְרָה וְהַדּוּלִים. לְאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: עֻזּוּ יָד בְּהַשִּׁיאוֹ. לָהָרִים נְשִׂיאוֹ. עָמְסִיו בְּנַשְּׂאוֹ. יָעֹז

[1]) Die Gottesstadt und den Tempel. — [2]) Zisrael, nach Hohel. 6, 10. —

בְּרוּחַ שֵׂכֶל. אָנָּה יִנָּטְעוּ
וְיִגָּבְלוּ מְלוּכָה: קָמְטוּ
שַׁעֲרֵי־זְבוּל בֵּית עוֹלָמִים.
כִּי מִבֵּינֵימוֹ שָׁבְתָה מְלוּכָה:
קָדוֹשׁ יָבֹא בָם לְעַלָּמִים.
וְאָז יִשָּׂאוּ רֹאשׁ בְּחַדְּשׁוֹ
מְלוּכָה: רָבְצָה עֲדִינָה.
שָׁקְטָה מֵאַלְמוֹן, כִּי אָרַךְ
לָהּ קֵץ הַמְּלוּכָה: רִיבוּ
מוֹשִׁיעִים. שָׂאוּ אֶדֶר
מֵאֱדוֹם. וְשִׁיתוּ עַל־אָדוֹן
הוֹד הַמְּלוּכָה: שְׁוֹא שָׁגָא
אֵל. וְהוּא עַל לְשׁוֹנֵנוּ בְּקֶשׁ
אֱמֶת וָאֵין. וְרַחֲקָה מְלוּכָה:

Erschaut ihr lichtes Aug', was Du erkürt.
Die Pflanzstatt, wo erblühen sollt' die Herrschaft.
קמטו Geschlossen ist des ew'gen Tempels Pforte;
Entwichen längst aus dem geweihten Orte,
Dem einsam öden, ist der Glanz der Herrschaft
Einst zieht der Heilige dort wieder ein!
Hoch hebt das Haupt sie, wenn Er wird erneu'n
Zu neuer Herrlichkeit die Macht und Herrschaft.
רבצה Es ruht die üpp'ge Veste, stolz geborgen;
Ihr droht kein Wittwenthum, nicht darf sie sorgen,
Denn lange schon bewährt sich ihr die Herrschaft.
O eilt herbei, ihr Retter! kommet, Krieger!
Reißt ab Edom den Purpur! und dem Sieger,
Dem ew'gen Herrn, — reicht ihm die Macht der Herrschaft!
שיא Gott hasset Lug, — er weilt in unserm Munde.
Er heischt, vergebens ach! der Wahrheit Kunde;
Drum bleibt noch fern von uns die Gottesherrschaft.

וְיִמְלֹךְ: עַל־רוֹם מַשָּׂאוֹ. יָדִיחוּ בְּנָשְׂאוֹ. עַל־הוֹד כְּאוֹ. יֵשֵׁב
וְיִמְלֹךְ: פּוֹר תִּסּוֹרֵר אֶרֶץ. בְּכִלָּיוֹן נֶחֱרָץ. פַּח בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.
יַרְגִּיז וְיִמְלֹךְ: פַּחַד שׁוֹפְרוֹת עָרֶץ. יְשַׁלֵּשׁ וּבָם יֵרֶץ. פְּאֵר מִכְנַף
הָאָרֶץ. יַעֲלוּ כִּי יִמְלֹךְ: צְבִי מֻהֲדָם יַעַל. וְאֶדֶר מִשַּׁעַל. צַהַל
מִשְׁמֵי־מַעַל. יַרְגִּנוּ כִּי יִמְלֹךְ: צְבָאוֹת כָּל־פַּעַל. לְצַלְעֵם יִרְטֵי
תַעַל. צְפִירַת פְּאֵר לְהַעַל. הַן לְצָדָק יִמְלֹךְ: קְצִינִים אֲשֶׁר מָלְכוּ.
אַדֶּרֶת יַשְׁלִיכוּ קוֹל יִתְּנוּ וְיַמְלִיכוּ. לָאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: קְרוּאִים

שַׁדַּי הָסֵר אָוֶן מִצְּבָאֶיךָ.
וְיָרִיעוּ לְךָ תְּרוּעַת מְלוּכָה:
תַּחְגּוֹר גְּאוּת. תִּתְאַזַּר עֹז.
לְבַל יִשְׂתָּרֵר זָר בְּמַלְכוּתָה:
תְּכוֹן תֵּבֵל. כִּי יִנָּעֵר רָשָׁע.
וְשָׂם צֶדֶק לָרַגְלָיו. וְיִצְנוֹף
מְלוּכָה: תְּקוֹם גּוֹיִם. תּוֹכִיחַ
לְאֻמִּים. תְּשַׁבֵּר מַטֵּה־
רָשָׁע. מוֹשֵׁל הַמְּלוּכָה:
Vorb. תַּחֲלִיף אֱלִילִים.
תְּשַׁנֵּב לְבֵדֶךָ. תִּקָּרֵא נֶצַח
יָחִיד בְּמַלְכוּתָה:

O Mächtiger, laß Falsch und Täuschung schwinden
Aus Deiner Schaar! und laut wird dann verkünden
Mit Jubelruf ihr Mund von Deiner Herrschaft.
תחגור Gürt' um die Macht, in Majestät erstrahle,
Daß fürder nicht der Fremdling eitel prahle
Mit dem geborgten Scheine seiner Herrschaft.
Richt' auf den Erdball, schüttle weg die Sünde!
Dem Rechte neu die ew'gen Pfade gründe;
Nur ihm verleih' das Diadem der Herrschaft!
תקים Zerbrich den Stab, den noch das Laster führt,
Den Stolz und Trotz, der noch die Welt regiert,
O Du Allwaltender ob aller Herrschaft!
Vertilg' die Götzen, herrsch' allein in Macht,
Und Dir für ewig werde dargebracht
Der Ruf, daß Dein, o Ewiger, die Herrschaft!

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ
לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן

יִמְלוֹכוּ. וְאַחֲרָיו יַהֲלוֹכוּ. קוֹמְמִיוּת יֵלֵכוּ. וּבְרֹאשָׁם יִמְלֹךְ: רָז
הַמְּכֻמָּן. לְיוֹם זֶה מְזֻמָּן. רָשׁוּם לְמוֹעֵד וּזְמָן. וּבוֹ נוֹקֵם יִמְלֹךְ:
רֹעֵה נֶאֱמָן. בְּבֹאוֹ מְתֻמָּן. רוּחַ יַסְעִיר בְּתֹימָן. בְּגִלְעָד יִמְלֹךְ:
שְׁנַאַן עֲלִיוֹת. וְסוֹד פְּלִיאִיוֹת. שִׁיר מְהֻלּוּלִיוֹת. יְפַצְּחוּ כִּי יִמְלֹךְ:
שְׁאִיוֹת תַּחְתִּיוֹת. וְהוֹד אוֹתִיוֹת. שְׁאוֹן הֲמוֹן בְּרִיוֹת. יָרִיעוּ כִּי
יִמְלֹךְ: תְּכֵן כֵּם כִּשְׁמֶשׁ. שְׁמוֹ לִפְנֵי־שֶׁמֶשׁ. תֹּאַרוֹ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ.
בְּמַלְכוֹ יִמְלֹךְ: Vorb. תּוֹמַךְ מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ. וְעַד מְבוֹאַת שָׁמֶשׁ.
תַּמָּה בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ. יְרוֹמֵם וְיִמְלֹךְ: על כן נקוה לך ober der Linie.

עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אֶרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפּוֹלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיִקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבִדְבָרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵּבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעָלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיע.

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם.
הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים.
אִם כְּבָנִים אִם
כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים
רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב
עַל־בָּנִים. וְאִם
כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ
תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר
מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם
קָדוֹשׁ:

אֵרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
תְּרוּעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר מַלְכִיּוֹתֵינוּ:

היום (Gem. u. Vorb.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt.

Heut ins Gericht Gott seine Wesen stellt, —

Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,

Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.

Wenn wir verdient des Vaters mit Erbarmen,

Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

Wenn wir als Knechte vor Dir stehen:

Empor demüthig unsre Augen sehen,

Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,

Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen

Ist unser Recht vor Dir, o Herr,

O Heiliger, Erhabener!

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronst in Majestät in den Himmels Hallen!

Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr

Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.

Nimm in Gnaden an den Klang,

Der als Herrn Dich feiernd eben zu Dir drang! —

(Am Sonntag wird ſtatt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet.)

Verfaßt nach dem doppelten Alphabeth.

אֶחָד בְּמַעֲשַׂי אֶדְאַג. אחד (Gem.) Ob meiner Werke
בְּכָל־עֵת. אִירָא בְיוֹם דִּין, fühl' ich trübes Bangen,
בְּבֹאִי לְזִכָּרוֹן: אֶדְרוֹשׁ Die Sorge nagt, ſoll ich vor
לְחַנּוּן. אֲחַלֶּה לְרַחוּם. Gott gelangen
אֶחָזֵן לְחֵק לִי יוֹם לְזִכָּרוֹן: Am Tag der Prüfung heute zum
בְּבֹאִי לְמִשְׁפָּט. בְּמִי Gedächtniß
אֶשָּׁעֵן, וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי עֵדֶק Drum will ich flehend dem Er-
לְזִכָּרוֹן: בְּאָבוֹת בְּטַחְתִּי, barmer nah'n,
וְפָעֳלָם אֶכְלְתִּי. וְהֵם הָיוּ Mit Bitten dem, der ihn geſetzet an,
לִי לֶחֶם לְזִכָּרוֹן: גְּבַרְתָּ Den Tag, für mich zur Prüfung,
זְרוֹעִי, כְּשֵׁם מְחֵנִי נָא, zum Gedächtniß.
לְבַל־יִמַּח מֶנִּי שֵׁם וְזִכָּרוֹן: בבאי Wenn hin ich treten ſoll
גְּבֶר אִם יַעֲמֹד לְפָנָיו heut zum Gericht,
הַיּוֹעִיל. בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מֶנִּי Wer iſt mein Anwalt? wer, der
für mich ſpricht,
Der mein Verdienſt aufſuchte
zum Gedächtniß?
Der Väter frommes Wirken war
mein Hort,
Von ihren Thaten zehrt' ich fort
und fort;
Sie wahrt' ich treu von je mir
im Gedächtniß.
גברת Stark war mein Arm, als
jener[1]) wandt' den Fluch
Und ſprach: „O löſche mich aus
Deinem Buch!"[2]) —
Daß nicht vertilget werde mein
Gedächtniß.
Wenn heut ein Mann aufträte,
würd' es frommen,

(Am Sonntag.)

In vierfachem Akroſtichon der verkehrten Alphabeth-Ordnung (ת״ש״ר״ק) nach dem Anfangsworte זכר.

זֵכֶר תְּחִלַּת כָּל־מַעַשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל־שָׁנָה נַעֲשׂ. תּוֹחֲלָתָם לְמָאַס.
יוֹצֵר כַּל־יְזֻכַּר: תּוֹכַחַת מַעַשׂ. אִם יָצְאָה בְּבַעַס. תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ
יַעַשׂ. וְיִצּוּרִים יְזֻכַּר: זֵכֶר שֵׁמְּבְּרֵאשִׁית. תְּבוּאַת רֵאשִׁית. שֹׂרֶשׁ
בְּכוּר רֵאשִׁית. יָרֵא וְיִזְכֹּר: שֶׁצֶף חֲרִישִׁית. אִם חָר לְהָשִׁית.

[1]) Moſcheh, nachdem ſich das Volk beim goldenen Kalbe verſündigt hatte. — [2]) 2. M. 32, 32.

זְכוּת לְזִכָּרוֹן: דַּצְתִּי
בְּלוּבֵשׁ אֲפוֹד וְחֹשֶׁן
הַמִּשְׁפָּט. אֲשֶׁר־בָּם הוּחַק
שְׁמִי לְזִכָּרוֹן: דְּגֶל בַּמַּחֲנֶה
עַד־יֵעָצֵר נֶגֶף. בְּגֶשֶׁת
זָר מְכַהֵן יָקוּד לְזִכָּרוֹן:
הַבִּיטָה אֵל בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ.
אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ תָּוִי
לְזִכָּרוֹן: חֵישׁ מִי יְכַלֵּל
וְיָשִׁיב חֵמָה. וְיוּחַק לַדּוֹרוֹת
שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן: וּמִי שׁוֹגֵא

Wird Gott nach meinem Thun zu fragen kommen,
Wenn mein Verdienst Er rufet ins Gedächtniß?
Mein Froh war ich deß, den Priesterschmuck umhüllt,
Dem auf der Brust geprangt des Rechtes Schild,
Mein Nam' auf ihm gegraben zum Gedächtniß[1]).
Die Seuche zwang er[2]) mit der Weihrauchwolke,
Da Priesterweih' begehrt der aus dem Volke,
Den Gluth verzehrt zum warnenden Gedächtniß.
O sieh! hier steh' ich, הביטה
Keiner in der Mitten,
Der wagen dürfte, jetzt für mich zu bitten,
Daß gnädig Du mich zeichnest ins Gedächtnis.
Wer durch Gebetes Kraft darf sich erkühnen,
Den Zorn, der strafend schon entbrannt, zu sühnen,
Daß aufbewahrt er bleibe zum Gedächtniß?

שׁוּבָה אֲשֶׁר הֵשִׁית. לַשּׁוֹבְבִים יִזְכֹּר: זֶבֶר רֹאשׁ עֲפָרוֹת. וְתוֹלָדוֹת סְפוּרוֹת. רִשּׁוּם סְפָרוֹת. לְמִסְפַּר חוֹל יִזְכֹּר: רֹבַע מִסְפָּרוֹת. מְחַנְּנֵי לְכַפָּרוֹת. רֶגֶשׁ שׁוֹפָרוֹת. לְשַׁפְרֵם יִזְכֹּר: זֶבֶר קְרִיאַת סֵפֶר. אֲשֶׁר גְּלְמֵי שֵׁפֶר. קָצַב־לוֹ בַּסֵּפֶר. בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר לְזִכֹּר: קָצָף אִם חָתַם בַּסֵּפֶר. לְבִלְתִּי מְצוֹא כֹּפֶר. קִיּוּם זִכָּרוֹן זֶה סֵפֶר. לְפָנָיו יִזְכֹּר: זֶבֶר צְפוּן מַרְדֵי־אוֹר. תְּמִים דּוֹר בָּאוֹר. צִיָּה כְּחָר לָאוֹר. קְנוּיָו יִזְכֹּר: צְפוּפִים פְּנֵי נָאוֹר. מִשְׁפָּטָם תֵּת לָאוֹר. צַחֵן

---

[1]) Auf dem Brustschilde trug der Hohepriester die Namen der zwölf Stämme Israel in Edelsteine gegraben (2. M. 28, 21. 29).

[2]) Aharon (4. M. 17, 6—15), nachdem Korach sich empört, gegen das Vorrecht der Priesterwürde in Aharons Familie sich aufgelehnt und dann mit seinem Anhange hingerafft worden war.

בָּצַע יְדַבֵּר עָנוּ בִי. וַיַּעַן
וַיֹּאמַר עַד אָדוֹן לְזִכָּרוֹן:
וּבְטֶלֶה חֶלֶב יְכַפֵּר בַּעֲדֵנוּ.
וְכִנֶּגֶד שְׁנֵי עֻפְּרִים יַעַל
לְזִכָּרוֹן: זַעַף יֵרָא וַיֹּאמַר
תְּהִי יָדְךָ בִּי. אֲשֶׁר כְּלֵב
אֱלֹהָיו הוּא לְזִכָּרוֹן: זָעַק
וְהֵשִׁיב חֶרֶב אֶל־נִדָּנָהּ.
וְהוּשַׁת לוֹ כַּשֶּׁמֶשׁ כֵּם
לְזִכָּרוֹן: חִכִּיתִי בְּעֵת עֵצֶר
לְפוֹתֵחַ וּמַמְטִיר. כְּמֵשִׁיב

Wer so Gewinnes Feind, daß er sie wage —
„Ist Einer, der mich zeiht?“ die kühne Frage[1])
Und Gott zeugt selbst für ihn zum Ruhmgedächtniß?
Der schlichtes Opfer dar zur Sühnung brächte[2])
Und gleich wie jene beiden frommen Knechte[3])
An Würde war, zu gnädigem Gedächtniß?
Wer spricht, wenn schon der Strafe Gluth entbrannt[4]):
O wend' auf mich, die strafen soll, die Hand!
Weil, Gottes Liebling, er Ihm im Gedächtniß?
Und wie er ruft, schon in die Scheide kehrt
Des Schwertes Blitz! Drum seinem Thron gewährt
Ist, gleich der Sonn', ein ew'ges Gedächtniß[5]).
Einst harrt' ich des, der Erd' und Himmelspforte

רַע שָׁאר. בְּרִיב בַּל־יִזָּכֵר: זֶכֶר פְּעֻלַּת אֱזֹרָה. הֵעָרְתָּ מְמִזְרָח.
פְּעֻלּוֹ יִזָּרַח. בְּקֶרֶב שָׁנִים יִזָּכֵר: פַּח אִם הָטָרַח. פְּרָחָיו לְמָרַח.
פְּלוּלוֹ יִצָּרַח. בְּעֵדֶם יִזָּכֵר: זֶכֶר עֻקְדַּת מֹרִיָּה. כְּהִיַּת רְאִיָּה. עֲדֵי
עֲרוֹם וְעֶרְיָה. סְבוּכוֹ יִזָּכֵר: עֵצֶב טְרִיָּה. אִם כְּאֶבֶה פְּרִיָּה. עֲתָרוֹ
לְרָאִיָּה. וְלִזְכוּת יִזָּכֵר: זֶכֶר סֶלֶם חָלַם. וְעָלָיו מְהוֹלָלַם. שָׂרֵי
אַרְבַּע וְעָלַם. בּוֹ כְּמֵאָז יִזָּכֵר: שְׁרִינָיו בְּמַעֲלָם וְיֹאמַר לְגַעֲלָם.
שִׁיחוֹ יוֹעִילָם. בְּרִית לְזִכָּר: זֶכֶר נְקוּבֵי מַטּוֹת. שְׁבָעוֹת מַטּוֹת.

---

[1]) Wie Samuel der das Volk mit den Worten aufforderte: Hier bin ich! Zeuget gegen mich! wen hab' ich bedrückt, wen bedrängt? (S. 1. Sam. 3—5.) — [2]) Ein milchendes Lamm brachte Samuel zum Opfer (1. Sam. 7, 9). — [3]) An Pſ. 99, 6 knüpft der Talmud die Bemerkung, daß Samuel dem Moſcheh und Aharon an Bedeutung gleiche. — [4]) Wie David, der durch sein Opfer die Seuche abwandte (2, Sam. 24, 17—25; 1. Chr. 21 ff. 26 ff.). — [5]) Von David heißt es Pſ. 89, 37: „Und sein Thron ist wie die Sonne stets vor mir.“

רוּחַ לַיֶּלֶד אָבוּד מִזְּכָרוֹן׃
חַי לְרָאוֹת בְּרִית, בְּדַבְּרוֹ
קִנֵּאתִי, כִּי־עָזְבוּ עָם בְּרִית
וְזִכָּרוֹן׃ טֶרֶם הָיָה לִי
מְכַפֵּר פָּנִים, מִנְחָה הֹלֶכֶת
כַּשֹּׁחַד לְזִכָּרוֹן׃ טֶרֶם גֵּרַךְ
וְסַמִּים לְמֵסַב דֲּדָרָיו, דָּם
וָחֵלֶב לְגִיחַ וְלֶחֶם
הַפָּנִים לְזִכָּרוֹן׃ יָצַגְתִּי עַל־
גֶּחָלַי רֵיקָה, כִּי לֹא־אַלְמָן
שַׁתִּי לְזִכָּרוֹן׃ יָהּ אֶבְטַח
בְּךָ וְלֹא בְנְדִיבִים, כִּי הֵם
בַּקֶּבֶר, וְלָנֶצַח שִׁמְךָ

Erschloß und Leben gab mit seinem Worte
Dem Kinde, das entrückt schon dem Gedächtniß[1]).
Er lebet noch, treu waltend ob dem Bunde,
Der Feuereifer brennt aus seinem Munde[2]):
„Verlassen hat Dein Volk Bund und Gedächtniß!“[3])
טרם Sonst stand für mich der Priester, sühnend Schuld;
Das Opfer, das errungen Deine Huld,
Zog mir voraus zu gnädigem Gedächtniß.
Der Nard' und Spezereien heil'ger Hauch,
Die Spende, die verduftete in Rauch,
Warb, als Dein Tempel stand, um Dein Gedächtniß[4]).
יצגתי Arm steh' ich jetzt auf ausgebrannter Stätte,
Trostlos, wenn nicht Dein eigen Wort ich hätte,
Daß nie Du von mir scheidest, — zum Gedächtniß.
So will ich, Gott, auf Dich nur hoffend schauen,
Nicht auf die Edlen, die im Grabe, bauen.

נְדִידוּת הַמַּטּוֹת. לְאַמְּצָם יִזְכֹּר: נִשְׂאֵי עֹל מוֹטוֹת. אִם כֵּן לְהַמְטוֹת, נָפִין חֶדֶר הַמַּטּוֹת. לְכַפּוּר יִזְכֹּר: זֶבֶר מְצוּקִים. יְסוֹד מוּצָקִים. מִפְעָלָם לְצַעֲקִים. בְּפוּט חָשׁ לְזִכָּרוֹ: מִפִּי יוֹנְקִים. אֲשֶׁר

[1]) Der Prophet Elijahu hatte geschworen, daß nur auf sein Wort Regen und Thau innerhalb dreier Jahre kommen sollte. Derselbe hatte durch seine Wunderkraft und sein Gebet ein bereits dem Tode verfallenes Kind wiederbelebt (1. Kön. 17, 1. 22). — [2]) Derselbe Prophet stand in heiligem Eifer gegen die in Götzendienst versunkene Zeit auf, heißt bei dem letzten der Propheten, Mal'achi: „Engel“ oder „Bote des Bundes“ (Mal. 3, 1) und ist nach der talmudischen Bezeichnung „noch am Leben“. (Vgl. 2. Kön. 2, 11 und Mal. 3, 23). — [3]) Seine Worte 1. Kön. 19, 10. 14. — [4]) Das Räucherwerk (2 M. 30, 34 ff.) und die gnadenerwirkenden Opferspenden.

לְזִכָּרוֹן: כָּל־אֵלֶּה סָמָכוּנִי, וְרַחֲמֶיךָ בִּקַּשְׁתִּי. לוּלֵי הֵם תַּמְתִּי וְאֵינִי לְזִכָּרוֹן: כִּי הֵם בְּזִרּוֹעַ עָדֶיךָ לֹא בָאוּ, רוֹמְמוֹתֶיךָ בְּפִיהֶם שָׁמוּ לְזִכָּרוֹן: לְיוֹם זֶה נִכְמָס סֵכֶם חֶשְׁבּוֹנוֹת, תְּחִלָּה לְיָמִים וְרֹאשׁ לְזִכָּרוֹן: לְהִקָּרֵא בּוֹ כְּתָב עִם וְשָׁמִיר, גָּלוּי וּבָאֵר וָדוּעַ לְזִכָּרוֹן: מָוֶת וְחַיִּים שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת, צַחֲצָחוֹת וָשֹׂבַע בָּאִים לְזִכָּרוֹן: מַעֲלֵי־גֶבֶר וּמִסְפַּר צְעָדָיו, נִשְׁכָּחוּ

Sie sind dahin, — doch ewig Dein Gedächniß!
כל Das Alles stützt' mich einst! Doch Dein Erbarmen,
Das such' ich; ohne das — o weh mir Armen!
Ich wäre hin, entschwunden dem Gedächtniß.
Sie[1]) traten auf mit des Verdienstes Macht,
Sie meldeten von Deiner Wunderpracht,
Begeistert strömt' ihr Lobpreis Dein Gedächtniß.
ליום Der Tag ist längst zur Prüfung aufbewahrt,
Beginn der Tag', zur Rechnung aufgespart,
Seit aller Zeiten Anfang zum Gedächtniß.
An ihm verlesen wird, was in dem Buch
Verzeichnet ist als fester Gottesspruch,
Mit Demantgriffel grub Er's zum Gedächtniß.
מות Der Spruch ob Tod und Leben, über Fülle
Und Mangel, über Krieg und Friedensstille, —
Das Alles kommet heute zum Gedächtniß.
Des Menschen Thun, die Zahl von seinen Schritten,

בְּסוּפָהּ נֶאֱקִים. מַאֲמַר בְּרִית וְחֻקִּים. דְּבַר קָדְשׁוֹ יִזְכֹּר: זָכָר לְיֵן בְּפָרִים. וְאִמְרֵי שְׂפָרִים. לְמִשְׁלְמֵי פָרִים. בְּשִׂמְחָה יִזְכֹּר: לְעֵת בְּקוּר סְפָרִים. סְתָרִים מְסֻפָּרִים. לְשֶׁנִי עֲפָרִים. לְצֶדֶק יִזְכֹּר: זָכָר כְּבוֹד מִשְׁכָּנָן. מְקוֹם הוֹד שָׁכָן. בְּרוּבִים בּוֹ שָׁכַן. חֶסֶד נְעוּרִים יִזְכֹּר: כִּיּוֹר עִם כָּן. וְנֹעַם קוֹל דּוֹכָן. כַּבִּיר בְּיוֹם מוּכָן. לַגְּבוֹנִים יִזְכֹּר: זָכָר יְלִיד נוּן. וּמִשְׁפְּטֵי אוּרִי אֻמְנוּן. יְזִכְרוּ בְרִנּוּן. פְּלֵאָם

[1]) Die früheren Frommen, Gottesmänner und Propheten.

מֵאֱנוֹשׁ. וְלָאֵל לְזִכָּרוֹן:
נִסְתָּרָה דַּרְכִּי מִי יוֹבַל
שִׂיחַ. לַשָּׁוְא נִכְתַּב־לִי
חֵטְא לְזִכָּרוֹן: נֶגֶד פָּנֵי גֶבֶר
מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ. וְיַעֲנֶה־בּוֹ
כַּחְשׁוֹ עֵד לְזִכָּרוֹן: שִׂיחוּ
מְזוּמוֹת אֵל יַחַד כָּל־בְּנֵי־
אִישׁ. עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט
בַּצָּאן לְזִכָּרוֹן: Vorb. סוֹגֵר
דֶּלֶת בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם.
עַד־בּוֹא קִצָּם צֵאת לְזִכָּרוֹן:
עֲשֵׂה פֶּלֶא לַחַיִּים לְבַל־
יִהְיוּ כַּמֵּתִים. חַיִּשׁ אֲמִתְּךָ
בְּקֶבֶר לְזִכָּרוֹן: עוֹרַרְתָּ אָז

Was längſt dem Sinn des Sterblichen entglitten,
Gott hegt es treu in ewigem Gedächtniß.
נסתרה Wer ſpricht: Mein Weg — Gott iſt er unbekannt!
Wer: Hier verzeichnet iſt von Gottes Hand
Mit Unrecht mir ein Fehler zum Gedächtniß?
Ins eigne Antlitz zeiht den Mann ſein Fehl,
Ihn ſtraft die Lüge ſelber ohne Hehl,
Als Zeuge weckt und mahnt ihn ſein Gedächtniß.
שיחו O denkt ihm nach, dem großen Gotteswalten,
Ihr Sterbliche! wie Er wird Prüfung halten,
Wenn ſeine Heerd' Er muſtert zum Gedächtniß. —
In Gnaden ſchließt die Thür Er vor dem Frommen,
Wenn ſein Gericht entbrannt, — bis ſie gekommen,
Des Heiles Stund', ihn rufend ins Gedächtniß.
עשה O wunderbar an allem Leben walte!
Laß ſie nicht ſterben, kräftig ſie erhalte!
Im Grab iſt Deiner Gnade kein Gedächtniß.

לְזִכָּר: יָקֹשׁ בְּרֶק הַשָּׁנוֹן. אִם הָשְׁלַךְ לְתַאֲנוֹן. יַקְשִׁיב הַחֲנוֹן. חֲנוּנָיו לְזִכָּר: זֶכֶר טַעַם שׁוֹקְטִים. וְאוֹת קְצִיר־חִטִּים. טֶפֶשׁ שׁוֹטִים. יְחַתֵּל מִלְזִכָּר: טֹרַח אַרְבַּעַת שָׁפָטִים. אִם נַעֲנַשׁוּ נִשְׁפָּטִים. טֶבַע מִשְׁפָּטִים. אֲשֶׁר שָׁם יִזְכֹּר: זֶכֶר חֲצוֹת לַיְלָה. וְתוֹדוֹת מִשְׁפָּטֵי לָיְלָה. חִשֶּׁךְ בְּאִישׁוֹן לָיְלָה. נִגּוּנוֹ לְמוֹ יִזְכֹּר: חֵקֶר מִפְקַד לָיְלָה. יַגִּיהַּ כְּלַהַב לָיְלָה. חֹק הָנָה יוֹמָם וָלָיְלָה.*לְנָהֶם יִזְכֹּר: זֶכֶר זֶה זְבוּל. אֲשֶׁר בְּבִצְעִי חָבוּל. זְדוֹנוֹת סָבוּל. עוֹד בַּל־

* לניהם

בְּפֹעַל. עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא פֹעַל.
חַלֹּא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ תַּעֲשׂ
לְזִכָּרוֹן: פְּגֵה אֱלֹהִים
בְּיוֹשְׁבֵי גַנִּים. מַקְשִׁיב
לְגַדְבְּרִימוֹ בְּדַת לְזִכָּרוֹן:
פָּעָלְךָ לְפָנֶיךָ וּשְׁכָרָם אִתָּךְ.
אָכְלֵי לֶחֶם הֶעָצָבִים בַּסֵּפֶר
לְזִכָּרוֹן: צֶצֶת שָׁעֲלִים
מְחַבְּלִים בָּרִמִּים. לְהַכְרִית
מִגָּפֶן שֹׂרֵשׁ וְזִכָּרוֹן:
צָרִיחַ בְּפָרֶךְ. נָאֲקוּ
וְנוֹשָׁעוּ. בְּכִשֶּׁר הַרְרֵי־
קֶדֶם הוֹחַק לְזִכָּרוֹן: קֶדֶם
בַּנְתָּה לַדֹּרוֹת אֵין בָּהֶם

Einſt rieſſt Du uns als würdig
Dir zu dienen;
O ruf' uns jetzt, ob wir's auch
nicht verdienen.
Erhalt' uns ſtets als Deiner
Huld Gedächtniß!
פנה O ſchau' auf die, ſo Deinen
Gottesgarten,
Dein ewig Wort, mit treuer,
Liebe warten!
Aufzeichneſt Du ihr Wort Dir
zum Gedächtniß.
Von Dir bewahrt wird ihrer
Seele Müh'n,
Von Dir wird einſt Belohnung
ihnen blüh'n;
Ihr Thränenbrot — Dir bleibt
es im Gedächtniß.[1])
צצו Dem Weinſtock[2]), den ge-
pflanzet Deine Hand,
Ihm lauert auf der Haß in
Feindesland,
Ihm zu vertilgen Wurzel und
Gedächtniß.
Es beugt Mizrajim ſie durch
harte Frohn.
Der Armen Flehn — Gott hört's.
Das war der Lohn
Der frommen Horte[3]), dauernd
im Gedächtniß.
קדם Du hielteſt Schau ob würde-
loſe Zeiten;

יִזָּכֵר: זַעַם כַּמַּבּוּל. אִם יָצָאָה לְחַבּוּל. זִכָּרוֹן יֶרַח בּוּל. לְחֻמָלָה
יִזָּכֵר: זָכַר וָכַח כָּל־פֹּעַל. בְּקוֹ וָכֶלֶם יָעַל. וְאִם בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל.
רַב־חֶסֶד יִזָּכֵר: וְאִם טוֹב וְאִם רַע. אֲשֶׁר יֶאֱרַע. וְסִתּוֹ יִפְרַע.
פְּסַאפְּאָה מִלְּזָכֵר: זָכָר בַּמָּה הֵם חַיִּים. עַד בַּמָּה הֵם חַיִּים. הַן לַמָּוֶת אִם

---

[1]) Mal. 3, 16: „Da beſprechen ſich die Gottesfürchtigen mit einander, und es vernimmt der Ewige und hört es, und aufgeſchrieben wird es ins Gedächtnißbuch vor ihm für die, ſo Gott fürchten und ſeines Namens achten.“ Jedes Wort frommer Andacht und ſtillen Betens und einſamen Forſchens in der Gotteslehre iſt unverloren; die Trauer und Trübſal, in und trotz welcher ſich ſolch frommer Drang äußert, wird von Gott wahrgenommen. — [2]) Bild für Israel (Pſ. 80, 9). — [3]) Der Erzväter.

חַפָּץ. חִלַּפְתָּם וְאִבַּדְתָּם
מִהְיוֹת לְזִכָּרוֹן: רַחְתָּ דּוֹר
מֵאָלֶף. אֲמֶרֶיךָ הִנְחַלְתָּם.
לְמַעֲנָם בְּכָל־דּוֹר חַקְתָּ
לְזִכָּרוֹן: רָם הָשַׁק מְאֹד
בְּכַלַּת נְעוּרִים. הֲרוּגֶיהָ
נַעֲנֵיָה תַּתָּה לְזִכָּרוֹן:
רָצָה אַחֲרֶיךָ בְּגִיא צִיָּה
וְצַלְמָוֶת. אַהֲבַת בְּלוּלֹתֶיהָ
תַּעַשׂ לְזִכָּרוֹן: שְׁחָתוּ
עַם־זוּ שְׁאֵת שְׁמָצָה
בְּקָמֵיהֶם. שֵׁם פֶּסֶל וְלֹא־
אֵל שָׁתוּ לְזִכָּרוֹן: שָׁכְלוּ
בְּמַעַט־רָגַע. לוּלֵי קָם
בַּפֶּרֶץ. מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה

Du ließest hin sie eilen und entgleiten:
Nichts haftete von ihnen im Gedächtniß.
Aus tausenden erhobst Du ein Geschlecht;
Dein ewig Wort zu wahren, ward sein Recht.
Für alle Zeiten schriebst Du's zum Gedächtniß.
רם Lieb war dem Höchsten diese Jugendbraut;
Auf die Gemordeten, Gequälten schaut
Sein Auge liebend, wahrt sie im Gedächtniß.
. Wie bräuchlich liebend sie Dir nachgeeilt
Durch Wüstebrand, wo Todesgrauen weilt, —
O stelle das für sie Dir vors Gedächtniß!
שחתו Es sank in Wahn[1]) das Volk, dem Feind zum Spotte!
Den todten Götzen machen sie zum Gotte;
Sie rufen ihn, statt Gottes, zum Gedächtniß.
Und hoch empor der Strafe Wogen schwellen,
Wenn der's nicht wagt, sich in den Riß zu stellen,

לְחַיִּים. חַי חַי יוֹדֶךָּ: הֲמוֹן שְׁאוֹן בְּרוּאִים. יַעַבְרוּ לְפָנָיו כִּמְרִיאִים.
הֲלֹא כְּמוֹ רְאוּיִם. לְכָל־אֶחָד יִזְכֹּר: זֵכֶר דַּלּוּת וָעֹשֶׁר. בַּצֶּרֶת
וָחֹשֶׁר. דִּפְי וְגַם יֹשֶׁר. בְּדִין הוּא יִזְכֹּר: דְּבַר גָּלוּי וְסֵתֶר. בְּנָעוֹת
וְסוֹתֵר. דַּי חָסֵר וְיֶתֶר. לְקֶצֶב יִזְכֹּר: זֵכֶר גְּנוּבִים לַיֹּשֶׁב. בַּמִּדָּבָר
וְיוֹשֵׁב. גֶּשֶׁם וָרוּחַ לַנָּשֶׁב. מַהֵיוֹם יִזְכֹּר: גָּרוֹן לְהַקְשִׁיב. מַעַם שְׁמוֹ
חוֹשֵׁב. גְּלִיוֹת לְהָשִׁיב. בְּיוֹם תַּקַּע יִזְכֹּר: זֵכֶר בַּהַל וְחָמָה. קָרֵב
וּמִלְחָמָה. בְּקוֹעַ חוֹמָה לְחוֹמַת יָם יִזְכֹּר: בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה. אִם
הָקְנַם מָהוּמָה. בְּצוּר רוֹל הוֹמָה. לָאֲדָמָה יִזְכֹּר: זֵכֶר אֻמְנָה

[1]) Beim goldenen Kalbe.

וּבְרִית לְזִכָּרוֹן: תִּעְבְּתָ
מֵאָז עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים.
חָשַׂקְתָּנוּ מֵהֶם עֵדוּת
לְזִכָּרוֹן: תְּמוּר כֻּסַּף נִמְאָס
דּוֹר נִשְׁכַּח נַחְתָּ. קְנֵנוּ
שֵׁנִית. כִּי שְׁכַחְנוּ מִזִּכָּרוֹן:
תָּר אִישׁ תֹּם בְּמִי זֵרְעוֹ
יִכָּנֶה. שִׁכֵּל יָדָיו לְאוֹת
וְזִכָּרוֹן: Vorb. תְּרַפֵּק מְשׁוּל
אֶפְרַיִם בְּשַׁעֲשׁוּעַ יֶלֶד
וּבֵן יַקִּיר. הֲלֹא בְּכִרִי הוּא
חָקַקְתָּ לְזִכָּרוֹן:

Der Schwur und Bund erwecket ins Gedächtniß[1]).
תעבת Den Rücken wandteſt Du den Völkern allen;
Du fandeſt vordem nur an uns Gefallen:
Dein ewig Zeugniß iſt uns deß Gedächtniß.
Statt derer, die als werthlos Du erkannt,
Wie Dir gefällig eine Schaar erſtand[2]),
So nimm auch uns, entſchwunden dem Gedächtniß!
תר Als jener Fromme[3]) ſpäht', wo einſt genannt
Sein Name werde, legt' er ſeine Hand
Dem Jüngling auf zum Zeichen und Gedächtniß.
Ihn hege liebend, der den Namen trägt,
Den traulich koſend Du ihm beigelegt,
Des „theuren Erſtgebornen", zum Gedächtniß!

(*) אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֶׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ
כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: (כִּי) אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי
כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־

וָשֶׁקֶר. אִוֶּן שִׂיחַ וָסֶקֶר. אוֹת פְּקֻדַּת בֹּקֶר. לְרָעִים יִזְכֹּר:
Vorb. אִם לְזֹל אִם לְיֵקֶר. אוֹ לְטַעַת אוֹ לְעַקֵּר. אֱנוֹשׁ בְּדִקְדּוּק
וָחֶקֶר. לַמִּשְׁפָּט יִזְכֹּר:

אתה זוכר ober der Linie.

[1]) Moſcheh, der an den Bund mit den Erzvätern und an die Verheißung Gottes mahnte (2. M. 32, 13). — [2]) Die Zeit der Haſmonäer nach der des Esra. — [3]) Jaakob, da er die Söhne Joſefs ſegnete und dem jüngeren Efrajim den Vorzug vor dem älteren Menaſcheh gab, indem er jenem die rechte Hand auf das Haupt legte. Der Name Efrajim iſt ſpäter bei den Propheten oft Geſammtname für Jisrael und erſcheint auch in den Worten des Propheten Jeremia (31, 20): „Iſt mir ein theurer Sohn Efrajim?"

*) Ueberſetzung ſiehe S. 188.

הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיָּצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד־סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תְּבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנָפֶשׁ. לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לָאַיִן תַּכְלִית: מַרְאשִׁית בְּזֹאת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ: זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הִיא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵי־זוֹ לָרָעָב. וְאֵי־זוֹ לַשָּׂבַע: וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד בְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה־אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אֲשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ: וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רוֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּפָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבִדְבָרֶי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעִמּוֹ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: *) כִּי זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִכְפֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם תִּזָּכוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית: ותוקעין תשרית.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקדש.

*) זְכֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: אוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינְךָ אֲבִינוּ. לְמִי הַחֹתֶמֶת הַפֶּר־נָא כִּי אִם־בְּבִשְׂרֵנוּ. כָּרַתָּ בְרִית. תּוֹחֲלָתֵנוּ. זְכֹר אַל־תְּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֲמֶיךָ זְכֹר לְהַלְבִּין כִּשֶּׁלֶג אֹדֶם. הַפֵּט לַבְּרִית. בָּנֶיךָ נָא תַּפְקִיד. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תָּם הַקְּדֵם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: טִפֵּי אֹהָבֶיךָ עַד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶיךָ. נָא הַדֵּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חֲזַק דְּרוֹשׁ דָּמִים שָׁפְכוּ דְּמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: הֹרַס דָּמִים דּוֹן דִּינֵנוּ. הָשֵׁב שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיק מְעַנֵּינוּ. הֵגֶם נִמְבַּרְנוּ וְלֹא בְכֶסֶף פְּדוּנוּ. זְקֹף מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים.
אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנֵנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

אֲרֻשַׁת שִׂפְתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
תְּרוּעָתֵנוּ וְתִקַּבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר זִכְרוֹנוֹתֵינוּ:

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unſrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronſt in Majeſtät in des Himmels Hallen!
Du vernimmſt und horcheſt mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der ſteiget heut zu Dir empor.
Horche gnädig und erbarmungsvoll
Auf den Ton, der, rufend zur Erinnerung, jetzt vor Dir erſcholl! —

(Am Sonntag wird ſtatt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet.)

Nach doppeltem Alpha-Beth am Anfange der Verſe.

אָנוֹסָה לְעֶזְרָה. אֶמְצָא
גִּנְדִּי אֵל קָרוֹב לִי. בְּעֵת
קָרְאִי בְקוֹל: אֲשֶׁר בַּעֲדַת־
אֵל בְּקִרְבִּי נִצָּב. וּפֹה
בְּמִקְדָּשׁ מְעַט אֲצַפֶּה־לּוֹ

אנוסה (Gem.) Ich ruf' in Angſt: Iſt keine Hülfe da? —
Sie ſtehet vor mir! Gott ja iſt mir nah,
Laſſ' ich erſchallen ihm Gebetes Stimme!
Hier in der frommen Schaar in meiner Nähe,
Wenn ich vor ihm im Heiligthume ſtehe.

(Am Sonntag.)

Nach vierfachem Alphabeth.

אָשָׁא דַעַי בְּצֶדֶק. תֹּת לְמַעֲלִי צֶדֶק. אֶשְׁאֲלָה מִשְׁפְּטֵי־צֶדֶק.
קוֹל לְהָרִים כַּשּׁוֹפָר: אֵין־קֹרֵא בְצֶדֶק. רִנַּת צֶדֶק צֶדֶק. אֶקְרָא

בְּקוֹל: בַּקְּרֵנִי דְּרָשֵׁנִי. שֶׁה
פְּזוּרָה אָנִי. נִנְזַרְתִּי וְנֶאֱלַמְתִּי
בְּלִי לְהָרִים קוֹל: בֶּאֱמֹר
גּוֹזְיַי נִדָּחָה הִיא. שִׁמְרָהּ
וְצַלָּהּ לֹא יִשְׁאַג בְּקוֹל:
גַּלְתִּי שִׂיחַ בְּחֶקְיוֹ. וְחִבֵּי
עֶרֶב. הִטָּה אָזֶן וְשָׂח
הַשְׁמִיעֵנִי אֶת־קוֹלֵךְ קוֹל:
גְּוִ וּבְרַח מֶנִּי כְּעֹפֶר עַל־
הָרֵי בָתֶר. בְּבַקְּשׁוֹ דָת
וָאוֹת בְּמִשְׁכְּנָתָי וְאֵין קוֹל:
דִּלֵּג מִבֶּתֶר לְבֶתֶר. הַשִּׁיבֵהוּ
אֵלַי. אוּלַי יִשָּׂא פָּנֶיךָ עֵקֶב

Weilt Er bei mir, hört meine leise Stimme!
בקרני O schau nach mir, ein Hirt der wieder schirmt!
Sieh Deine Heerde hier, irr und verstürmt:
Sie steht verstummt, erhebt nicht ihre Stimme.
Die Quäler sprechen, die sie zausen, scheeren:
„Sie ist verlassen; nicht nach ihr sich kehren
Wird mehr ihr Hirt, nicht hebt Er seine Stimme“
גלתי Einst war sein Wort mir Seelenlust! Dem Laut —
Wie horcht' Er gern und sprach zu mir so traut:
„O laß mich hören deine holde Stimme!“[1])
Er floh von mir, enteilte, wie Gazelle;
Er suchte Glaubens Spur in meiner Zelle:
Er fand sie leer, vernahm nicht Laut noch Stimme[2]).
דלג O du des Bundes Wart, mein frommer Ahn![3])
Bring' mir ihn wieder! du ja darfst ihm nah'n;

שְׁמֻעָה צָדֶק. בְּקוֹל בָּלוּל בַּשּׂוֹפָר: בַּנְתִּי בְמַדָּעִי. לְמָרְחוֹק שְׁאֵת
דַּעִי. בִּטּוּי תְּרוּעָה בְּיַדְּעִי. בְּקוֹל מַתָּן שׂוֹפָר: בּוֹ בְּהָרִיעִי. אֲרַצֶּה־
יְיָ רַעְיִ. בְּאַמְצוֹ זְרוֹעִי. בְּקוֹל כְּהַ שׂוֹפָר: נִשְׁתִּי בְּיוֹם דִּין.
לְהִתְנַבֵּחַ בַּדִּין. גּוֹלָה עִמָּק הַדִּין. בְּקוֹל קְפָאוֹן שׂוֹפָר: גְּזֵרַת דָּת
וָדִין. אִם חַיַּבְתִּי בַּדִּין. גְּרוֹנִי יְעַבֵּב מוֹרַע דִּין. בְּקוֹל עִם שׂוֹפָר:
דְּרֹשׁ וְהַעַל רְטִיָּה. לִפְנֵי טְרֵיָה. דַּעַת לִטְרוּיָה. קוֹל חָבֵשׁ שׂוֹפָר:

[1]) Mit Wohlgefallen horchte Gott der Stimme Israels, wo sie sich in der Beschäftigung mit seiner Lehre und in der Verkündigung derselben vernehmen ließ. Die Worte des Hohen Liedes (2, 14) „Laß mich hören deine Stimme, denn sie ist lieblich“ werden hierauf gewendet — [2]) Als in Zeiten religiöser Gleichgültigkeit die Liebe zu dem göttlichen Worte erstarb, zog sich Gott von Israel zurück. — [3]) Abraham.

שָׁמְעֲךָ בְקוֹל: דְּרוֹשׁ טוֹבָה
לָמוֹ וּרְאֵה שֵׂה מוֹרִיָּה. אֵלֶּם
פְּיהוּ יְהִי צֶדֶק לְלֹא שָׁמְעָה
בְקוֹל: הָסֵר מֶחְלָק יָדַיִם
שְׁעִירוֹת. הוֹגֶה בְּתַחֲנוּנִים.
כִּי לְךָ הַקּוֹל: הוֹשַׁע אֲשֶׁר
לֹא תִשְׁכַּח עֵדוּת. וּמִפִּי
זַרְעוֹ לֹא־יָסוּף קוֹל: וְחוֹזֵי
וּמְלִיצֵי הֵם בְּנֵי אִמִּי. וְאָז
נְחָרוּ־בִי. לְמַעַן אֶשְׁמַע
קוֹל: וְעַל מִשְׁמַרְתָּם
יַעֲמֹדוּ וְיִזָּעֲקוּ וְגַל לָהֶם
סוֹד. וְהוּא יַעֲנֵם בְּקוֹל:

Dein achtet Er! Du horchest seiner Stimme! —
O schenke uns Huld! Sieh dort den Opferbund,
Schau' stilles Dulden, wie es schließt den Mund[1])!
O denk' es der, die nicht gehorcht der Stimme!
הסר O von dem Frommen[2]) ab die rauhen Hände
Des Bruders nimm, zu unserm Flehn Dich wende!
Dir ruft sie ja, die wohlvertraute Stimme!
O hilf, daß nicht der ew'gen Wahrheit Kunde
Entschwinde, daß nicht aus der Sprößling' Munde
Entweiche Deiner Lehre heil'ge Stimme!
והוי Die Seher einst, des ew'gen Wortes Künder,
Wie zürnten sie treumeinend ob der Sünder,
Wie mahnten sie, zu horchen Deiner Stimme!
Sie standen auf der Warte, riefen laut,
Und Dein Geheimniß — ihnen war's vertraut,

דָּחוּי לְכָרוּיָה. בְּעֵד נָכְרִיָּה. דְּרוֹר לְכָל־בְּרִיָּה. בְּקוֹל הַעֲבָרַת שׁוֹפָר: הָכְשַׁל בְּנַאֲפוּפָה. בְּזֶרֶת גְּפוּפָה. הֲצַג בְּרִיב צְפוּפָה. בְּקוֹל חֲרָדַת שׁוֹפָר: הָעֲנֵשׁ בְּאַפּוּפָה. וְשֹׁב הֱיוֹת חָפוּפָה. הוֹעִילוֹ לֵב כָּפוּף. בְּקוֹל כְּפִיפַת שׁוֹפָר: וְאִם שׁוֹד יַעֲלָזוּ. וּבַדִּין יְלִיזוּ. וְצָדַק יָרוּץ לְאָחְזוּ. בְּקוֹל חִיל שׁוֹפָר: וּכְמוֹ מַכְנִים בְּזוּ. וּמוֹצִיא בְזוּ. וְכֵן מָנוּ יְגִיזוּ. בְּקוֹל רוּחַ שׁוֹפָר: זֶה מִכָּל־קוֹלוֹת. אֲשֶׁר בְּמַקְהֲלוֹת. זַקֵּק לְקְהִלּוֹת. קוֹל תַּקַּע שׁוֹפָר: זִמְמֵי עֲקַלְקַלּוֹת. מְחֻבֵּי סְקִילוֹת.

---

[1]) Abraham, bereit, seinen Einzigen zu opfern, und Jizchak, der es still über sich ergehen ließ. — [2]) Jaakob Esaws Hände sind rauh. 1. M. 27, 23. — Jaakob stellt das Volk Jisrael, Esav die Verfolger desselben dar.

זֶה חָמַק מֶנִּי, אֲסוֹבֵב
וַאֲבַקְּשֶׁנּוּ בְּכָל־מָקוֹם
הוּא, אָנָה אֶשָּׂא קוֹל:
זֶכֶר הוֹדִי לְמַטָּה, אַדִּיר
בַּמָּרוֹם, מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ, לְמַעֲלָה קוֹרְאִים
בְּקוֹל: חֲיָלַי מַיִם, אֲשֶׁר
בָּם שְׁבִילוֹ, דְּבְרוּ תְמוּנָה
לֹא רָאִינוּ, זוֹלָתִי קוֹל:
חִפַּשְׂתִּי יְשִׁימוֹן הֲיֵשׁ,
וְאָמְרוּ אָיִן, בֶּדֶם תִּתּוֹ עֹז,
בְּעַתַּנִי בְּקוֹל: טָהוֹר דִּלֵּג
הָרִים וְעָבָר, וּמִמְּעוֹן הַר
מוֹר אָז נָתַן קוֹל: מִמְּאָתִי
יְדִידוּת שְׁכֻנּוֹ וְעָלָה, לְיוֹם

Zu ihnen redete die Gottesstimme.
זה Er ist hinweggezogen, mir entschwunden.
Ich zieh' ihm nach, bis ich ihn aufgefunden.
Wo weilet Er, daß ruf' ihn meine Stimme?
Die Erde ruft: „Er prangt in Himmelsreichen!" —
„Sein Glanz ergossen ist in Erdenreichen,"
Ruft's aus den Himmelshöh'n mit lauter Stimme[1]).
חילי „Bild und Gestalt ist nicht hindurchgezogen," —
So sprechen, die sich ihm gebahnt, die Wogen[2]).
„Ihn sah'n wir nicht, wir hörten seine Stimme!"
Die Wüste rief, als dort ich ihn erspäht:
„Hier ist Er nicht. Einst hier in Majestät
Erglänzt' Er und mich schreckte seine Stimme[3])."
טהור Der Lautre hin ob Bergeskuppen eilt
Und auf Morija's[4]) heil'ger Zinne weilt.
Aus seiner Ruhestatt scholl seine Stimme.
Den holden Sitz hat Sündenschuld entweiht.

זְעוּ בְּגִדּוּעַ מַקֵּלוֹת, בְּקוֹל שָׁמַע שׁוֹפָר: חַי, מִכָּל־שָׁנָה יוֹם זֶה
שָׁנָה, הָקוּק לְשׁוֹשָׁנָה, לְקוֹל הַרְוֹת שׁוֹפָר: חִבָּתוֹ מִשָּׁנָה, שְׁנִיָּה
מֵרִאשׁוֹנָה, חַטָּא כָּל־הַשָּׁנָה, דְּחוֹת בְּקוֹל שׁוֹפָר: טָבַע בְּרֵכוֹת

[1]) Der suchende Sänger wird vom Himmel an die Erde, von der Erde an den Himmel gewiesen, da eben das All der Herrlichkeit Gottes voll und Er dem Auge entrückt ist. — [2]) Als beim Durchzuge durchs rothe Meer die Fluth sich theilte. — [3]) Bei der Offenbarung des göttlichen Gesetzes am Sinai. — [4]) Wo der Tempel als feste Stätte der göttlichen Gegenwart stand.

כָּסָא יָבֹא, בְּאָזְנַי קוֹל׃
יָקַרְתִּי בְעֵינָיו, וְנִלְוָה לִי
בַּשִּׁבְי. עִמּוֹ־אָנֹכִי אָז
הִבְטִיחַנִי בְקוֹל׃ יָרַד
לִשְׁנִעָר וְשָׁם כֵּס בְּעֵילָם.
הִשְׁמִיעַ כַּאֲרִי וּכְנָחָשׁ
קוֹל׃ כְּלָה מֶנִּי הוֹב
כְּהִתְרַפָּה מִמְּלֹאכֶת. חַק
בַּמִּכְתָּב וַיַּעֲבֹר־קוֹל׃ כָּבַשׁ
לִי אַרְבָּעָה רָאשֵׁי נְמֵר.
וְגַם אֲנִי בְּהוֹדָיוֹת סֶלָה
אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל׃ לְחַיַּת

Er zog davon! Doch wieder naht die Zeit
Der Rückkehr einst: — so kündet seine Stimme.
יקרתי Ich blieb ihm werth. Auch in der Knechtschaft Leiden
Blieb Er bei mir. Denn nie von mir zu scheiden,
Verhieß Er mir mit seiner Tröstung Stimme[1]).
Er zog hinab mit mir nach Babylon[2]),
Aufstellet Er in Elam[3]) seinen Thron.
Dort hört' ich Leu'ngebrüll, der Schlangen Stimme[4]).
כלה Er wehrt dem Bären[5]), der des Tempels Gründung
Feindselig hemmt, und freudige Verkündung
Läßt Er ergehn, den Ruf von Freundes Stimme[6]).
Er beugte die vier Pardelköpfe[7]) nieder.
Und jauchzend klangen ihm des Dankes Lieder,
Erschallen ließ ich jubelnd meine Stimme. —

תֵּשַׁע. מוֹל שׁוֹפְרוֹת תֵּשַׁע. טָהוֹר מֵהֶם יִשַׁע. בְּקוֹל דַּת שׁוֹפָר׃
טָנַף צְחוֹנִי רָשַׁע. בְּשׁוּבָם מִפֶּשַׁע. טְרִיתֶם הִשַּׁעֲשַׁע. בְּקוֹל
שָׁוְע שׁוֹפָר׃ יְיַטֵּב מִשּׁוּר פָּר. וּמַאיִל הַמְשֻׁפָּר. יוֹם הַמְסֻפָּר.
לְקוֹל חִדּוּשׁ שׁוֹפָר. יִקַּשׁ יוֹפָר. וְשָׂטָן יֻחְפָּר. יֵשׁ לֵב יָשְׁפָּר.
בְּקוֹל שִׁפּוּר שׁוֹפָר׃ בָּעֵת הַם תּוֹקְעִים. גֵּיא מַבְקִיעִים. כְּרָבִים

---

[1]) „Mit ihm bin Ich in der Bedrängniß!" Ps. 91, 15. — [2]) Als Nebukadnezar das Volk ins Exil führte. — [3]) Medien. — [4]) Die Thiere sind symbolische Bezeichnungen der Weltmächte nach der Vision bei Daniel (Cap. 7). Der „Leu" ist Babel, die „Schlange" das medische Reich. — [5]) In der angeführten Vision (Dan. Cap. 7) Bild des persischen Reiches. — [6]) Die Störungen von Seiten feindseliger Völker beseitigte endlich der Erlaß des Darius, der den Tempelbau befahl (Esra 6, 1—13). — [7]) Die vier Diadochen, denen Alexanders des Großen Reich zufiel. S. Raschi zu Dan. 7, 6.

לְחַי Dem Thier des Schilfes[1]) liefert' Er das Land.
Es fragt, zum Himmel frech emporgewandt:
„Wen hab' ich dort?" mit frevlen Hohnes Stimme.
Zermalmet von des Grausen Eisenzähnen[2]),
Zerstampft von seinem Fuß, ließ ich ertönen
Zu meines Heiles Gott Wehrufes Stimme.
מדת Die Zeit, wann naht das Heil, hüllt Gott in Schweigen.
Nicht that Er kund, wann sich die Turtel[3]) zeigen
Wird wieder, kündend Heil mit ihrer Stimme,
Versiegelt hat Er der Erlösung Stunde;
Auch meinen Sehern gab Er nicht die Kunde,
Wann wieder sie erheben ihre Stimme.
נא O sieh mein Leid, ins Elend mich verbannt!
Hier Alles fremd, kein Mensch, dem ich bekannt,
Zu dem ich flehend sende meine Stimme!

לְחַי תָּקְנָה אָז מֶכֶר אֶרֶץ, מִי־
לִי בַשָּׁמַיִם אָז הֲרִימָה
קוֹל: לֵאלֹהֵי יִשְׁעִי מִשֶּׁנִּי
בַרְזֶל שִׁוַּעְתִּי, וּמֵרֶגֶל
עַבְטִיט הִצְרַחְתִּי בְקוֹל:
מִדַּת קִצִּי לֹא הוֹדִיעָנִי,
מָתַי בְּאַרְצִי תּוֹר יַשְׁמִיעַ
קוֹל: מִיְּעֵי סֵפֶר חָתַם
קִצִּי, לְבַל־דַּעַת צוֹפֵי עֵת
יִשְׂאוּ קוֹל: נָא הַבֵּט וּרְאֵה
עָנְיִי וּמְרוּדִי, אֵין לִי מַכִּיר
לְמִי אֶשָּׂא קוֹל: נֶצַח

---

[1]) Das große römische Weltreich. S. meine „Beiträge zur Sprach- und Alterthumsforschung" II. S. 139. — [2]) Dan 7, 19: „— das vierte Thier . . . furchtbar und gewaltig und von übermächtiger Stärke, und Eisenzähne hatte es und eherne Klauen, fraß und zertrat Alles" u. s. w. [3]) Die Frühlingsvorbotin. Hohes Lied 2, 12: „Die Stimme der Turtel wird vernommen in unserem Lande" wird auf den Heilboten Moscheh gedeutet, der den Lenz der Erlösung nach dem Winter der Frohn in Mizrajims Knechtschaft verkündete. Die symbolische Wendung der Stelle ist hier festgehalten.

מַשְׁקִיעִים, בְּקוֹל שְׁאוֹן שׁוֹפָר: בְּל־הֲמוֹן מְרֵעִים, בְּחֵיל מְתְרוֹעֲעִים, בַּאֲשֶׁר הֵם מַתְרִיעִים, קוֹל יָרִיעַ בַּשּׁוֹפָר: לְקוֹלוֹ בְּיָקְשַׁב, יָבְעַת בְּל־מוֹשָׁב, לְאֻמִּים בְּסַעַר יִגְשַׁב, בְּקוֹל סַעֲרַת שׁוֹפָר: לְיִדְעָיו יוּשַׁב, לְאוֹת טוֹב יִתְחַשָּׁב, לְעֵת יִתְיַשָּׁב, בְּקוֹל

אֲמוּנָה. כִּי לֹא יִפּוֹל דָּבָר.
מִמַּקְשִׁיבֵי דְּמָמָה וָקוֹל:
שׂוֹשׂ וָשִׂישׂ לִבִּי בְקִרְבִּי.
בְּשָׁמְעִי הוֹדִי דוֹפֵק עַל־
פְּתָחַי קוֹל: סֶלָה Vorb.
יְשִׁימֵנִי כַּחוֹתָם עַל־לֵב.
כְּאָז תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרְרַנִי
בְקוֹל:
עֲלִיתַנִי אֵל עַל־כָּל־
בָּנוֹת. כִּי בַעֲבוּרִי בְּחוֹרֵב
תַּתָּה קוֹל: עַל־כָּל־אֱלֹהִים
מְאֹד נִתְעַלֵּית. נֶצַח
תִּתְעַלֶּה בְּתְרוּעַת קוֹל:

Kein Wort — ich weiß es — fällt[1]), das Du vertraut
Den Boten, die gehorcht dem leisen Laut,
Mit dem zu ihnen redet' Deine Stimme.
שוש Ja, jubelnd werd' ich, wenn mir neu vereint,
An meine Thüre klopfen, wird der Freund[2]),
Wenn ich vernehme seine holde Stimme.
O wie den Siegelring mög' Er mich tragen
An seinem Herzen[3]), wie in jenen Tagen,
Da mich erkor der Weckruf seiner Stimme[4]).
עליתני Ob alle Töchter[5]) hast Du mich erhöht.
Um meinetwillen ja Dein Ruf ergeht,
Am Choreb dort erschallte Deine Stimme!
Ob alle Götter bist Du, Gott, erhoben.
Mein Preisgesang soll Dich auf ewig loben;
Für ewig jubeln soll Dir meine Stimme.

טַעַם שׁוֹפָר: מוֹאֲסָיו לְהַבְקִיעַ. בּוֹגְדָיו לְקַעְקֵעַ. מְרָדָיו לְהַשְׁקִיעַ.
בְּקוֹל חָזִיק שׁוֹפָר: מְאֵרִיךְ בְּהָתְקֵעָה. מְקַצֵּר בְּהַבְקֵעָה. מַרִיעַ
וְתוֹקֵעַ. בְּקוֹל שָׁלִישׁ שׁוֹפָר: נוֹתֵן אֵימוֹת. מַחֲפִיז אֲמוֹת. נוֹסֵעַ
נוֹאֲמוֹת. מִקּוֹל בּוּק שׁוֹפָר: נוֹתֵן חוֹמוֹת. מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת.
נוֹהֵם כַּהֲמוֹת קוֹל שַׁאֲג שׁוֹפָר: סוֹדוֹ כְּגִלָּה. בְּסִין לַסַּגְלָה. סַיִם

---

[1]) Alles durch die Propheten verheißene Heil wird sicher eintreffen, — [2]) Nach dem Hohen Liede (5, 2), wo der Freund — d. i. nach der symbolischen Auslegung: Gott — an die Thüre klopft und um Eingang bittet; hier: wie Er in neuer Huld Israel sich zuwendet. — [3]) Hoh. L. 8, 6: „O trage mich wie den Siegelring auf Deinem Herzen!" — [4]) Die mächtigen Donnerstimmen bei der Offenbarung am Sinai. — [5]) Die Nationen der Welt (H. L. 2. 2).

פְּעָה מִמִּדְבָּר צִפּוֹר
מִמִּצְרַיִם. וְיוֹנָה הַשְׁמִיעָה
מֵאַשּׁוּר קוֹל: פְּקֹד צִפּוֹר
בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אֵלֶם.
תְּקַע לָמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרֹק
לָמוֹ בְּקוֹל: צוּר חֻקִּים
מָנִי. לְבַל־יָעוּפוּ כְּנֶשֶׁר.
לְבַל־יִכָּנְפוּ מַשְׁמִיעֵי קוֹל:
צְרוּפָה אֶלְמַד. וְעֵינַי
לְמוֹרַי. כְּאָז צִיר מְדַבֵּר.
וְאֶל מְשִׁיבוֹ בְקוֹל: קָרֵב
קֵץ. בָּא עֵת מִשְׁפָּט. קָם
מֵלִיץ יֹשֶׁר. לְהִתְחַנֵּן

Das Vöglein rief, das in der Wüste irrt',
Aus Haft befreit[1]), Dir zu; die Taube[2]) girrt'
Aus Aschur Dir mit heißen Sehnens Stimme[3])
O such' es auf, das Vöglein, Dir vertraut,
Und Deine stumme Taube! — Schofars Laut
Laß hallen und den Lockruf Deiner Stimme[4])!
צור Wahr' ewig mir Dein Wort, laß nicht entschwinden
Es mir im Flug; erhalte die verkünden
Der ew'gen Lehre Wort mit frommer Stimme!
Wie will ich gern Dein lauter Wort erlernen,
Von meinen Lehrern nicht den Blick entfernen,
Wie einst Dein Herold[5]), treu, horcht' Deiner Stimme!
קרב Das Ende naht, der Tag für das Gericht;
Aufsteht der Anwalt, der zum Heile spricht:
Um Gnade flehend hebt er seine Stimme.

מְגִלָּה. בְּקוֹל הִלּוּךְ שׁוֹפָר: סוֹד יוֹם גְּאֻלָּה. בְּחָשְׁפוֹ לַדְּגוּלָה.
שָׁשׂוֹן וְגִילָה. קוֹל יַשְׁמִיעַ שׁוֹפָר: עָשׂוֹר דּוֹחָה. עֹנֶג מַדְהָה.
עֲבֵרוֹת מַמְחָה. בְּקוֹל צָרַח שׁוֹפָר: עֲוֹנוֹת מֹחָה. עֲבֵדוּת מְאַחָה.
עֲבֹדוֹת מְנֻחָה. קוֹל חִצּוּר שׁוֹפָר: פְּנֵי וְהַסָּעַר. מַמְלְכוֹת שָׁעִיר.
פְּשָׁעָה תְּעִיר. בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר: פְּתְחִי הָעִיר. תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר.
פַּחַד רַב וְצָעִיר. מִקּוֹל תְּמִית שׁוֹפָר: צִיּוֹן רָמָז אוֹת. שׁוֹפָרוֹת

---

[1]) Jisrael nach der Erlösung aus Aegypten Die Bezeichnung ist Ps. 84, 4 entlehnt: „Auch der Vogel fand seine Stätte": den (in der Wüste) Herumirrenden ist eine Heimath gewährt. — [2]) Bezeichnung für Jisrael nach Hohelied 2, 14; 5, 2; 6, 9. — [3]) Nach Hoschea 11, 11. — [4]) Secharjah 10, 8: „Ich will sie locken und versammeln, denn Ich habe sie erlöst." — [5]) Moscheh.

בְּקוֹל: קָדֵשׁ חָדֵשׁ. וְהוּכַן
מוֹעֵד. וְאָתְקַע בַּשּׁוֹפָר.
וְיַעֲנֶה־לִּי בְקוֹל: רָנֵּשׁ
מְקֻבָּר. צְוָחָה מְסֻלָּע.
בְּתֹת יְבֻשֵׁי עֻצָּם מֻעָפָר
קוֹל: רָאוּ נֵס בֶּהָרִים. וְקוֹל
שׁוֹפָר בָּאָרֶץ. לְהַשְׁמִיעַ
רֶנֶן מְדֻמּוּמֵי קוֹל: שֶׁגֶג
לֵב הוּתַל עוֹד בַּל־יַשְׁנוּ.
בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן מִשְׁמוֹעַ
קוֹל: שׁוּבֵב לִי בְּקֶדֶם דַּת,
מוֹרָשָׁה אֲשֶׁר בָּהּ *עִלַּפְתַּנִי
בְּלַפִּידִים וָקוֹל: תִּבוֹנָה

Der Mond ist angesetzt, die Zeit bestimmt;
Des Schofars Hall Er dann von mir vernimmt,
Antworten wird mir Er mit seiner Stimme.
רנש Aus Gräbern Dröhnen, von den Höhen Stürmen!
Wenn von Gebein, auf dem sich Hügel thürmen,
Erschallen wird der längst Entschlafnen Stimme
Hoch auf den Bergen seht das Banner wehen!
Und mächt'ger Hall des Schofar wird ergehen[1]),
Und laut dann jubelt der Verstummten Stimme.
שׁגג Nicht wird der Wahn, das Herz bethörend, locken,
Nicht wird er fürder Herz und Ohr verstocken,
Daß es sich trotzig schließt der Mahnung Stimme.
Gieb wieder Deines Wortes Erbbesitz.
Wie einst, als Du mit Deines Glanzes Blitz
Ertheilt es, da mich schreckte Deine Stimme[2]).

שֵׁלֶשׁ מַאוֹת. צְוָחָה בְּמִדְיָן דְּאוֹת. בְּקוֹל שִׁתּוּף שׁוֹפָר: צְפִצְפוּ
צְבָאוֹת. כְּשָׁרוּ פְּלָאוֹת. צִוּר כְּעֶשׂ נִפְלָאוֹת. בְּקוֹל עֶרֶב שׁוֹפָר:
קוֹל חֲלוּשָׁה. בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה. קוֹלוֹת מַתָּן שְׁלָשָׁה. קוֹלוֹת בְּנִתְנוּ
בַּשּׁוֹפָר: קֶרֶן מְשֻׁלָּשָׁה. הַיּוֹם לְזֶכֶר אֲשֶׁלָּשָׁה. קְרוֹא עוֹד שְׁלָשָׁה.
בְּקוֹל עִתּוּד שׁוֹפָר: רָחַשְׁתִּי לַעֲלִיוֹת. וְעֵינַי תְּלוּיוֹת. רְאוֹת כְּנוּם
גָּלְיוֹת. בְּקוֹל גְּדֹל שׁוֹפָר: רְבִיעִית חִיּוֹת. לִיקוֹד לְהֻיּוֹת. רֶשֶׁף
שַׁלְהֶבְיוֹת. בְּקוֹל לַהַב שׁוֹפָר: שְׁנָה תְּעוֹרֵר. לְשַׁלֵּם נְמוּל לַצּוֹרֵר.
שְׁאוֹנוֹ תְּפוֹרֵר. בְּקוֹל גְּבוּרוֹת שׁוֹפָר: שׁוֹשָׁן תַּדְהֵר. גְּאֻלָּה תְּבָרֵר.

---

[1]) Jes. 18, 3: „All ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn man das Banner auf Bergen erhebt, werdet ihr sehen, und wenn man in die Posaune stößt, werdet ihr hören. — [2]) Am Sinai.
* עלף = erzittern.

הֵפִיק אִישׁ נְבוֹן דָּבָר. וְחַק נֹעַם זְמִירוֹת בִּנְעִימוֹת קוֹל: תְּהִלָּה יִתְּנוּ אָז לַכֹּל הִשְׁמִיעַ. לְאֵל מוֹשֵׁל בַּכֹּל יַמְתִּיקוּ בְקוֹל: תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן. בְּנֵי יָוָן שָׁחוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתְּהֻמֵּם בְּקוֹל: תַּרְעֵם לְבוּזַי. תְּתַקַּע בַּשּׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. אָז יֵלֵךְ־קוֹל:

Des Wortes Meister[1]) strömte weise Lehren;
Er ließ in Anmuth Weihelieder hören:
Zu Deinem Preise klang die holde Stimme —
Und rief sie Alle auf, Dein Lob zu preisen.
So wird, Allherrschender! in süßen Weisen
Dir Alles singen mit Begeistrungsstimme.
תחת Vor Zijons Söhnen mußte Jawan[2]) sinken.
Du ließest Deines Blitzes Pfeile blinken,
Und sie verwirrte Deine Schreckensstimme.
Laß Deine Donner meinen Feind zerschmettern!
Dein Schofar halle, und in Südens Wettern
Laß mir erschallen der Erlösung Stimme!

(*אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם: מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַּלֵּי־טֹהַר: גַּם (כָּל־)הָעוֹלָם כְּלוֹ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית הָרְדוּ מִמֶּךָ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְבֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשֶׁךָ מִמַּהֲבוֹת אֵשׁ: בְּקַלּוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי

שׁוֹכְנִים תְּזוֹרֵר. בְּקוֹל הַעֲרֵת שׁוֹפָר: תְּנַשֵּׂר מֵחֲרמוֹן. לְרוֹעֵעַ אַדְמוֹן. תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן. בְּקוֹל הֲמוֹן שׁוֹפָר: Vorb. תְּצַעֵד כְּבִישִׁימוֹן. בְּמַטַּן אָמוֹן. תַּשְׁמִיעַ בְּאַרְמוֹן. קוֹל קוֹרֵא בַּשּׁוֹפָר:

אתה נגלית ober der Linie.

[1]) David. — [2]) Die Syrer im Kampfe mit den Makkabäern.
*) Ueberſetzung ſiehe S. 194.

בְּהִית הַבָּרָר וַיְהִי קוֹלוֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקֹּלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִים וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עַבְדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ כְּנָשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר. וַיְיָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר יִתָּקַע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ

בְּרָנָה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרוֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

(* הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל תְּקִיעָתֵינוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר שׁוֹפְרוֹתֵינוּ:

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohl gefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der, vom Schofar kündend, eben zu Dir drang! —

*) Uebersetzung siehe S. 232.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּרַצֶּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ Gem. u. Vorb.
עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן:
אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן (עִירֶךָ)
וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם:
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ
לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: וְשָׁם
נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם
וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם Vorb.
כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ
לְבַדְךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה Gem.
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר
חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא
לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר
תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ
הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ.
וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם
עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב

O laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben! O Erbarmer, in der Fülle Deiner Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeruschalajim! Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit! Und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen, wie in den Tagen der Vorwelt und den Jahren der Vorzeit.

ותערב

(Vorb.) Gelobt sei Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen wollen.

ברוך

וְבָרֵר וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

Gem. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה וְכָל־קְטֶטֶר וְכָל־מִינֵי פֻּרְעָנֻיוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

(Gem.) אבינו Unſer Vater, unſer König! Sei Deines Erbarmens eingedenk und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böſe Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anſtoß, jeden Hader, jede Art von böſem Geſchicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

וְכָתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וְיַהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים Vorb. laut עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר׃

(Vorb.) אלהינו Unſer Gott und unſerer Väter Gott! Segne mit dem in Deiner Thora geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moſcheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und ſeiner Sprößlinge iſt ausgeſprochen worden, die Prieſter, Deine heilige Schaar.

Gem.

Die Prieſter.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ

(Die Prieſter:) Gelobt ſei Du, Ewiger, unſer Gott, Herr der Welt, der uns mit der

בְּרָכָתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, sein Volk Jisrael in Liebe zu segnen.

Vorbeter.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

Es segne dich — Es segne dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden!

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

Der Ewige — Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde!

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי־חָסִיתִי בָךְ:

Und behüte dich! — Behüte mich, mein Gott! denn auf Dich vertrau' ich.

Während die Priester singen, betet die Gemeinde.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל־עוֹלָם, אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלָּךְ. חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה־הוּא: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה, בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלָי: אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כִּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל־יְדֵי אֱלִישָׁע, וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת־קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן:

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

Es lasse leuchten — Gott begnad' uns und segne uns, lasse leuchten sein Antlitz mit uns! Selah.

יי יי אֵל רַחוּם וְחַנּוּן
אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד
וֶאֱמֶת׃
פְּנֵה־אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי־
יָחִיד וְעָנִי אָנִי׃
אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא.
וְיָחֹנֵךְ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים
אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי
שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ
כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵינוּ
עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ׃ רבונו של עולם.
יִשָּׂא יְיָ בְּרָכָה מֵאֵת
יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃
(וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב
בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם׃)
יי יי חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה
זְרוֹעַ לַבְּקָרִים אַף־
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה׃
פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ
מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־
אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא
מַהֵר עֲנֵנִי׃
אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־
עֵינַי הַיּוֹשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם׃

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einsam und bedrängt bin ich.

Zu dir — Zu Dir Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, so sind unsere Augen gerichtet auf den Ewigen, unsern Gott, bis Er uns begnadigt.

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Huld vom Gotte seines Heils.

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns! auf Dich hoffen wir. Sei ihr Arm an jeglichem Morgen und unsere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

Sein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr, am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

Zu dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

וְיָשְׂמ֥וּ אֶת־שְׁמִ֖י עַל־בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֑ל וַאֲנִ֖י אֲבָרְכֵֽם׃

לְךָ֣ יְיָ֭ הַגְּדֻלָּ֣ה וְהַגְּבוּרָ֑ה וְהַתִּפְאֶ֥רֶת וְהַנֵּ֖צַח וְהַהוֹד כִּי־כֹ֣ל בַּשָּׁמַ֣יִם וּבָאָ֑רֶץ לְךָ֣ יְיָ֭ הַמַּמְלָכָ֣ה וְהַמִּתְנַשֵּׂ֣א לְכֹ֖ל | לְרֹֽאשׁ׃

שָׁלוֹם שָׂ֭ם|שָׁלוֹם לָרַ֣חוֹק וְלַקָּר֑וֹב אָמַ֥ר יְיָ֝ וְרָפָאתִֽיו׃

יְהִי רָצ֗וֹן מִלְּפָנֶ֣יךָ יְיָ֭ אֱלֹהַ֣י Gem.
וֵאלֹהֵ֣י אֲבוֹתַ֑י שֶׁתַּעֲשֶׂ֥ה לְמַ֝עַ֗ן קָדְשַׁ֥ת חֶסְדֶּ֑יךָ וְגָדֵ֥ל רַחֲמֶ֝֗יךָ וִ֭ימַעַן טָהֳרַ֣ת שִׁמְךָ֣ הַגָּד֑וֹל הַגִּבּ֥וֹר וְהַנּוֹרָ֝֗א הֵיוֹצֵ֣א מִפִּ֣י אַהֲרֹ֑ן וּבָנָ֥יו עַם קְדוּשֶׁ֝֗ךָ. שֶׁתְּהֵ֣יֶה קָר֣וֹב לִ֭י בְּקָרְאִ֣י לְךָ֑ וְתִשְׁמַ֥ע תְּפִלָּתִ֝֗י וְאֶנְקָתִ֣י תָּמִ֣יד בְּשֵׂ֑ם שֶׁשָּׁמַ֥עְתָּ אֶנְקַ֝֗ת יַעֲקֹ֥ב תְּמִימֶֽךָ. וְתִתֶּן־לִ֭י וּלְכָל־נַפְשׁ֣וֹת בֵּיתִ֑י מְזוֹנָתֵ֥נוּ וּפַרְנָסָתֵ֝֗נוּ בְּרֶ֣וַח וְלֹ֣א בְצַמְצ֑וּם בְּהַתָּ֥ר וְלֹ֝֗א בְּאִפּ֥וּר בְּנַ֑חַת וְלֹ֣א בְצַ֣עַר מִתַּ֣חַת יָדְךָ֣ הָרְחָבָ֑ה בְּשֵׂ֥ם שְׂנָתַ֣תָּ לֶ֭חֶם לֶאֱכֹ֣ל וּבֶ֑גֶד לִלְבֹּ֥שׁ יַ֝עֲקֹ֗ב אָבִ֑ינוּ. וְתִתְּנֵ֣נוּ לְאַהֲבָ֣ה לְחֵ֣ן וּלְחֶ֑סֶד בְּעֵינֶ֥יךָ וּבְעֵינֵ֝֗י כָּל־רוֹאֵ֑ינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי

Und gebe — Und sie sollen in meinem Namen den Ausspruch geben über die Kinder Jisrael, und ich werde sie segnen.

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke und Glanz und Sieg und Majestät, denn Alles im Himmel und auf Erden ist Dein; Dein, Ewiger, die Herrschaft, und Du erhebst Dich über alles als Haupt.

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen, spricht der Ewige, und Ich heile ihn.

יהי (Gem.) Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! Daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, so wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Priestersegen gesprochen wurde aus dem Munde Aharons und seiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe seiest, wenn ich Dich rufe, und mein brünstig Gebet stets erhöret, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernommen. Und mögest Du mir geben und allen Gliedern meines Hauses unsere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildspendenden Hand, wie Du Nahrung in Fülle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unserem Ahn. Und lasse uns Liebe, Gunst und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns

נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צִדִּיקֶךָ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְלִטּוֹבָה אוֹת. וְתַצְלִיחֵנִי בְּדָבָרִי וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה דְּבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי (וִימֵי אָבִי וְאִמִּי) (וִימֵי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) בְּטוּב וּבְנָעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

sehen, und vernimm unſere Worte, wenn wir Dich anbeten, wie Du den Joſef, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunſt und wohlgefällig erſcheinen ließeſt vor Dir und Allen, die ihn ſahen. Und erweiſe mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einſicht, all die Worte Deiner Lehre zu verſtehen und zu halten und den in ihr verborgenen Sinn, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für Deinen Dienſt, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Glück und Annehmlichkeit, in Lebenskraft und Frieden!

Wenn die Prieſter das Wort שלום ausgeſprochen haben, ſagt die Gemeinde אמן.

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בְּגבוּרָה, אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

אדיר Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht! Du biſt der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten laſſeſt über uns und über Dein ganzes Volk Israel Leben und Segen zu bleibendem Friedensgeſitze!

Die Prieſter kehren das Geſicht gegen die Geſetzlade und beten.

(רִבּוֹן הָעוֹלָם, עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ. אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:)

Vorb שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ

וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר. כִּי־בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ. אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: בַּכָּתוּב. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Oeffnen der Bundeslade.)

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּדָרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן
הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ אמן
הַיּוֹם תְּתָמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ: אמן

(Schließen der Bundeslade.)

ונאמר (Vorb.) Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns ins Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

היום (Vorb. u. Gem.) Heut' o kräftige uns!

Heut' o segne uns!

Heut' o erhebe uns!

Heut' o schaue nach uns im Guten!

Heut' o erhör' unser Flehen!

Heut' o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!

Heut' o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

Gem. כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם, כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ, וַהֲבִיאוֹתִים אֶל־הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית־תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר, וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר, וּצְדָקָה תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יְהִי־לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם:

Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם: קדיש שלם.

Gem. כהיום Wie am heutigen Tage, so mögest Du uns heimbringen froh und freudig zu dem wieder hergestellten Baue, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Ich werde sie bringen zu meinem heiligen Berge und sie erfreuen in meinem Bethause; ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. Und es heißt ferner: Und es hat uns geboten der Ewige, auszuüben all diese Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unsern Gott, zu unserem Heile alle Tage, uns am Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns sein, wenn wir darauf halten, auszuüben dieses ganze Gebot vor dem Ewigen, unserem Gotte, wie Er's uns geboten. — Und Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Jisrael in Ewigkeit!

Vorb. ברוך Gelobt seiest Du, Ewiger, der stiftet den Frieden.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר | רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:
Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. לְכֵל בִּרְחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
Vorb. תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:
Vorb. יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:
Vorb.

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ. מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא אֲדֹנֵינוּ אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת. הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלִשָּׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין

עָתִיק. מֶלַח סְדוֹמִית רִבַּע (הַקָּב). מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא. רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כַּפַּת הַנְּדָנִין כָּל־שֶׁהִיא. וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חִפֵּר אַחַד מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצְּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית עֲרִשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יַיִן קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים. לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים. גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים. אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים. אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים. הָרִנִּינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים. מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידַי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר. וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיַקְבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום. אדון עולם.

ונוהגים להקוע תקיעות מיכו לתוך מעכנות סחרי כגר ילמו י"ח, וי"מ שנוהגים להתליח מאה קולות.

---

*) Ueberſetzung ſiehe S. 184.

מזמורים של יום.

(Am Sonntag.)

הַיּוֹם יוֹם רִאשׁוֹן בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהָ: מִי־יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

* נפשי קי׳. * דרשו כתיב.

(Am Dienstag.)

הַיּוֹם יוֹם שְׁלִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פב) מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־דָל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

(Am Mittwoch.)

הַיּוֹם יוֹם רְבִיעִי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(צד) אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: עַד־מָתַי רְשָׁעִים | יְיָ, עַד־מָתַי רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ: יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: עַמְּךָ יְיָ יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ יְעַנּוּ: אַלְמָנָה וְגֵר יַהַרֹגוּ וְיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָהּ וְלֹא־יָבִין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: בִּינוּ בֹעֲרִים בָּעָם

וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ: הֲנָטַע אׇזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט: הַיֹּסֵר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת: יְיָ יָדַע מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הַמָּה הָבֶל: אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָהּ וּמִתּוֹרָתְךָ תְלַמְּדֶנּוּ: לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד־יִכָּרֶה לָרָשָׁע שָׁחַת: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: כִּי־עַד־צֶדֶק יָשׁוּב מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב: מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים מִי־יִתְיַצֵּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן: לוּלֵי יְיָ עֶזְרָתָה לִּי כִּמְעַט שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי: אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי חַסְדְּךָ יְיָ יִסְעָדֵנִי: בְּרֹב שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ יְשַׁעֲשְׁעוּ נַפְשִׁי: הֲיְחָבְרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עָלֵי־חֹק: יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יְיָ לִי לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי: וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם אֶת־אוֹנָם וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

(צה) לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה בִּזְמִירוֹת נָרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:

(Am Freitag.)

הַיּוֹם יוֹם שִׁשִּׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גַּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאׇרֶךְ יָמִים:

תפלת מנחה.

קודם אשרי לומרים פרשת התמיד.

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדַל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי
פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי

וּבא Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missethat Bekehrten in Jaakob!

*ונדלותך כתיב. יונדול כתיב.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי
אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא־
יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ
וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ וְאַתָּה
קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל׃
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר
קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ
צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ׃ וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן־
דֵּין וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי
מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ
קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד
גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יְיָ צְבָאוֹת
מָלְיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ׃
וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי
קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־
יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ וְנִטְּלַתְנִי רוּחָא
וְשָׁמְעַת בָּתְרַי קָל זִיעַ
סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין
בְּרִיךְ יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית
שְׁכִינְתֵּהּ׃ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעָלָם

spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: Mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Israels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der höchsten Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit[1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.) Der Ewige wird regieren immer

1) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung (Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

וָעֶד׃ יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם
לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃
יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־
זֹאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לִבָּם
אֵלֶיךָ׃ וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר
עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־
חֲמָתוֹ׃ כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב
וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־
קֹרְאֶיךָ׃ צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת׃
תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם׃ בָּרוּךְ
אֲדֹנָי יוֹם | יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה׃ יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה׃ יְיָ
צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ
בָּךְ׃ יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃ בָּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ
וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן

und ewig. (Der Ewige — sein **Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten**). Ewiger, **Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter!** bewahre **dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes und richte ihr Herz zu Dir.** — **Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld und** richtet nicht zu Grunde und wendet so oft seinen Zorn ab und wecket nicht auf seinen ganzen Grimm. — Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! **An jedem Tage legt Er uns auf,** Gott, unser Heil, Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs, Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre und uns abgesondert von den Irrgläubigen,

לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם
נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח
לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ
אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת
רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם.
לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא
נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה
וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי
לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר
אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ
מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי
עַד כִּי בְיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים:
וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי
לֹא־עָזַבְתָּ דֹּרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ
חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

und der uns gegeben die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehrfurcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst und nicht zur Welt bringen zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und für das Leben der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott! immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertrauet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

(Der Vorbeter sagt Halb-Kadisch.) — חצי קדיש אומר

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:
זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים.
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם |
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה
לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:
מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים
בְּרַחֲמִים:
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:*

Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

*נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם.
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

Gem. u. Vorb.

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Vorb.

לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ.

Gem. u. Vorb.

בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Vorb.

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

Gem. u. Vorb.

יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

Vorb.

לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמְחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה׃ זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי

אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: כַּדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים | אֱמֶת. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

Gem. מודים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַוְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מודים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וְיַהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

Der Vorbeter wiederholt die Tephillah; אבינו מלכנו (S. 149) wird an Sabbathen nicht gebetet. Nach קדיש שלם folgt עלינו (S. 266).
An einem Freitage wird אבינו מלכנו nicht gebetet, sondern nach קדיש לכה דודי, לכו נרננה תתקבל wird wie an jedem andern Freitage und das Abendgebet für Sabbath verrichtet. בבה מדליקין wird jedoch nicht gesagt.

כדר תשליך.

Wenn der erste Tag des Neujahrfestes an Sabbath fällt, geht man am zweiten Tage nach dem Minchah-Gebet zu einem Bache oder Teiche und sagt dieses.

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע
לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־
חָפֵץ חֶסֶד הוּא׃ יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ
עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם׃
וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־
יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם׃ תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב
חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ
מִימֵי קֶדֶם׃

שיר היחוד ליום ראשון.

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים חָרְעָה אֹתִי מֵעוֹדִי:
עַד־הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְּיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:
בָּרוּךְ־יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל־עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:
אֱלֹהֵי מָרוֹם כַּמָּה אֲקַדֵּם. וּבַמָּה אִבְוַּשׁ לֵאלֹהֵי קֶדֶם:
אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל־עֲצֵי לְבָנוֹן בַּכֹּל עֲרוּכָה:
וְאִם כָּל־בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נִתָּחִים עֲרוּכִים עַל־הָעֵצִים:
וְאַף זָיוֹת מְזוּבָּח מְכוּסִים דָּם כַּמַּיִם לַיָּם וּמְכַסִּים:
וְכַחוֹל סֹלֶת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן. בָּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן:
וּלְאַזְכָּרָה לְבוֹנָה וַסַּמִּים. וְלִקְטֹרֶת כָּל־רָאשֵׁי בְשָׂמִים:
וְאִפּוּ גֶּרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יְהִיוּ מְאוֹרוֹת כִּשְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת:
וּכְהַרְרֵי־אֵל וְלָחֶם הַפָּנִים. עַל־שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בְּפָנִים:
וְיַיִן כְּמַטַּר הַשָּׁמַיִם. וְשֵׁכָר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:
וְאִלּוּ כָּל־בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. וּלְוִיִּם וּמְשׁוֹרְרִים בְּכִנּוֹר־וְנֵבֶל:
וְכָל־עֲצֵי עֵדֶן וְכָל־עֲצֵי יְעָרִים. כְּנוֹרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים:
וְכָל־בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וַהֲכוֹכָבִים מְמַסְלוֹתָם:
וְכָל־הַלְּבָנוֹן וְחַיָּה כֻּלָּהּ. אֵין־דֵּי בָּעֵר וְאֵין־דֵּי עוֹלָה:
הֵן בְּכָל־אֵלֶּה אֵין־דַּי לַעֲבוֹד. וְאֵין־דַּי לְקַדֵּם אֵל הַבָּבוֹד:
כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ. וּבַמָּה נִבָּא לַאדוֹנֵינוּ:
אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ כַּבֶּדְךָ כָּל־חָי. אַף כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ:
וַאֲנִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאָס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:
וְאֵין לְעַבְדְּךָ כֹּל וְלַכַּבְּדֶךָ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חַסְדֶּיךָ:
כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלַי:
וְרַב שִׁלּוּמִים לְךָ חַיָּבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:
וְלֹא חִיַּבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל־טוֹבָתִי כַּל־עָלֶיךָ:
עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבֹּא לֹא גְמַלְתִּיךָ:
אִם־אָמַרְתִּי אֲסַפְּרֶה־נָּא כְמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפָרוֹת לָמוֹ:

וּמָה אָשִׁיב לְךָ וַהֲכֹל שֶׁלְּךָ. לְךָ שָׁמַיִם אַף־אָרֶץ לָךְ׃
יַמִּים וְכָל־אֲשֶׁר־בָּם בְּיָדֶךָ. בָּלָם יִשְׂבְּעוּן מִנֶּיךָ׃
וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ. וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ׃
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ. וְלִשְׁרַפַת אֵשׁ בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ׃
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה. כִּי לֹא־בָאנוּ אֶל־הַמְּנוּחָה׃
וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טְמְאָה. וַאֲנַחְנוּ עַל־אֲדָמָה טְמֵאָה׃
שֵׁשׁ אָנֹכִי עַל־אָמָרֶיךָ. וַאֲנִי בָּאתִי בִּדְבָרֶיךָ׃
כִּי כָתוּב. לֹא־עַל־זִבְחֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ׃
עַל־דְּבַר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם. לֹא צִוִּיתִי אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם׃
מַה־שָּׁאַלְתִּי וּמַה־דָּרַשְׁתִּי מִמְּךָ. כִּי אִם־לְיִרְאָה אוֹתִי׃
לַעֲבוֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב. הִנֵּה שָׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב׃
בֵּית־נִשְׁבָּר מִמְנָחָה טְהוֹרָה. וְבִחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה׃
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא־חָפַצְתָּ. חַשָּׁאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ׃
מִזֶּבַח אֶבְנֶה בְּשִׂבְרוֹן לִבִּי. וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי׃
רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת־רוּם עֵינָי. וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי׃
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זִבְחֶיךָ. יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחֶךָ׃
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדָיוֹתֶיךָ. וַאֲסַפְּרָה כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וַאֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה. אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבֵּרָה׃
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה. הֵיכוֹל אוֹכַל דַּבֵּר בִּיאוּתָה׃
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתוֹ׃
חֲכַם לֵבָב הוּא וּמִי כָמוֹהוּ שַׁגִּיא כֹּחַ לֹא מְצָאנוּהוּ׃
עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת. גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלָאוֹת׃
עַד־אַיִן מִסְפָּר וְעַד־אַיִן חֵקֶר. וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר׃
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְאֵיזֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ׃
חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יְדָעֲךָ. וְאֵיזֶה שֶׂכֶל אֲשֶׁר יַצִּיעֲךָ׃
גַּם מַשָּׂרֵתֶיךָ לֹא רָאוּךָ. וְכָל־חַכְמֵי־לֵב לֹא מְצָאוּךָ׃
אַתָּה לְבַדְּךָ מֵבִיר שִׁבְחֶךָ. וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כֹּחֶךָ׃

וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ. שְׁבָחוֹת וְאִוִּיוֹת לִכְבוֹדֶךָ:
עַל־כֵּן תְּבוֹרַךְ בָּרְאוּי לָךְ. בְּפִי קְדֻשֶּׁךָ בְּבוֹדְךָ וְגָדְלֶךָ:
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל־אֱילוֹתָם. בְּפִי מֻדָּע אֲשֶׁר־אַתָּה חֲנַנְתָּם:
יוֹדוּ פְלֵאֲךָ הַשָּׁמַיִם. וְיַאַדִּירוּךָ קוֹלוֹת מָיִם:
וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל־הָאָרֶץ. יוֹדוּךָ כָּל־מַלְכֵי אֶרֶץ:
אַף יוֹדוּךָ כָּל־הָעַמִּים. וִישַׁבְּחוּךָ כָּל־הָאֻמִּים:
כָּל־זֶרַע יַעֲקֹב עַבְדֶּךָ. כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חַסָּדֶיךָ:
אֶת־שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם. אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:
אַתָּה בוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצָרְתָּ:
אַתָּה מֵמִית וְאֶת־כֹּל תְּבַלֶּה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:
וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל יְדֵי נְבִיאֲךָ כֵּן הוֹדָעְתָּ:
וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:
מֻוֹת וּמַדָּוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:
חָלָא מְקֻדָּם אֵל חַי אַתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מֵאֱלֹהוּתְךָ לֹא תִתְנַנֶּה:
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חַדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ:
לֹא יָחוּלוּ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת עָלֶיךָ. גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְלֹא־חָלוּ בְךָ שִׂמְחָה וַעֲצֶב. וְדִמְיוֹן | נוֹצָר וְכָל־דָּבָר רֵקֶב:
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֶּשֶׁם. אַף־לֹא תִדְמֶה אֵל כָּל־נֶשֶׁם:
כָּל־הַיְצוּרִים גָּבוֹל סִבַּבְתָּם. אֶל־רֹאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם:
כִּי כָל־הַבְּרוּאִים בְּגָבוֹל שַׁמְתָּם. וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:
וְלָךְ אֵין גְּבוּל וְלִימֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעֶצְמֶךָ:
עַל־כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:

הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:
כִּי מָרָם כָּל־יְצִיר הָיִיתָ לְבַדֶּךָ. מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רִאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה־כָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׁרוּכִים:
כֹּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה:
כָּל־הַיְצוּרִים וְכָל־מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל־דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אָצְלָם:
אַתָּה בָּרָאתָם וְלִבָּךְ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מִקְוָמָם וְדַרְכָּם:
הֵן אֵין־דָּבָר מִמְּךָ נָעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וְלִהְסָתֵר:
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֱלֹהֵם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה:
כִּי אֶת־הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל־גּוֹי וְעַל־אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל־הַקּוֹלוֹת. זַעַק וַלַּחַשׁ וְכָל־הַהֲפָלוֹת:
אַף תָּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל־לִבְבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל־מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל־עֲצָתֶךָ:
אֵצֶל עֻצָּתְךָ גְּזַרְתֶּךָ. לָקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֹלָם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עָדֶךָ וּמִבְּלִי חֹסֶר:
מִפִּיךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִפִּיךָ לֹא יִכְבַּד:
כֹּל אֲשֶׁר־תַּחְפּוֹץ תּוּכַל | לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מַעֲשׂוֹת:
יְכֹלֶת יְיָ בְּחֻפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּבִרְצוֹת יְיָ לֹא אֲחֹרָה:
אֵין דְּבַר־סֵתֶר מִפִּיךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד | דְּרָכֶיךָ. אֶל־עַבְדְּךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעָךְ. דַּבֵּר סוֹד וְסַתֵּר לְהוֹדִיעָךְ:

כִּי (1לְךָ כָּל־סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל | לֵב כָּל־יְצִיר יַעֲלֶה׃
בְּלֵב כָּל־נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מִבִּינוֹ עָתָק לֹא יַצָא׃
בְּאֵין־לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא־יָתוּר וְאֵין־פֶּה פּוֹצֶה׃
בְּאֵין־לוֹ רוּחוֹת וְלֹא רָוָחוֹת. אֵין־לוֹ שִׁיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת׃
לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דֵעוֹ. לְלֹא־תְחִלָּה וְלֹא־סוֹף לְהַגִּיעוֹ׃
אֲגַדִּים אֲחָדִים תּוֹךְ וְסוֹף וְרֹאשׁ. פֶּה וְלֵב אֶבְלֹם מְדֹרֶשׁ וּמְחֻרָשׁ׃
גָּבַהּ וְעָמֹק נָעוּצִים בְּסוֹבֵב. (2חָכָם וְלֵב נָבוּב לֹא יְכֻבַּב׃
סוֹבֵב הַכֹּל וּמָלֵא אֶת־כֹּל. וּבְהָיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל׃
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ־לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ׃
אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאַחוֹרֶךָ. וְאֵין נוּחַ לְעֻצֶם יְחוּדֶךָ׃
וְאֵין בַּתָּוֶךְ מְמִךְ גִּבְדָּל. וְאֵין מְרֻחָם דַּק מְמִךְ נֶחְדָּל׃
וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְגִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל׃
מְקֹרֶה יְשָׁנוֹ אֵין־בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא־זְמַן וְעֵרֶעַר וְלֹא־כָל שִׁמְצָה׃
כָּל־זְמַן וְכָל־עֵת אַתָּה מָכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנֵּם׃
כָּל־מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתָךְ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתָךְ׃
כְּמִדָּתְךָ הָכְמָתֶךָ. כְּגֻדְלָתְךָ תְּבוּנָתֶךָ׃
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגוֹלֶךָ׃
זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין בִּינָה וּמְזִמָּה׃
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכִּיל׃
מִבַּלְעָדֶי כֹּחַךְ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעָדֶי עֹזְךָ אֵין עֻזָּרָה׃
אֵין | נִכְבָּד כִּי־אִם כְּבֹדוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי־אִם גְּדֻלָּתוֹ׃
כָּל־יְקָר וְכָל־טוֹב מִיָּדֶךָ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֶסְדֶּךָ׃
אֵין חֵקֶר לְגֻדְלָתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתֶךָ׃
אֵין עוֹד זוּלָתְךָ חֲיוֹתֶךָ. חַי וְכֹל תּוֹכֶל וְאֵין בִּלְתֶּךָ׃
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבְהָיוֹת הַכֹּל כֹּל מְלֵאתָ׃
לֹא לַחֲצוּף וְלֹא הַטּוּף יְצִירֶיךָ. אַף לֹא מְעַטּוּף׃

(1 מִמְּךָ Nach Einigen
(2 חָכָם־לֵב וְנָכוֹן לֹא יִלָּבֵב

בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל | לֹא נִבְהַלְתָּ. מִתּוֹךְ מַלְאַכְתְּךָ לֹא נֶחְפַּלְתָּ:
בְּעֲשׂוֹתְךָ אֶת־הַשָּׁמַיִם. וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַמַּיִם:
לֹא יֶרֶבְוּךָ וְלֹא רַחֲקוּךָ. כִּי כָל־קֵרוֹת לֹא יַחֲלְקוּךָ:
עֲרֹם | מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יַהְדְּפֶךָ:
אַף כָּל־טַנֶּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא־תִשְׂרְפֶךָ:
לַחֲוִיוֹתְךָ אַיִן חִפָּרוֹן. וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתָּרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חֹסֶר וְעֹדֶף בְּךָ לֹא־יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ. וְהוֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה:
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן | נוֹדַעְתָּ. נְעִידְךָ וֵכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ:
שָׁאַתָּה הוּא וְהוֹוֶה בַּכֹּל. שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בִּתְקָף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי.

אֲרוֹמֵם אֱלֹהַי אָבִי וְאֵלִי. אַגֶּוה אֱלֹהַי צוּרִי וְגוֹאֵלִי:
אֲיַחֵד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. בְּכָל־יוֹם בַּעֲמָיִם:
אֵל חַי אֶחָד הוּא־בָרָאנוּ. אֲבִיר יַעֲקֹב אָב לְכָלְנוּ:
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ. מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:
אֵין כְּאֵל אֵשׁ־אוֹכְלָה וְקַנָּא. לְעוֹלָם יֵי אֱמֶת אַל־אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיָּי. עָלָיו תְּלוּיִם כָּל־מַאֲוַיָּי:
אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים. לֹא יָכִילוּ זָעֲמוֹ גּוֹיִם וְאִיִּים:
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים. אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:
אֱלֹהַּ עוֹשֵׂי אִישִׁי וּבוֹעֲלִי. אַלּוּף נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצֵלִי:
בּוֹרֵא כֹּל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל. בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר. מִמְּךָ מְזִמָּה לֹא־יִבָּצֵר:
גֵּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל־גֵּאִים. עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים:
גְּבוּר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בָּעָבְרָה. מַהֲדַר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא:

גְּבוֹהַּ כָּל־אֲשֶׁר־תַּחְתָּיו נוֹשֵׂא. וְגָדֵל־כֹּחַ גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה׃
גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בִּגְבוּרָה. אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא׃
הוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרִבָבָה. אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים רַבָּה׃
דַּיָּן יָתֵב כְּעַתִּיק יוֹמִין. וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יָמִין׃
הַדָּרוֹ וְהוֹדוֹ עַל (בְּנֵי) עֲבָדָיו. הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו׃
הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל־בָּשָׂר. שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מַכִּיר׃
וַדַּי יָתִיק יוֹדֵעַ וָעֵד. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃
וָאֲשֶׁר חֶרֶב גַּאֲוָתֵנוּ. לְהִלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ׃
זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים. כְּיוֹם אֶתְמוֹל|לוֹ אֶלֶף שָׁנִים׃
זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ. וְזִמְרָת יָהּ הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ׃
חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל. חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל׃
חַי לְעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי. חֶכֶם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי׃
טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד|דֵּעָה. טְהוֹר עֵינַיִם|מֵרְאוֹת בְּרֵעָה׃
יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ. יְדִידֵי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ׃
יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפֵרֵנָה. וַיְחִתּוֹף וְיִפָּעֵל מִי יְשִׁיבֶנָּה׃
יָפֶה הוֹדִי. יָפְיוֹ וְטוּבוֹ יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ׃
כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת. יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת׃
כְּנֶשֶׁר עַל־כְּנָפֵי נְשָׁרִים. נָשָׂא עֲבָדָיו | וְיִשֶּׂר הֲדוּרִים׃
כָּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שַׁחַל. כְּרָכָב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כַּנָּחַל׃
כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד. דְּבָרוֹ כַּעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד׃
כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שָׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל׃
כְּאָרֵז בָּחוּר בְּגֶדֶלְתּוֹ. כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עֲנוּתָנוּתוֹ׃
כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עִז אַהֲבָתוֹ. עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ׃
כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר. כֵּן דּוֹדִי עִם־יוֹשְׁבֵי שָׁעַר׃
כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזַי אֵל נוֹקֵם. וְכַטַּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל׃
כּוֹסִי מָנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי. אֲנִי לְדוֹדִי נַהֲלָה וְדוֹדִי לִי׃
כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירֵנוּ. הֲאֲמִירֵנוּהוּ וַהֲאֲמִירָנוּ׃

כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהָם. אֵל־יִהְיֶה כְּגֶר וּכְאִישׁ נִדְהָם:
כְּרוֹעֶה אֲשֶׁר לֹא יוּכַל צֹאנוֹ לְהַצִּיל. וְהָיָה לְמַאֲכָל:
כְּגִבּוֹר אֵין אֵיל וּכְאוֹרַחַ. נָם וּבוֹרַחַ מֵר צוֹרֵחַ:
כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעוֹרְבָיו. כְּרָכָב גַּם כָּעָשׂ לְאוֹיְבָיו:
כַּבִּיר כֹּחַ כְּשִׁמְיר וָשַׁיִת. וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנוֹקֵף זַיִת:
כְּשִׁמְיר וָשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן:
כְּנִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא. כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לַדְּבַקִּים בּוֹ:
כְּנֶשֶׁר יָרַחֵף עַל־גּוֹזָלָיו. וּכְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו:
לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה. אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת:
כְּצִפֳּרִים עַל עִירוֹ יָגֵן. וּכְצֵל כְּנָפָיו רְנָנוֹת יְנַגֵּן:
לְצָבְיִ וּלְעֹפֶר דּוֹמֶה דּוֹדִי. כִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:
לְפָנַי עָמוֹ יְיַשֵּׁר הֲדוּרִים. וְיַשֵּׂאֵם עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים:
לְעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי וְצוּר לִבָּבִי. כָּלָה שְׁאֵרִי לְךָ וּלְבָבִי:
לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת:
מָקוֹם וּמָעוֹן אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ. וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת־מְקוֹמֶךָ:
מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְלָדָנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:
מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי. מִגְדַּל עוֹז שֵׁם יְיָ מְנוּסִי:
מֶלֶךְ יַעֲקֹב מְשֻׂגַּב־לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:
מִגְדּוֹל יְשׁוּעוֹת מֹשֶׁעַן יְהִי־לִי. מִבְטָח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:
מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתְךָ. בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה. הוֹשַׁע יְיָ כִּי יָדְךָ לֹא קָצְרָה:
מְקוֹר חַיִּים מְקֻוֶּה יְיָ אֵל. לֹא אֶעֱזוֹב, כִּי מָצָאתִי אֵל:
מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז־לוֹ בּוֹ:
נָבָר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא. נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:
נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ לֹא יְשַׁקֵּר. אַשְׁרֵי כָּל־חוֹכֵי לוֹ:
נֵצַח יִשְׂרָאֵל הָאֵל הַנֶּאֱמָן. מֵאֱלָהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן:

נִפְלָא עַל כָּל־הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא לְכָל־הַנִּשָּׂאִים:
נִקְדָּשׁ וְנַעֲרֹץ אֱלֹהֵי קְדוּשִׁי. נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נַפְשִׁי:
נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵמָה לְצָרָיו. לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה:
נַרִי יְיָ בְּהֹלּוֹ גַרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי. וְנַר לַרַגְלִי דְּבָרוֹ:
סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. כּוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא פִּשְׁעִי:
סַהֲדִי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ סַעֲדִי וְסָבְרִי:
סַלְּעֵנוּ יְיָ וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ:
עִזּוּז וְגִבּוֹר עָזִּי וְעֻזִּרִי. עֶלְיוֹן עוֹזְלִי אַל־יְהִי עָרִי:
עִיר וְקַדִּישׁ | שְׁתִּ | כְּבִיבָיו סְתֵר. אֲבֶן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר:
עֵד מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו. שֹׂמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֹהֲבָיו:
פָּדָה אֶת־אַבְרָהָם יְדִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:
פַּחַד יִצְחָק יִתֵּן פַּחְדּוֹ. עַל־צָרֵי בְנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ:
פּוֹעֵל וְחוֹכֵךְ וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק כָּל־הַלְּבָבוֹת. לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק:
צְרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר. גּוֹתֵן לְעֹמּוֹ צָרָיו כֹּפֶר:
צַח וְאָדוֹם דּוֹדִי בְּצִבְאוֹת. עַל־כֵּן | נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת:
צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים. אֲבָטַח עֲדֵי־עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:
צָבָא הַשָּׁמַיִם | מְשֻׁתָּחֲוִים לוֹ. שְׂרָפִים עוֹמְדִים | מִמַּעַל לוֹ:
קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל־מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. כִּהוֹת שָׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מְשֻׁלָּשׁוֹת:
רַחֲמָיו לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא. מָרֵא דְּאַרְעָא וּמָרֵא דִּשְׁמַיָּא:
קוֹנִי מְרֻחָם | מְקֻבָּא לְשׁוֹנָאָיו. קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו:
רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת־כֹּל רוֹאֶה. כִּי־רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:
רוֹעִי יְיָ לֹא־אֶחְסַר כֹּל. וְרַב כֹּחַ וְרַב־חֶסֶד לַכֹּל:
רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ לִשְׁבוּרֵי לֵב. וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
רַעְיִ כְּלוֹ הוּא מַחֲמַדִּים. מִשְׁבְּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן. מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:
שׁוֹלִיט טָלֵךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וְדָר. לַהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרַמֵּם וּמְהַדַּר:
שָׂמֵשׂ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבֹהִים:

שַׂגִּיא כַּח לֹא־מְצָאנוּהוּ. יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי־כָמֹהוּ:
שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שָׁלוּ שָׁלוֹם. כִּי יְדַבֵּר אֶל־חַסִידָיו שָׁלוֹם:
שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. כְּתוּעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כִּבְכִּיר וּכְאַרְיֵה:
שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי. הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תַּתַּמָּם עִם־יוֹשְׁבֵי נְטָעִים. זַשְׂרִינִים שְׁלֹשֶׁת דְּרוֹעִים:
תִּתְחַסָּד תִּתְבָּר עִמָּם. וְעִם־עִקְּשִׁים תִּתַּפָּל | לְהָמָּם:
תָּמִים דַּרְכָּךְ תַּקִּיף מִבֹּל. תּוֹבַל | לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי. תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תְּהִלָּתִי וְתִפְאָרְתִּי וָעֻזִּי. מְשַׂעֵי אִמִּי גּוֹחִי וְגוֹזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד. כָּל־הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד:

ליום ששי.

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יִדְמֶה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ:
כָּל־הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף הַשָּׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:
אָז יָחִילוּ מַיִם | מִפָּנֶיךָ. אֱלֹהֵי חַיִּים:
רָעֲשָׁה אֶרֶץ וָנָסוּ מָיִם. וָנָטְפוּ מַיִם | מִן הַשָּׁמָיִם:
נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמָיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:
עָשִׂיתָ כָּל־חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר בְּנֶגְדֶּךָ:
סוֹעֵד אַיִן מִי יִסְעָדֶךָ. הַכֹּל מִמְּךָ וּמִמֶּךָ:
בְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עָתָה וַדַּעְתָּךְ. וּלְעוֹלָם כָּל־כְּבוֹדְךָ אַתָּךְ:
וְלֹא יָעָפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ. כִּי בְמַלֹּאכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ:
כִּי בִדְבָרְךָ כָּל־יְצוּרֶיךָ. וּמַעֲשֵׂה חֶפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:
וְלֹא אִחֲרְתּוֹ וְלֹא מִהַרְתּוֹ. הַכֹּל עֲשִׂיתוֹ יָפֶה בְּעִתּוֹ:
מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חִדַּשְׁתָּ. וְאֶת־הַכֹּל בְּלִי כֹל פָּעָלְתָּ:
וְעַל לֹא יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ. בְּרָצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ:

זְרוֹעוֹת עוֹלָם אֶת־כֹּל נוֹשְׂאוֹת. מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם נִלְאוֹת׃

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר חָקְשָׁה. רְצוֹנְךָ כָּל־דָּבָר | רוֹחֵךְ עָשָׂה׃

לִפְעָלָתְךָ לֹא דָמִית. אֶל־כָּל־תֹּאַר לֹא שָׁוִיתָ׃

וְלֹא קָדְמָה לְמַלַּאכְתְּךָ מְלָאכָה. חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרָכָה׃

לִרְצוֹנְךָ לֹא קָדְמוּ וְאָחֳרוּ. וְעַל חָפְצְךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסָרוּ׃

מִכָּל־חֶפְצְךָ לֹא שָׂכַחְתָּ. וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ׃

לֹא הֶחֱסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ. וְדָבָר רַק | בָּם לֹא פָּעָלְתָּ׃

אַתָּה תְשַׁבְּחֵם וּמִי תִתְעַבָּם. שָׁמַיִן דָּבָר לֹא נִשְׁמַע בָּם׃

הַחְלוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם. בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כְּלִיתָם׃

מֵרֵאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם. בָּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם׃

הִקְדַּמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ. רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ׃

כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ. הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ׃

וְעַד לֹא כָּל־חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל. לְפָנֶיךָ אוֹכֵל תִּתֵּן אֹכֶל׃

וּמָעוֹן וּמְכוֹנָה תַּעֲשֶׂה בְּכִי כֹל. צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל׃

שְׁלֹשֶׁת יָמִים דָּרְאשׁוֹנִים. אָז הֲכִינוֹתָם לָאֲחֲרוֹנִים׃

אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה. אֵדֶר מְאוֹרוֹת מְמוּל שַׂלְמָה׃

בְּטֶרֶם כָּל־יְצוּר מֵאֵ־גְּדַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מְאֹד נִתְגַּדַּלְתָּ׃

אָז בְּאֵין לְבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. עַד לֹא אֹרַג נְאוֹת לָבַשׁ׃

אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכַמְעִיל עוֹטֶה. שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה׃

עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים דְּרָכִים. וְרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלְּכִים׃

הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָיִם. בְּמִתְיַחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם׃

מָזוֹנֹת מְעוֹנֹת לְשֶׁרֶץ מַיִם. וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם׃

עֲשֵׂב וְהָצִיר לְבְשָׂה אֲדָמָה. מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל־בְּהֵמָה׃

בְּקֶרֶן שֶׁמֶן נֵן | נִטַּעְתָּ. אֶל־הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ׃

עֵדֶר בְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ. דִּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר־יֶחְסַר לוֹ׃

כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תָּתָה. וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׂתָּה׃

לְהַעֲלוֹת מִזֶּה בָּרָךְ וְצֹאן. עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:
עֲשׂוֹת לוֹ בַּתֹּנֶת לְשֶׁרֶת. לְהַדֶּרֶת קֹדֶשׁ וּלְתִפְאֶרֶת:
שָׂמְתָּ בִּרְכָבוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים. כִּי יְצִרְתּוֹ־לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:
לֹא מָנַעְתָּ עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה. צִדְכִּי אָדָם וְכֻלָּם בְּחָכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ. וְשִׁמְךָ יְיָ כָּלָם יְהַלְלוּ:
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ. יְדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעַלְתָּ לַמַּעֲנֶךָ. וְלִכְבוֹדְךָ כָּל־כְּנָעֶנֶךָ:

שיר הכבוד.

כשפותחין הארון לאנעים זמירות ים נוהר ד' פכיקים לנו:

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָדַעַת כָּל־רָז סוֹדֶךָ:
מַדֵּי דַּבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ. הוֹמָה לִבִּי אֶל־דּוֹדֶיךָ:
עַל־כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוּת:
אֶסַּפְּרָה כְּבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמֶּךָּ אֲכַנֶּךָּ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כִּנּוּ לְתַקֵּף פְּעֻלָּתֶךָ:
דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְּפִי־יֶשְׁךָ. וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:
הִתְשַׁלְּחוּ פְּרוֹב חֲזִיוֹנוֹת. הִנֵּךְ אֶחָד בְּכָל־דִּמְיוֹנוֹת:
וַיְחַזּוּ בְךָ זְקֵנָה וּבַחֻרוּת. וְשֵׂעָר רֹאשְׁךָ כְּשֶׁבָּה וְשַׁחֲרוּת:
זְקֵנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֻרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:
חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הִתְעַטֵּף־לוֹ מְעִילוּ וְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. קְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:
יְתֻפְאַר־בִּי כִּי חָפֵץ־בִּי. וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לְעֶבֶד עוֹלָם:

בְּתֹם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל־מַצַּח כְּבוֹד שֵׁם כְּ־שׁוֹ׃
לְחָיָו וּלְבָבוֹד צְבִי תִפְאָרָה. אָמַתּוֹ לוֹ עִטָּרָה עַשָּׂה׃
מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחָרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִים שְׁחֹרוֹת׃
עֵה כַּיָּעֵד צְבִי תִפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל־רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ׃
כְּגִלְּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִפְאֶרֶת׃
עֲמוּמִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עֹנֶדֶם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כְּבָדָם׃
פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו׃
צַח וְאָדוֹם לְלִבּוּשׁוֹ אָדוֹם. פּוּרָה בְדָרְכּוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם׃
קֶשֶׁר תְּפִלִּין הָרְאָה לֶעָנִיו. תְּמוּנַת יֵי לְנֶגֶד עֵינָיו׃
חוֹגֵה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר׃
רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קָרָא מֵרֹאשׁ. דֹּר וָדֹר עַם דּוֹרְשֶׁךָ דְּרוֹשׁ׃
שִׁית חֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ׃
תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת׃
יְגַר שְׁוַרְתְּדָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁוּר יוֹשֵׁר עַל־מְבָיֶיךָ׃
בִּרְכָתִי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר׃
וּמְרֻבָּתִי תְנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח־לְךָ בְּפִשְׁטֵי רֹאשׁ׃
יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ׃

רב יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ: לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש: מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו׃

LIBRARY
MAY 1 5 2007
UNIVERSITY OF TORONTO

H. Fleischmann, Breslau, Reuschestr. 62

Presented to the

LIBRARIES *of the*

UNIVERSITY OF TORONTO

by

Farley Mernick
in loving memory of
his brothers
Earl and Neil Mernick

3 1761 07008245 8